

ÁRA: 48 FT

2. REGÉNYFÜZET

MC
111.670

BASTEI BUDAPEST

Peter Mattek

A SZUPERZSARU

Peter Hebel

Bejrúti tűzkatlan

Bűnügyi regény

Peter Mattek A SZUPERZSARU

**A rendőrök új
generációjának
képviselője**

Új emberekre van szükség a szervezett nemzetközi bűnözés elleni harcban! Olyanokra, mint Peter Mattek rendőrnyomozó. A superzsarut — ahogy kollégái a Ruhr-körzetben nevezik — fegyvercsempészek, kábítószer-kereskedők, emberrablók, terroristák ellen vetik be.

Izgalmas akciók és lebilincselő stílus — ez a titka a német szerző, Peter Hebel népszerű krimisorozatának.

BASTEI BUDAPEST

Peter Mattek

A SZUPERZSARU

Peter Hebel

Bejrúti tűzkatlan

Hamisa Khalil úgy fogta a Kalasnyikovot, akár egy angol az esernyőjét: lazán, mégis mindig használatra készen. A kőfal előtt, amelynek tövében Hamiséval meghúzódtunk, ősoleg, porral, hamuval és murvával teleszórt Mercedes állt. A Katyusák rakétái néhány pillanattal ezelőtt kurtították meg egy újabb emelettel a környező házakat. Most, miután a por és a füst feloszlott, Nyugat-Bejrút fölött újra kegyetlenül tűzött a nap. A déli hőséget a korhadás és az égés szaga itatta át. A megszokott frissítő tengeri szél elmaradt valahol.

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:

PETER MATTEK
DER MANN FÜR SONDERFÄLLE
PETER HEBEL: FEUERHÖLLE BEIRUT

Bastei-Verlag Gustav H. Lübbe GmbH & Co.

Fordította:
MIGRAY EMŐD

Címkép: Jordi Longaron — Agentur Norma

ISSN 1215—024X
ISBN 963 7897 12 7

© Migray Emőd Hungarian translation

MC M. 670

1991

PETER MATTEK, A SZUPERZSARU
c. regényfüzetek a Bastei Budapest Kiadói Kft. időszakos kiadványa.

Felelős kiadó: Oroszlán László

Felelős szerkesztő: Simonits Erzsébet

Műszaki szerkesztő: Hörömpő Gabriella

Kiadóhivatal: 1111 Budapest, Egry József u. 23.

Szerkesztőség: 1053 Budapest, Kossuth L. u. 4. Telefon: 118-5716

Terjeszti a Magyar Posta.

© BASTEI-VERLAG
Gustav H. Lübbe GmbH & Co.
5060 Bergisch Gladbach 2
Scheidtstrasse 23—31

Minden jog fenntartva, beleértve a kiadvány egészének vagy
részleteinek bármilyen formában történő felhasználását, sokszorosítását.
A regény szereplői kitalált személyek. Bármely adott személlyel, élővel
vagy akár elhunytal való hasonlóság a véletlen műve.

Budapest, Szikra Lapnyomda (91—1346)
Felelős vezető: dr. Csöndes Zoltán vezérigazgató

— Oké? — szólt Hamisa Khalil, a libanoni. — Oké, Germán?

Óvatosan felkönyököltem, és ik-szedszer is megkérdeztem magamtól, miért is vállaltam el ezt a munkát.

— Teljesen önkéntes, Mattek — mondta König, és nekem úgy tűnt, hogy nyomorult kukaccá válok a szemében, ha nem ülök fel a legközelebbi bejrúti gépre, és nem intézem el ezt a munkát, amelyben néhányan már csődöt mondtak. Egy túszerdrama befejezésének állítólag sohasem voltak jobb esélyei, mint most.

— Oké, Germán? — kérdezte újra a fiatal libanoni, aki már fel is guggolt. A Kalasnyikov agyát ugyanúgy támasztotta a csípőjéhez, mint John Wayne, rövidebbel azelőtt, hogy Alamót a mexikóiak megrohmozták.

Felemelkedtem, kitöröltem a szememből a port, és megpróbáltam vigyorgogni. Hamisa vidám pillantása jelezte, hogy nem sikerült.

— Soha nem éreztem jobban magamat — tettem hozzá mégis.

Az ő vigyora valódi volt, nyílt és kissé együttérző.

— Azt mondták, hogy Németországban, a hadseregben az ilyen bevetésekhez speciális kiképzést kapnál.

Rábólintottam.

— Persze — tettem hozzá. — Csak ott nem a Katyusák rakétái röpöködték a fülem mellett.

Előmászta a fal mögül. Eltekintve a lángok lobogásától, a megingó és összeroskadó falak robajától, tényleg csend volt.

Hamisa odament a Mercedeshez.

A köveket és a törmeléket letakarította a tetőről, a karjával letörölte a port a szélvédőről, és beült a kormány mögé. A motor már az első indításra beugrott.

— Made in Germany — kuncozott a libanoni. — A motor legfeljebb egy telitalálattól leheli ki a lelkét.

Tökéletesen beszélt németül, elvégzett néhány évet Heidelbergben, az orvosi karon. Aztán kötelességének érezte, hogy a bejrúti tűzijátékban részt vegyen.

A Mercedes jobb oldali ajtaja hiányzott. A bal oldalin jó néhány becsapódás volt, némelyik akkora, mint egy ököl, így a természetes légkondicionálás is szavatolva volt.

Meggyújtottam két cigarettát, és az egyiket odaadtam Hamisának. Három napja ismertem. Olyan embernek tűnt, akire rábízhatom magam, jóllehet, még mindig nem tudtam kitalálni, hogy melyik oldalon is áll valójában. Valószínűleg mindig azon, ahonnan a dollárt kapja.

— Tudod, hogy örült vagy? — kérdezte.

— Bizonyára, egy normális ember nem Bejrútban tölti a szabadságát.

Még mindig vigyorgott. Valószínűleg már hozzászokott ahhoz, hogy elrejtse valódi érzéseit. Az lehetetlen, hogy ne érdekelje ez az egész.

— Tudod, hogy mi következik, Mattek?

Vállat vontam.

— Először a rakéták jönnek, azután a libanoni hadsereg, a muzulmán milicisták és a különböző keresztény magánalakulatok tagjai. És miután abban senki sem biztos, hogy barát-e a másik, a biztonság kedvéért először halomra lövik egymást. És ha a „zöld vonalon” épségben átjutunk, akkor még nem tudjuk, hogy Kurze abban a házban van-e még mindig, és egyáltalán Saad kezében található-e még. Lehet, hogy igen, de lehet, hogy az lesz a vége, hogy Saad kasszíroz, anélkül, hogy Kurzét elengedné.

A rémhíreket, a „ha”-kat és „de”-ket legszívesebben eleresztetem volna a fülem mellett. König azt állította, hogy minden elő van készítve. Nekem csak meg kell érkeznem, kiböjtölnöm, míg Kurze előkerül, és utána épp elég, ha vele együtt elhagyom Bejrútot.

Némán szívtam a cigarettám. Szemem végigfürkészte a romokat, amelyek között és mögött nem mozdult semmi.

Még nem . . .

— Tényleg kétféle millió dollár van a csomagtartóban?

Rántottam egyet a vállamon. Én nem számoltam meg a pénzt. A bőrröndöt a „Commodore”-ban, a bejrúti újságíró-szállodában adták át. Egy cég magánpénze, amellyel az elrabolt munkatársát akarja kiváltani. Ezenkívül közölték velem a címet, ahol Saad Kurzét esetleg fogva tartja. Adolf Kurze egyike annak a több mint tíz németnek, aki Bejrútban eltűnt, különféle csoportok hatalmába került, és mint valami áru, megjelenik a piacon. Mihelyst pénzre van

szüksége valakinek, hogy fegyvert vásároljon, kommandósokat képeztesen ki, terrort exportáljon más országokba. Vagy kikényszerítse elvbárátaí szabadon engedését.

— Le! — kiáltott Hamisa Khalil.

Időközben megtanultam a szabályokat. Az ülést gyorsan hátrahajtottam, és hanyatt vágtam magam. Nem láttam semmit. Khalilra bíztam magam, aki élni akart, és nem mondott volna le a világon semmiért a kétszáz ezer dolláros díjazásáról, tehát segítenie kellett, hogy Adolf Kurze és én épségben elhagyassuk Bejrútot.

A lövöldözés minden oldalról egyszerre indult meg. Khalil a kormány mögött ült. Tarkójának izmai megfeszültek a piszkoszöld trikó alatt. Csúnyán káromkodott, közben vadul tekergette a kormányt, és az öreg Daimlerrel átszálalomozott a „zöld vonalon”.

Mintegy kétszáz méter széles volt a nyiladék. Jobbról és balról romok, amelyekben újra sarjadt az élet. Embereket gyakorlatilag sehol sem lehetett látni, de hogy a rakétatűzet túléltek, a különböző csoportok automata fegyvereinek vad lövöldözése jelezte. Volt néhány betontömb, amely a gyors átjutást eleve lehetlenné tette.

A nyitott kocsi jobbról besivított egy golyó, elzúgott a fejem fölött, és a sofőroldal nyitott ablakán keresztül elhagyta a kocsit.

Vannak, akiknek ilyen pillanatokban eszükbe jut a gyerekkor összes imája. Nekem nem jutott eszembe egy sem. Sokkal inkább Dortmundra gondoltam, egy kedélyes kocsmára és egy jó szívvel csapolt sörre.

Behunytam a szemem. Ne kelljen utólag lefogni, ha eltalálnak. A kritikus helyzetekben sem szabad megfélekedezni arról, hogy a hátramara-dottak dolgát megkönnyítsük. Bár az én esetemben ez teljesen haszontalan. Semmi értelme. A nevem egyetlen utaslistán sem szerepel. Egyetlen szolgálati helyen sincs irat Peter Mattek bejrúti kirándulásáról, amelynek célja egy fontos hivatalnok kiszabadítása. Amennyiben eltalálnak, ugyanúgy egy tömegsírban végzem, mint a többi névtelen.

Tényleg örült vagyok, hogy belementem ebbe a szabályok nélküli játékba. Ami a jelen pillanatban érvényes, a következőben ki lehet dobni a szemétre.

Nagy csattanás, Hamisa Khalil a jobb sárhányóval megcsókolt egy betontömböt, és ezzel a Daimlert félszeművé tette. A kocsí zötyögött, csökönyös csacsiként ugrált át az akadályokon. Búcsúcsókként egy golyó csapódott a csomagtartóba.

Khalil utána úgy nevetett, akár egy csintalan kis manó. Egyik kezével elengedte a kormányt, és a keze fejével letörölte a verítéket homlokáról. A félelem verítékét, mivel libanoniként ehhez az átkozott hőséghez már hozzászokhatott.

— Újra felülhatsz, Germán!

Felemelkedtem, visszaállítottam az üléstámlát, és kitöröltem a szememet. Az utcakép nem változott. Törmelék, romok, homlokzatok, amelyek már egy szitára hasonlítanak. Sebek, amelyek mindaddig gyógyíthatatlanok, amíg el nem takarítják a romokat, és újja nem építik a várost.

— Ismered Abdul Saadot? —

kérdeztem, miután rágyújtottam egy cigarettára.

Hamisa bólintott.

— Névről — tette hozzá.

— Lehet hinni neki?

— Neked lehet hinni?

Feladtam és előremeredtem. Kétszáz méternyire, a törmelék közül néhány fantázia-egyenruhát viselő férfi mászott elő.

— Al-Murabitoun — szólalt meg a libanoni mellettem egyikőjükre mutatva. Fiatal volt, húsz év körüli, levantei vonásokkal, benyomott orral, bársonyos barna szemekkel. — Az ő.

— Saad barátja?

Hamisa megvonta a vállát.

— Tegnap az volt — felelt röviden. — De a tegnap messze van.

— Barátom, te aztán értesz hozzá, hogyan bátorítsad az embert.

Lassított, a férfi mellé kormányzott, és megállt. Nem először néztem bele egy fegyver csövébe. Az már szinte viccnek számított, ha egy pisztollyal kellett szembenéznem. Ebben az esetben azonban rohamfegyvereket, Kalasnyikovokat és ósdi 45-ös coltokat láttam. És a suhancok, akiknek a kezében voltak, nem tettek bizalomgerjesztő benyomást.

Hamisa mondott valamit. Sötét, vérszomjas tekintetek meredtek rám.

— Igazolványt!

— Újságíró — mondtam, és elővettem UPI-igazolványomat.

— Szar! — mondta a férfi, és

visszadobta a kocsiba. Felemelte a fegyverét. Az örökkévalóságtól csupán néhány milliméter választott el. Ebből a távolságból ha az ujját meggörbíti, Peter Mattek el- és kimúlik. Olyan gyámoltalan voltam, akár egy hanyatt fektetett teknősbéka. Csípős veríték csöpögött a szemembe. De a szempillám se rezdült. Hogy lő-e a kölyök, az a szerencsén múlik. De ha csak az orrom hegye mozdul, oda a szerencsém.

Valaki odakiáltott neki. A kölyök ellépett a kocsitól. Látszott rajta, sajnálja, hogy nem lőhet le engem.

Hamisa Khalil rákacsintott a fantázia-egyenruhás legényre, és továbbhajtott. Nem néztem vissza. Valaki még veszélyesnek érezhette volna.

— Messze vagyunk még? — kérdeztem néhány pillanat múltán. Ennyi ideig eltartott, amíg a rémületből magamhoz tértem.

Hamisa fejével egy keskeny utca torkolata felé intett. Túl szűk volt ahhoz, hogy behajtsen a Mercedeszel.

— Itt várlak.

Kiszálltam. Kétmillió dollár igazán szép summa, de egy bőröndben való elcipelése nem okoz semmiféle fáradtságot. Végigmentem a keskeny, kövezetlen utcán. A lakók ott álldogáltak az ajtók előtt, végigmértek, de egyikük sem szólt semmit.

— Mattek?

Megálltam. Elöttem egy lyuk mélyedt a földre, ahonnan először egy fej, azután egy Kalasnyikov emelkedett ki. Beesett, sápadt arcú férfi volt, kifejezéstelen tekintettel. Életemben nem láttam annyi megtört tekintetű embert, mint itt, ebben a

városban. Talán a mindenütt jelenlévő halál miatt, de úgy néznek ki, mint akik túl vannak már minden félelmen.

A fej és a fegyver újra eltűnt. Odaléptem a lyukhoz. Fél méterrel mélyebben egy lépcső kezdődött, amelynek nem lehetett látni a végét. Talán egyenesen a pokolba vezet.

Leereszkedtem. A bőröndöt két kézzel egyensúlyoztam. Talpam alatt rozogott a por.

— Tovább!

Csupán egy hangot hallottam, és azt követtem egy négyzet alakú pincéig. Szemem közben hozzászokott a gyér megvilágításhoz, és megpillantottam egy férfit, aki a szemben lévő fal mellett guggolt. A haja fehér volt és az arca sovány, ajkai kicserepesedtek.

Adolf Kurze!

Képeken már láttam. Azok mintegy fél éve készültek. Ezalatt Kurze fél évszázadot öregedett. Mondani akart valamit. Az ajkai már megmozdultak, amikor egy éles parancs elhallgattatta.

— Tegye a bőröndöt a földre, és nyissa ki!

Az ujjam remegett. Nehezen tudtam palástolni idegességemet. Kinyitottam a bőröndöt. Kétmillió dollár volt ebben a kietlen pincehelyiségben, amely bármely pillanatban beomolhatott.

— Oké. Vigye Kurzét magával!

A parancsokat osztogató férfi láthatatlan maradt. Kétségkívül maga Abdul Saad, és minden oka megvolt arra, hogy ne mutakozzon. Az üzletet saját szakállára, nyereségvágyból kötötte. Eladott egy túszt, akit később, amikor a helyzet jóval kritiku-

Szereplők:

- Peter Mattek** a szuperzsaru. 36 éves, agglegény.
Hamisa Khalil libanoni. Ő vezeti el Matteket
Abdul Saad rejték helyére, aki a túszerzt kasszíroz.
Rashid al-Hoss felelős az emberrablásokért.
Timur,
Abdel Karame,
Yamir Hobeika a milicistái.
Adolf Kurze a Prassen cég alkalmazottja. Elrabolják.
Claudia Prassen őt is elrabolják. Férje fogadta föl Matteket.
Paul Koslowski a Polyák, a Ruhr-körzetben főtörzs-
őrmester.
Werner Okker tűzszerész, barátai TNT-nek becézik.
Alfred Meise (DAB) Mattek barátja és segítője, rangidős főfelügyelő a Ruhr-körzetben, kocsmaszakértő.
Karl Lohmeyer tartományi első ügyész, Mattek elöljárója.
Hermann Blechmann a keruszk, felügyelő a Ruhr-körzetben.
Klaus König Mattek összekötője a BND-nél (a Szövetségi Hírszerző Szolgálatnál).

sabb lesz, kényszerítő eszközként sokkal hatásosabban használhatna fel.

Kurze fölállt. Megingott. A bő nadrágszár alatt kirajzolódott vékony lába. Szeme egy pillanatra felcsillant, azután újra eltompult a tekintete. Számára az egész még nem fejeződött be. Bizonyára többször megcsillant már előtte a szabadulás reménye, és aztán valamilyen okból mindig meghiúsult.

Megfordultam és elindultam. Csoszgó léptek követtek. A lyukból visszamásztam az utcára. Kurze a kezem után nyúlt. Túl gyenge volt ahhoz, hogy a kinti szabadságot saját erejéből érje el.

Segítettem neki. Kint hunyorogni kezdett. Régen láthatott napfényt utoljára. Megállt.

Megfogtam a kezét, akár egy félnék gyereknek.

— Ne álljon meg — mondtam halkan. — Végig kell mennünk ezen az utcán. Egy Mercedes vár a végén. Bejutottunk ide, látja, és most újra ki is jutunk. Oké?

— Oké — krárogott.

Távolról a hőségben automata fegyverek ugatása hallatszott. Mögöttünk valahol néhány rakéta zúgva indult útnak, és becsapódott Nyugat-Bejrútban valahol.

Hamisa várt. Kurzét a hátsó ülésre segítettem.

— Feküdjön csak le — szoltam gyengéden.

Lefeküdt, és Hamisa elindította a Daimlert.

— Most hogyan tovább?

— Pár napig maradunk — mondtam anélkül, hogy Kurze felé fordultam volna. — Ott, ahol elrejtő-

zünk, állítólag biztonságban leszünk. De ez az állítólag relatív, és garancia nincs. Abdul Saad saját szakállára kötötte az üzletet. Azt állítja majd, hogy maga megszökött, vagy hogy egy másik csoport kiszabadította. Utána abbahagyja ezt az ócska háborút, és a váltságdíjjal nyugdíjba vonul. Számíthat rá, hogy mások is érdeklődnek majd maga után. Keresni fogják. Nincsenek magáról információim, Kurze, de fontos embernek kell lennie. Úgy-hogy amikor az első vihar elcsitul, kapunk egy gépet, amelyik elvisz minket Bejrútból.

— Ki mondta meg, hogy hol lehet engem megtalálni?

— Fogalmam sincs. Nem is érdekel. A cége kapta az információt. Megneveztek egy összeget, és feltételül szabták, hogy a politika maradjon ki a játékból, és előírták, hogy az ügyet egy magánszemély bonyolítsa le. Valakinek az az ötlete támadt, hogy mielőtt meghalok, Bejrútot is látnom kell.

— Miért mondott igent? — kérdezte Kurze.

— Hamisa, miért mondtam igent? — kérdeztem a fiatal libanontól, aki újra végigszalomozott az utcákon.

— Mert örült vagy, Germán!

— És te miért hagytad magad be-
lerángatni?

— Kapok kétszázezer dollárt. Hát te mit kapsz?

— Talán egy meleg kézfogást — feleltem.

Alfred Meise főfelügyelő, a Ruhr-körzet II. ügyosztályának vezetője letörölte szájáról a habot, és mielőtt a sörösüveget visszatette volna a pultra, megsimogatta a rajta levő DAB-reklámot.

— Mindent túlzásba lehet vinni — mondta Susanne Steiner, egy kis-sé nagydarab, de kedves arcú, helyes leány. Werner Okkernek volt a barátnője. Werner Okker pedig a Ruhr-körzetben volt rendőr, egyébként hajdani tűzoltó, robbantási szakértő. Minden kollégája csak TNT-nek hívta, mivel bármifajta robbanóanyaggal úgy tudott bánni, mint egy első hegedűs a Stradivarijával.

— Persze — szólta Meise —, de a DAB sör iránt érzett szenvedély a legártalmatlanabb, amit el tudok képzelni. Engedd ki a buborékot az üvegből, Susanne! A szabadságos fizet!

DAB-Meise engem értett szabadságos alatt. Hét napja tértem vissza Bejrútból, leburnultam, és látszólag kipihentem magam. De belül olyan voltam, mint aki kiégett. Éjszakánként sokszor még mindig a fülemben csengett a Katyusák rakétáinak a jajgatása és az automata fegyverek kalapácsolása. Klaus König, aki a bonni BND-től az összekötőm volt, eddig még nem jelentkezett. Még Karl Lohmeyer, tartományi első ügyész, a közvetlen felettesem sem érdeklődött utánam.

Werner Okker szemei csillogtak.

— Szívesen ott lettem volna Bejrútban — mondta. — Közvetlen tapasztalatok a helyszínen. Egy-két fel nem robbant lövedéket szívesen...

Susanne túl későn kezdett köhé-

cselni. Peter Steiner, az apja, már belépett, és meghallotta Okker utolsó megjegyzését. Peter Steiner ötven fölött járt, és ami a terjedelmét illeti, Orsón Wellesre hasonlított. Szép lányával kapcsolatban bizonyára külön elképzelései voltak, mint hogy épp egy olyan rendőrbé szeressen bele, mint Okker.

— Miért nem vitted magaddal? — kérdezte tőlem a kövér Steiner. — Egy akna, vagy mifene talán a levegőbe röpítette volna.

Kezemet rátettem Okker vállára. Szükségtelenül. Okker azon kortársaim közé tartozott, akiket semmi sem mozdít ki a nyugalmukból, és akiket nem lehet megsérteni. Még ha nem is volt igaz, Steiner durva külseje az ő szemében arany szívet takart. Okker hitt az emberek jóságában, akik ugyan minduntalan csalódást okoztak neki, de ő egy szektatag elvakultságával ragaszkodott hitéhez.

— Peter, ha veszekedni akarsz — mordult rá DAB-Meise —, akkor keresünk egy másik sörözőt magunknak. De akkor hamarosan tönkremész.

Peter Steiner elvigyorodott.

— Semmi kifogásom a zsaruk ellen — mondta. — És veletek, Ruhr-körzetiesekkel sincs semmi bajom. De hát Susanne-nak én mégis inkább... — Legyintett, mert belátta, hogy egyedül áll a vesztes oldalon. — Na, még egy kört a ház kontójára, azután fájront...

Eltűnt. Okker a pult mögé állt, hogy Susanne-nak segítsen. Én rágyújtottam, és DAB-Meise oldalról hitetlenkedő tekintetet vetett rám.

— A kellős közepén voltál?

— A kellős közepén.

— És rájöttél valamire?

— Csak arra, hogy az ember húzza be a farkát. Ott a hősök nem öregszenek meg. Ha mégis, akkor csak azért, mert jó az őrzőangyaluk.

DAB bólintott, és a kezét a vállamra tette.

— Nem gondoltál arra, hogy néhány napra szabadságra menj?

— Castrop-Rauxelbe vagy Duisburg-Ruhrortba?

Okker kitöltötte a gabonapálinkát. Annyira tele, hogy a kupicát csak nyugodt kézzel lehetett a szájhoz emelni. Susanne pilsenit csapolt. Rájuk néztem, és úgy találtam, hogy igazán összeillenek. Egy rendőrnek éppen olyan feleségre van szüksége, mint Susanne Steiner.

A bejelentés tíz percé érkezett. Jansen és Peterson, akik a járőrökocsival a körzetben tartózkodtak, nyugtázták a feladatot. Ezen az éjszakán az utolsót, egy rutinfeladatot. Egy asszony hívta föl a körzetet. Azt állította, látta, hogy egy gyanús alak egy parkoló Daimler körül matat. A hölgy, aki állítólag tartós álmatlanságban szenved, épp az ablaknál állt, és felfigyelt rá . . .

A járőrökocsit Jansen vezette. Ömlött az eső. Az ablaktörő alig bírta

elégg gyorsan félresepenni a vizet. Jansen kimerülten bámult előre.

Peterson fáradtan kuporgott az anyósülésen. Mint már annyiszor, ezeken az éjszakai, gyakran unalmas, a körzetet átszelő ellenőrző utakon, most is arra gondolt, hogy állást változtat, és belép apósa vállalatába.

— Ott elől! — szólta Jansen.

Peterson felült. Az esőfüggöny mögül egyre határozottabban rajzolódtott ki egy 450 SEL árnyéka. Lindenhorst, Am Heuningsfeld egyáltalán nem a megfelelő környék egy ilyen luxushintó számára. Már csak ezért is érdemes volt megnézni.

Jansen lassított. Az elegáns Daimlertől tizméternyire állt meg.

— Oké, utánaézek — szólta Peterson.

Kiszállt, és az eső elől behúzott nyakkal, sietve megközelítette a kocsi. Sötétkék volt, sok krómmal, széles sárhányókkal és mély ívelésű spoilerrel.

A környék nyugodt volt. A lakótömb ablakai, amely előtt a kocsi állt, többnyire sötéten ásitottak. Nem akadt semmi látnivaló. Se kirtört ablak, se leszerelt kerekek. Még a csillagja is megvolt.

Peterson a szélvédőhöz szorította az arcát. Az anyósülés alatt egy krokodilbőr aktatáska hevert. Az első része kilógott az ülés alól. Látni lehetett a fülét és a két, aranyszínű számszámát.

Nem a legjobb rejtekhely egy olyan aktatáska részére, amelyről messziről lerí, hogy komoly érték lehet benne.

A körzetet felhívó asszony valószínűleg álmodott. Bárki, aki rabol-

ni akar, és kiszúrja a Mercedest, ezt a táskát minden bizonnyal magával viszi.

Jansen kidugta a fejét a járőrököszi letekert ablakán.

— Na? — kiáltott oda.

— Úgy tűnik, rendben van minden — felelt Peterson. — Hamis riasztás. De azért a rendszámot add le a központnak!

— Oké. Gyere vissza! A biztonság kedvéért megkerüljük a tömböt. Ennél többet nem várhatnak el tőlünk.

Peterson rábólintott. Jansennek igaza van. De még megvizsgálta a kilincset. A kocsi nem volt bezárva.

Peterson kinyitotta az ajtót.

Az utolsó dolog, amit észlelt, egy villanás volt, majd egy pokoli lángoszlop, amely magába zárta.

— Úristen...! — Jansen hitetlenül meresztette a szemét. Az első, természetes gondolata az volt, hogy kiugrik a kocsiból, és Peterson segítségére siet. De az utolsó pillanatban az egészséges rendőrösztön győzedelmeskedett. A rádióvevő után nyúlt, leadta a segélykérő jelzést a központnak, és egyúttal mindjárt kihívatta a tűzoltókat és a mentőket is.

Lohmeyer államügyész hívása a zuhany alól rángatott ki. Hogy miről van szó, Lohmeyer nem akarta telefonon közölni. Amikor félóra múlva az irodájában vele szemben ültem, az arca beteges, szürke színt öltött.

Néhány percig gyanakvó pillantásokkal méregetett.

— Az utóbbi napok során nem járt maga a kaszinóban, Mattek? — kérdezte.

Megráztam a fejem. — Kedvtelése a szép lányok anatómiájára szorítózik.

Lohmeyer összeráncolta a homlokát. A maga ötvenhat évével talán minden jón és rosszon túl volt már. Néhány bankjegyet tett az asztalra.

— Dollárok.

— Azt én is látom — mondtam. Nem kedveltem a módszerét, felesleges köröket futott mindig, mielőtt eljutott a dolgok lényegéhez. — Hamis?

— Valódi.

— És?

— A kaszinóban váltották be, és később az ellenőrzés során egy szemfüles bankhivatalnok felfigyelt rájuk.

Minden oldalról megvizsgáltam a zöldhasúakat, végül a fény felé tartottam. Nem fedeztem fel rajtuk semmi különöset. De hát nem vagyok specialista.

Lohmeyer kidüllesztette a mellét. Ily módon a gyűrött, szürke öltönye is kisimult valamelyest. A tipikus „vajon mikor mehetek végre nyugdíjba”-arc kemény és dinamikus vonásokat öltött.

— Ezek a dollárok abból a váltásdíjból valók, amit Bejrútban Kurze szabadon bocsátása fejében kifizetett.

Akkor sem lepődtem volna meg jobban, ha azt közli velem, hogy már csak két napig élek. Rágyújtottam egy cigarettára.

— Biztos? — kérdeztem.

Lohmeyer fáradt mozdulattal felemelkedett. Rám szegezte merev tekintetét, mintha a veséembe akarna látni.

— Úgy nézek ki, Mattek, mint egy bohóc? Mielőtt útnak indult volna, utasítást adtam, hogy a bankjegyeket jelöljék meg és regisztrálják. König is egyetértett vele.

Nagyot szívtam a cigarettámból, és a felriasztott gondolataimat megpróbáltam megnyugtatni, és újra-rendezi. Hét napja, hogy megint Dortmundban vagyok. Négy napot töltöttem Kurzéval Bejrútban, mielőtt a gép visszahozott volna. Tizenegy átkozott nap, és a bankjegyek föltűnnek a dortmundi kaszinóban! A bankárok ezt hívják a pénz körforgásának.

— Mi az, Mattek, lenyelte a nyelvét?

— Az ördögbe is, mit akar tőlem hallani?! Hogy néhány bankjegyet megtartottam magamnak, és a kaszinóban „mostam tisztára”?

— Az igazat megvallva, ennek örülnék a legjobban — folytatta Lohmeyer. — De nem hiszem. Maga más úton-módon is tud pénzt szerezni. A kutya sem ellenőrzi az elszámolásait.

Erről nem óhajtottam vele értekezni. A pénz — vagy legalábbis egy része — visszacsordogált Libanonból.

— Van itt még valami.

— Igen?

— Tegnap Am Heuningsfeldben

volt egy súlyos következményekkel járó eset. Az egyik környékbeli lakótömbből egy asszony jelentette, hogy valaki egy Mercedes körül matat. Kiküldték a járőrt. Az egyik szolgálattelévő kinyitotta a kocsiját. És a jármű a levegőbe repült.

— És van valami köze a dollárokhoz?

— A kocsit azé a Prassen Chemical GmbH-é, ahol Kurze ügyvezető volt. A kocsit állítólag ellopták.

— Állítólag?

— A cégvezetőség jelentésében ez állt — tette hozzá megenyhülve Karl Lohmeyer államügyész. — A Ruhr-körzetből Werner Okker tűzszerész foglalkozik a kocsival. A rendőr, egy őrmester, név szerint Harald Peterson a központi klinikán fekszik. Nincs sok remény. A másik rendőr, aki a járőr-kocsit vezette, sokkot kapott. Betegállományban van. Az volt az első vallomásának a lényege, hogy nem látott semmi gyanúsat.

Az én gondolataim valamivel lassabban mozogtak.

Dollárok, amelyeket Bejrútba vittem, hogy Kurzét Abdul Saadtól kiváltsam, és annak a vegyi üzemnek a Mercedesé, ahol azelőtt Kurze hivatalnok volt. Ez olyan, mint a kígyó, amelyik a saját farkába harap.

— Tartományi első ügyész vagyok, de a szakterületem az adójog, Mattek. Gőzöm sincs a terrorizmusról! Az ügybe a düsseldorfi LKA és a BND is bekapcsolódott. Holnap egy előzetes beszámolóval várják magát.

Elnyomtam a cigarettát. BND-König már berendelt Bonnba, jelentést kért Kurzéről, meg arról, hogy

egy Hamisa Khalil nevű ember volt a segítségemre, aki tudta, hol lehet Kurzét megtalálni, és hogy kifizetem nekik a kétmillió dollárt.

Nem tudtam se többet, se kevesebbet. De nem is igyekeztem megtudni. Ez ugyanolyan feladat volt, mint bármely másik, és amíg nem volt valami nyomós ok, nem érdekelt a háttér.

De most megfordult a széljárás. A bejrúti kirándulásom bumerágnak bizonyult. A pénzből valamennyi visszafolyt Dortmundba. A pénzzel együtt bizonyára néhány ember is érkezett. Erről meg voltam győződve. Emberek, meghatározott feladattal. A körzet mind ez ideig, legalább ami a terrorizmust illeti, tiszta volt.

Mind ez ideig...

Felálltam.

— Van valami ötlete, Mattek? — kérdezte Lohmeyer.

— Nincs — feleltem. — Mondott-e König, amikor a bejrúti ügyem miatt önhöz fordult, valami olyat, amiről én nem tudok?

— Nekem csak a parancsot kellett továbbítanom, hogy siessen Bonnba. Ez minden. A pokolba is, Mattek, maga pontosan tudja, hogy én nem vagyok több, mint egy közvetítőállomás, ami az információkat szállítja magának!

A sötétkék Daimler 450 SEL, vagyis inkább az, ami belőle megmaradt, a műszaki vizsgálóállomás garázsában állt. Werner Okker egy csúsz-

kán ült, amin a szerelők szoktak a kocsik alá gurulni. Amikor beléptem, felnézett egy pillanatra. Aztán megvakarta a fejét, és rágyújtott, annak ellenére, hogy a csupasz betonfalon mindenféle dohányzást tiltó táblák lógtak.

— Egy glicerinegyület, nitróval és plasztikkal keverve — mondta, mielőtt bármit is kérdezhettem volna. — Olyan egyszerűen elkészítve, hogy az az érzésem, nem is szakember munkája.

— De attól még működött, TNT! Okker megrántotta a vállát.

— Ütésgyújtó az egyik rugón, amit egy drót köt össze az első ajtóval. Ha kinyitják, felhúzza a rugót, az ütőszeg a robbanó porkeverékre csapódik, és működésbe hozza az egész habarékot. Semmi technikai ravaszság, csak egy kis agytorna. Egyszerű, és alapjában véve elhibázhatatlan.

Felemelkedett a fekvőpadról.

— A műszakiak mit tudtak megállapítani a kocsiról?

— Semmit. Igaz, nem sok maradt belőle. Hogy a rendőr hogyan élte túl, az megmagyarázhatatlan csoda! Bár ahogyan hallom, rossz állapotban van.

Bólintottam.

— Az ördögbe, kinek szánták ezt?

Okker vállat vont.

— Fogalmam sincs. Csak azt tudom, ami történt. A magamfajta ember csak átvizsgálja a másoktól itt

hagyott ócskavasat. Írok egy jelentést a robbanóanyagról és a technikáról. Ez minden.

— Ismered a Prassen Chemical GmbH-t?

— Névről, akárcsak te. — A cigarettát ledobta a földre, és egy körkörös mozdulattal eltaposta a parazsat. — Mit akarsz vele?

Egy pillanatra elgondolkoztam. Azután elmondtam, amit Lohmeyer közölt velem. Nem tudott mit kezdeni vele. Őt a robbanóanyagok meg a döglött aknák érdekelték, szóval minden, ami pukkan.

Hazamentem, hogy átöltözsem, lefeküdjek és nyugodtan gondolkodom. Kinyitottam a bejárati ajtót. Csak akkor tűnt föl, amikor becsuktam magam mögött, hogy a kulcsot csak egyszer kellett megfordítanom a zárban. Mindenkinek megvannak a maga szokásai. Én kétszer fordítom rá. Még sohasem történt másképp. Az a pár bejrúti nap nem lágyíthatta meg az agyamat annyira, hogy teljesen megváltoztassam a viselkedésemet.

Megálltam, visszatartottam a lélegzetemet. Csiklandozó érzés futott végig rajtam.

A házmester kislányának, Semiramisnak vékony gyerekhangját hallottam. A hang a nappaliból jött. Mint mindig, most is vidám várakozással csengett. A szívébe zárt engem. Nem csupán a marcipáncsokik miatt, amit hébe-hóba hoztam neki.

Nemcsak azért, mert védelmembe vettem, amikor valamit felnassolt, és Ashal, az apja elő akarta venni. Amúgy is kedvelt, érezte, hogy ha ilyesmi egyáltalán szóba jönne, olyan gyereket kívánnék magamnak, mint ő.

— Peter!

Végigmentem a keskeny folyosón a gardrób-szobáig. Beláthattam a hálóba, a kis konyhába, a nappaliba. Úgy nézett ki, hogy itt valaki minden elképzelhető igyekezetével azon volt, hogy egyetlen berendezési tárgy se maradjon az eredeti helyén.

Semiramis a heverőn ült. Egy magas növésű férfi volt mellette. Fantázia-egyenruhát viselt, a kezében Kalasnyikov, első pillantásra látszott, azok közé tartozik, akik Hamisa Khalilt és engem Bejrútban, a „zöld vonal” mögött fogadtak.

Megálltam. Semiramis kacagott. Apró, szív alakú száján szét volt mázolja a marcipán csokoládébevonata. Hegyes kis egérfogai édes ostyát és jégkrémet majsoltak. A pofácskája kidagadt. Valószínűleg egyszerre háromféle édességgel tömte tele. A mellette ülő férfi olyan hanyagul viselkedett, hogy az első pillanatban látszott, háromszorosan is megbiztosította magát. A rózsaszínű bőrkanaapé támláján, amelyet Semiramis csokoládéval kent be, ott feküdt egy öreg, de még mindig jól használható 45-ös Colt Automatic.

A fickónak sovány, napbarnított képe volt, nagy, barna szeme és vékony ajka. Fogát annyira összeszorította, hogy kiugrott a pofacsontja. Vékony ajka közé filter nélküli cigarettát dugott. A heverő melletti kis asztalkán lévő hamutartót alkalma-

sint nem találta meg. A hamut és a számtalan csikket egyszerűen leszórta, és beletaposta a szőnyegbe.

— Egy egyszerű rendőrhöz képest igazán nagy utat kellett megtenned — mondta jól érthető német-séggel. Valószínűleg ő is, akárcsak Hamisa, államköltségen látogatta valamelyik német egyetemet.

Egyértelműen Bejrútra célzott. Vállat vontam, és körülnéztem. Másikat nem láttam, hangot sem hallottam, amely egy másik személyre utalna.

— Te találkoztál Saaddal.

Bólintottam.

— Kevesen vannak, akik látták.

— Én se láttam — feleltem.

Semiramis jól érezte magát, és teljesen el volt foglalva egy négercsók elfogyasztásával. Míg a doboz ki nem ürül, a kis török lány nem mozdul el a heverőről.

— De megtaláltad.

— Logikus — mondtam. — Végül is elhoztam Kurzét Bejrútból.

— Átkozottul kevés az olyan ember, aki Saadot meg tudja találni — folytatta a libanoni, és egy hanyag kézmozdulattal végigsimította feketén fénylő, hullámos haját. Vagy pomádéval, vagy margarinnal kellett hogy kenje. A természetből nem csilloghatott ilyen lehetetlenül.

— Lehet — igyekeztem időt nyerni, miközben a gondolataim vadul kergették egymást. Amíg Semiramis a heverőn ül, és a négercsókokat tünteti el, nem tehettem semmit a fickó ellen.

— Azt szeretném tudni, ki adta a tippet. — Még kétszer végigsimította a haját. Azután az ujjaira nézett. Vékony zsírréteget láttam rajtuk. —

Ez egy egyszerű kérdés, Mattek. Egyszerű választ várok.

— És mi történik utána?

— Azt csak Allah tudja.

— Hol találom meg őt, hogy megkérdezhessem?

Egy szökkenéssel ugrott talpra. Semiramis megrettent. Ahelyett, hogy a négercsókot a szájába tömte volna, szétkente az arcán, és utána halk, rémült sírásban tört ki.

— Eszed ágában sincs komolyan venni engem! — A hangja egy mérgekígyó sziszegéséhez hasonlított.

— Dehogynincs! — bólintottam. — Csak nem sokra tartom az olyan embert, aki kislányokat kaparint meg, hogy kihallgathasson másokat. Ez biztos nem Allah akarata, testvér.

Nagy, barna szeme vészjóslóan megvillant. Én inkább a számollyal törődtem, amit Semiramis apja hozott nekem Törökországból. Tíz centire feküdt a lábam előtt, a földön. Nem volt könnyű, de elég lendülettel és belső meggyőződéssel egyetlen rúgással útnak lehetett indítani.

— Ismered azt az embert?

— Persze — mondtam. — Ma estére is megbeszéltük, hogy együtt vacsorázunk.

Mielőtt megszólalhatott volna, valaki csengetett. A férfi összerezent, egy fél lépéssel balra fordult, és a 45-ös colt után nyúlt, amely a heverő támláján feküdt. A másodpercnek ebben a töredékében Semi-

ramis leejtett egy négercsókot. Utána hajolt.

Belerúgtam a török zsámolyba. Focistának mazsola voltam, az iskolai tornaórákon többnyire a kapufát támogattam. De most véletlenül jól találtam el. Az ülőke felemelkedett a szőnyegről, és egyenes vonalban zúgott a libanoni felé.

Ő a fegyverével volt elfoglalva, így nem tudott előle kitérni, de megpróbálta a bal kezével elhárítani. Így elmozdult a felső teste is. Ezért nem tudta a coltot olyan gyorsan célra tartani, mint ahogyan azt elképzelte.

Jobbra vetődtem, a szőnyegen landoltam, és a váll alatti pisztolytászkából előrántottam a Berettát.

Mellettem a szőnyegen kavargott a por. Az első lövés harsány detonációját visszaverték a falak.

Semiramis veszni hagyta a négercsókot, és négykézláb, a macskamancs elől menekülő egér fürgeségével körülmászta a heverőt, és eltűnt.

A szemem sarkából láttam, amikor megpördültem, mielőtt a libanoni egy gyors mozdulattal a török zsámolyt félresöpörte.

Térdre ereszkedtem, a revolvert úgy fogta két kézre, ahogyan az élő van írva, és másodszor is elsütötte.

A lövés egy koloniálszék háttámlájába fúródott, amelyre nagyon büszke voltam, és ami egy halom pénzembe került.

Tűzeltem. A golyó átütötte a tweedzakót, és a térdelő férfi hanyatt esett.

— Peter! — kiáltott Paul Koslowski, a Polyák. Ő csöngetett az előbb. Azután faforgács röpködött.

Ráugrottam a libanonira, akinek még a kezében volt a fegyver. A csöve végigsiklott a szőnyegen, és újra felemelkedett.

Belerúgtam, épp ott, ahol a golyóm már eltalálta. Feljajdult, még egyszer lőtt, habár ezzel már csak anyagi kárt okozhatott, és nagy lélekjelenléttel a bal oldalára fordult.

Így eltávolodott tőlem, mielőtt szándékom szerint a Berettával az arcába csaphattam volna. A lövés a szőnyeget érte, és a libanoni újra talpra állt. Két lépést hátraugrott, úgy, hogy az ablaktól csak néhány centi választotta el, amikor Koslowski a kitárt ajtón keresztül a szobába perdült.

— Az ördögbe, a fickó engem . . .

Koslowski a szolgálati fegyverét a jobb kezébe kapta. A libanoni még egy lépést akart hátrálni, abban a reményben, hogy a négercsókkal megzavart Semiramis újra a pisztolycső elé kerül. Idegességében elvesztette a tájékozódóképességét.

Mögötte volt az ablak. Ahogy hátraugrott, kitörte az üveget. Felsőteste átlendült a párkányon. Egy másodperccel később eltűnt.

Hangtalanul hullott alá. Négy emelet magasból zuhant a repedezett aszfalra. A ház előtt nem volt parkoló. Még az az esély se adatott meg neki, hogy egy kocsi tetejére zuhanjon, és ily módon életben maradjon.

Egy erős szélroham meglobogtatta a függönyt. A cipőm alatt rozsgott az üvegcserep, amikor az ablakhoz ugrottam, és alátékintettem.

Ott feküdt az esőben, véresen, szorosan a szegélykő mellett az utcán.

— Fura barátaid vannak — kö-

hécselt Paul Koslowski, a Ruhr-körzet főtörzsőrmestere, akit mindnyájan Polyáknak hívtunk. — Féltékeny férj, pénzbeszedő vagy végrehajtó?

— Egy bejrúti tisztelőm — feleltem. Nehezen vettem a levegőt. A végtagjaim most kezdtek remegni, amikor már mindennek vége volt.

Semiramis előkerült a heverő mögül, keze fejével szétkente a jégkrémet és a csokoládét az arcán, és kérően nézett rám.

— Menj le, kicsim! — mondtam.

— Nincs senki otthon.

— Te engedted be ezt a férfit?

Bólintott. Nem is kellett kérdeznem, hogyan történt. Föltűnt a négercsókokkal, ismerte a nevem, és a lakáskulcsom után érdeklődött, amelyből Ashalnál, a házmesternél is van egy példány. A kislány jól tudta, melyik az én lakásomé. Nem ez volt az első alkalom, hogy itt fönt várt rám, vagy itt bújt el.

— Semiramis!

Ez Inyella volt, az anyja. Lépéseitől zengett a lépcsőház. Kis idő múlva ott állt a szobámban. Nem lát szott rajta, hogy török lenne. Farmer viselt és piros pulóvert, amely alatt izgatóan rajzolódtak ki a mellei. Hosszú, fekete haja enyhe hullámokban omlott a vállára. Szeme sötét volt, mint az éj, ajka telt.

— Ne kérdezzen semmit — előztem meg —, és ne tegyen a gyerekek szemrehányást! Vigye csak haza!

Koslowski mindkettőjüket kitessékelte az ajtón. Amikor visszatért, az ő képe is sápadt volt. A telefonhoz léptem, és felhívtam a rendőrséget.

Koslowski leült a lyukkal elcsúfított koloniálszékre.

— Nem nyerted meg a bejrútiak tetszését — közölte lakonikusan. — Lent áll egy BMW 318-as, régi modell. Nem néztem jól meg, de így utólag biztos vagyok abban, hogy egy muzulmán ül benne.

— Le tudnád írni?

Koslowski vállat vont.

— Hát az biztos, hogy nem úgy néz ki, mint az apám, amikor a négyes tárnából a szállítókosár felhozta.

Szirénahang hallatszott. Félresimitottam a homlokomból a hajamat, és felkészültem arra, hogy a rendőrségi kollégák rendelkezésére álljak.

Elővigyázatosságból azért Lohmeyert is felhívtam, hogy megelőzzem a komplikációkat:

— Meglátogatott egy barátom Bejrútból — mondtam neki.

— És?

— Lent fekszik a házam előtt, az utcán. Talán jobb lenne, ha kijönne, Lohmeyer. És Königet is értesítse!

Harald Peterson, a rendőr, akit a robbanás teljes ereje ért, halott volt. A kezelőorvossal a klinika folyosóján találkoztam. A vállát vonogatta, de azért úgy láttam, Peterson elvesztése nem egészen úgy érte, mint másoké.

Joachim Jansen, a másik ember a járőrköcsiből otthon volt. Az ablak mellett ült egy hatalmas karosszékben, és egy narkós zavart, fátyolos tekintetével meredt maga elé.

— Mutabon — mondta a felesége. Egy törékeny, szőke asszony, vörösre sirt szemekkel, aki megpróbált erős lenni. Valójában ugyanúgy szenvedett, mint Jansen, aki nemcsak a munkatársát, a barátját vesztette el. — Nem alszik. Csak ül itt, szedi a piros pirulákat, és nem hajlandó szólni egy szót sem. Saját magát okolja.

— De maga tudja, hogy nem ő a hibás — mondtam.

Ebben a pillanatban eszembe jutott, hogy az ártatlanság ténye semmiféle befolyással nem bír az ember lelkiállapotára. Évekkel ezelőtt Casablancában elvesztettem a kollégám és barátom. Pötschnek hívták. Mindenki azt magyarázta, hogy a haláláért nem vagyok felelős. De megmaradt az érzés, hogy minden másképp történt volna, ha...

Jansennek is ezzel a traumával kell élnie, akárcsak nekem.

Fogtam egy székot, szorosan az övé mellé toltam, meggyújtottam két cigarettát, és az egyiket neki adtam.

— Peterson meghalt, igaz?

Bólintottam. Szívemet görcs rándította össze, amikor a nagydarab ember szemében megláttam a könnyeket.

— Szőgre akarta akasztani az egyenruhát, és be akart lépni az apósához — mondta tompán Jansen. — Ha én szálltam volna ki... talán nem nyitom ki azt az átkozott ajtót... talán...

Keze fejével kitörölte a szeméből a könnyet.

— Kicsoda maga egyáltalán?

— Mattek — mondtam. — A Ruhr-körzetből. Én vizsgálom az ügyet.

— Nincs mit mondanom.

— Egyáltalán nem látott semmit?

Jansen megrázta a fejét. Remegett a keze, amikor az épp végigszívott cigarettát elnyomta a hamutartóban, és utána lehunyta a szemét. Néma felszólítás volt a távozásra.

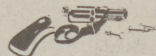
Felálltam, megérintettem a vállát, és elindultam. Törékeny, szőke felesége az ajtóig kísért.

— Teljesen tehetetlen vagyok — küszködött a könnyeivel.

— Rendbe fog jönni. De eltart még egy ideig, amíg feldolgozza magában.

— Az orvos is ezt mondta.

Biccentettem, és elhagytam a sorházat az evingi Preussische Strassén, beszálltam a Porschémába, és a Ruhr-körzetbe hajtottam.

Paul Koslowskit még mindig faggatták a libanoni halálesetét vizsgáló kollégák. Hermann Blechmann egy betörési ügygel volt elfoglalva. Lampert egy szakszervezeti gyűlésen volt, ahol a holland rendőr kollégák sztrájkját elemezték, TNT-Okker pedig a központ Hohe Strassén lévő irattárában az után kutatott, hogy robbantottak-e valaha, valahol ahhoz hasonló bombát, mint ami az ülés alatti akatáskában volt elrejtve.

DAB-Meise itt volt. Feltámasztotta a lábát. Sarkával az államügyészség néhány aktáját gyötörte. Dohányzott. A kankalinos cserép mögött egy dobozos DAB sör állt.

— Nem akarok károgni, Peter — mondta. — De te megint alaposan benne vagy a szarban.

— Éltem már szebb napokat is, DAB — ismertem be. — A határőr-ség beengedett néhány libanonit az országba, akik nem szeretnek, mert elhoztam a Kurzójukat.

— De kétmillióért mégis elengedték.

— Mit akarsz ezzel mondani?

— Peter, őket most az érdekli, ki fütyörészte el neked, hogy hol találsz meg Kurzét — mondta DAB. Ezzel, hogy az agyát alaposan áttisztítsa, ivott egy korty sört a dobozból. Azután megtörölte a száját, levette a lábát az íróasztalról, felállt, és futott egy tiszteletkört parányi irodájában, mielőtt újra leült volna.

— Tovább! — biztattam. — Olyan szépen belejöttél.

— Kurze a kutyát sem érdekli, Peter — folytatta Alfred Meise. Megmasszírozta a krumpliorrát, és az üres dobozt biztos kézzel a papírkosárba hajította. A becsapódás zaja arra utalt, hogy nem az első volt.

— Haném? — kérdeztem, bár sejtettem DAB gondolatmenetét.

— Mit gondolsz, a Prassen Chemical mit fizetett?

— Kétmilliót.

— Kurzéért — bólintott Meise. — És ezen felül azért, hogy valaki megmondja nekik, hol van Kurze, ki tartja fogva, és hogyan lehet vele üzletet kötni.

— Gondolod ...

— Gondolom, fiacskám — morogta DAB-Meise. — De hát mit számít ez? Ez itt a Ruhr-körzet. Itt hétköznapi rendőri munkát végzünk. A megszokott ügyes-bajos dolgainkat, érted?

— Persze, DAB — bólintottam. — Néha arra gondolok, hogy itt kellett volna maradnom, és ...

— ... te a saját utadat jártad, Peter. Talán túl jó voltál — de most ne légy erre beképzelt! Mindenki arra a helyre kerül, amelyre rendeltetett. Tudod, gyakran mitől félek veled kapcsolatban? Nem attól, hogy elkapnak, ez szerencse kérdése. Attól félek, hogy te is olyan leszel, mint König és emberei, és itthagysz minket, Ruhr-körzetieket.

— Hülyeség, DAB!

— Jól befűtöttek neked, Peter! Rosszui mérték föl a helyzetet Kurzéval kapcsolatban Bejrútban. És most az a feladatod, hogy megint egyenesbe hozd az ügyet. Így van, nem igaz?

— Nem egészen — feleltem. — Itt meghalt egy járőr. Én azt a fickót akarom, akinek ez a lelkén szárad.

— Mi mind azt akarjuk.

— Akkor nyitott füllel kell járkalni az emberek között, DAB. Minden érdekes, ami Libanonnal kapcsolatba hozható. Oké?

DAB-Meise bólintott.

Rashid al-Hossnak dagadt, forradásos képe volt. Sovány, középmagas férfi, akin első pillanatban látszott a határozottság. Haja sötét, hosszú és kissé hullámos, az orrán állandóan ott a napszemüveg. Az a fajta, amelyik mindig alkalmazkodik a fényviszonyokhoz. Egy Mercedes 350 SL-ben ült, amit az állomás mögötti parkolóház harmadik emeletén állított le. A felöltője ki volt gombolva. Alatta sötétkék, halvány csikozású BOSS öltönyt, szürkés-kék inget és egy feltűnésmentes Celine nyakkendőt viselt. Senki sem tarthatta másnak, mint üzletembernek. A mellette levő ülésen fekvő aktatáska is erre utalt. Leengedte az ablakot, rágyújtott egy filter nélküli cigarettára, és gondtalanabbnak tűnt, mint amilyen valójában volt.

Timur halott. Kizuhant az ablakon. Így hangzott Abdel Karame hivatalos jelentése, aki BMW-vel a Kurzét Bejrútból elhozó férfi háza előtt várakozott.

Rashid al-Hoss a dugig telt hamutartóba nyomta a cigarettáját. Jobbra nyúlt, és felnyitotta a fekete aktatáska zárját. A legfrissebb napilap alatt egy 45-ös Colt Automatic feküdt, amelyre egy vastag hangtompító volt szerelve. Ettől a fegyver még súlyosabbnak tűnt.

Rashid al-Hoss úgy simogatta végig a hideg fémet, mint egy szépaszszony forró, kívánatos testét. Azután újra cigarettára gyújtott, és egy pillantást vetett az elegáns szíjjal felcsatolt arany Rolex karórájára.

Tíz perc múlva nyolc. Üzletzárás után nyugalom honolt a parkolóban. A harmadik emeleten, ahol állt, még hét kocsit parkolt. Kettőn

vastagon ült a por. Egyértelmű volt, hogy ezeket hosszú ideje nem használták. Balra fenn, a sarokban egy kamera lógott, amellyel a parkolószintet figyelték. Nem tökéletesen. Egy olyan lehetetlen sarokba tették, hogy a parkolóterület déli része eltakarta a be- és kijáratot. Az a terület, ahol Rashid al-Hoss két vastag betonoszlop mögött parkolt, a figyelő szemek számára szintén láthatatlan volt. Másrészt a portásfülkében is egy kék egyenruhás nyugdíjas ült, aki az arcáról ítélve csak a munkaidő végét várta. Más szóval, az öreg nem sokat törődött a biztonsággal.

Újabb öt perc telt el. Akkor a lejáraton guruló piros BMW 318-as megfordult a kamera által ellenőrzött területen, és arra fordult, ahol Rashid Mercedesét parkolt.

A BMW-t Abdel Karame oly szorosán vezette a Mercedes mellé, hogy az ajtókat nem lehetett kinyitni. Erre nem is volt szükség. Rashid al-Hoss a nyitott ablakon át, kocsiból kocsiba adta a parancsait. Karame kicsi volt és zömök. A jó élettől kikerekedett csípőtájékon. Az ifjúság lendülete régen oda volt. Most a szervezés a feladata.

Yamir Hobeika, aki Karame mellett ült, tíz évvel lehetett fiatalabb. Valaki az utcáról, aki a tapasztalatait a különböző milíciákban gyűjtötte, és oly sok úgynevezett hőstettet hajtott végre, hogy előbb-utóbb fel kellett rá figyelni.

— Szállj ki, Yamir! — parancsolt rá Rashid al-Hoss.

Yamir Hobeika kiszállt, és körbejárta a BMW-t. Szürke flanelnadrágot viselt, egy khakiszínű inget, a bal zsebe fölött US AIR FORCE

emblémával és fölötté egy sötétbar-
na bőrzekét.

— Átkozott hibát követtél el —
mondta Rashid al-Hoss Abdel Ka-
raménak, aki ülve maradt a BMW-
ben, és épp egy cigarettára gyújtott
rá. — Timur tapasztalatlan ember
volt, bár jó harcos az utcán, de al-
kalmatlan ember, ha profival áll
szemben. És Mattek profi.

Karame összerezett. Eddig a pil-
lanatig ártalmatlan találkozásnak
vélte az egészet. Idáig szót sem vesz-
tegettek arra, ha a csoportból elesett
valaki.

— Tied volt a felelősség, neked
kellett volna odamenned.

Abdel Karame félreynelte a füs-
töt, és köhögni kezdett.

— Kövér és lusta lettél, Karame.

Karame felegyenesedett ültében.
Szeme sötéten villant, majd dermed-
ten meredt a Rashid al-Hoss által az
aktatásából elővett, és egyenesen
felé irányított revolver csövébe.

— De hát . . .

A parkolóház bolthajtásai alatt a
lövés úgy hangzott, mintha valaki a
teli bevásárlószatyrát ejtette volna
le. Karame megfeszült arca azonnal
eltűnt. Helyette a szélvédőn minde-
nütt vér.

Hobeika megállt. Bejrútban száz-
szor is látta a halált. De ez valami
más volt. Ők egy csapatban jöttek
Dortmundba, hogy megtaláljanak
egy árulót.

— Szállj be, Yamir! — szólt Ra-
shid al-Hoss, miközben hangtompí-
tós revolverét újra elsüllyesztette a
táskájába, az újság alá.

Yamir Hobeika sietve szállt be.
Félrelökte az aktatáskát, elhelyezke-
dett az ülésen, és Rashid al-Hoss in-

dított. Hátrafelé kikormányozta a
Mercedest a két betonpillér takará-
sából.

— Mattek valószínűleg semmit
sem tud — mondta, amikor felértek,
és minden sietség nélkül hajtott to-
vább. — Ő csak pénzt kapott, infor-
mációt és egy megbízást, amelyet
teljesített. Ha meg akarjuk találni
azt a fickót, aki hátat fordított a
szervezetnek, és az információt el-
adta, a Prassen Chemical GmbH-
nál kell kereskednünk.

Yamir Hobeika bólintott, kivett
egy cigarettát a dobozból, amelyik a
műszerfalon feküdt, és rágyújtott.

— Ketten még vagyunk, és meg-
találjuk, Yamir.

Hobeika megint bólintott. Ő még
mindig a lezajlott kivégzés hatása
alatt állt.

— Talán Abdul Saadon keresztül
is továbbjutunk — folytatta al-
Hoss. — Halála előtt nem mondott
sokat, de megvannak az iratai.
Élnek itt távoli rokonai, akik a
Prassen Chemical GmbH-val kap-
csolatban állhatnak. Ezzel kell tö-
rődnöd!

— Igen — felelt Hobeika.

Rashid al-Hoss megállt a kijárat-
nál levő portásfülkénél, leadta a
parkolócédulát, fizetett, majd lassan
kigurult a Mercedes a Königshof
felé vezető kijáróra.

A düsseldorfi LKA emberét nem ismertem. Igencsak túlsúlyos volt. Vörös képe magas vérnyomásról árulkodott. Fő tevékenysége abból állt, hogy időközönként egy nedves zsebkendővel letörölte a homlokát. Apró disznószemekkel meredt rám. Valahogy nem így képzelte el azt az embert, aki ilyen rendkívüli felhatalmazásokkal rendelkezik. Mindehhez még a stílusom és a megjelenésem sem tetszett neki.

— Nem muszáj itt mindent kapcsolatba hozni egymással — mondta.

— Hanem kipipálni, és mintegy véletlenül az irattárban elsüllyeszteni? — kérdeztem.

BND-König, akinek bonni irodájában ez a találkozó lezajlott, könnyörögve nézett rám. Tekintete azt jelezte, hogy ezzel az LKA-fickóval udvariasabbnak kellene lennem.

— Valaki adott egy ötletet a Prassen Chemicalnak, hogy Kurzét hol találja meg, és miképpen hozhatja el. Az urak gálánsan kifizettek kétmilliót, amely összeget levonják az adójukból. Kurzét aránylag rövid idő alatt elhozom Bejrútból, Saad a dohánnyal látszólag eltűnik. Minél messzebb, annál jobb. De egy csoport embereket küld Dortmundba, akikre mi föl sem figyeltünk volna, ha a váltságdíjból származó bankók nem a dortmundi kaszinóba vándorolnak. Azt gyaníthatjuk, hogy Saad vagy osztozott, vagy földobta a talpát. Utána elviszik a Prassen Chemical egyik hivatali kocsját, és preparálják. Nekik teljesen mindegy, ki röpül vele a levegőbe. Ez csak arra jó, hogy a Prassen Chemical urai rádőbbenjenek, hogy Kurze szabadon

bocsátásával még távolról sem került pont az ügy végére. Azután feltűnik nálam egy muzulmán „szabadságharcos”. Tudni akarja, ki adta át a Kurze tartózkodási helyére vonatkozó adatokat. Kicsit sok a véletlen, nem gondolja?

A düsseldorfi dagadt újra működésbe hozta a zsebkendőt.

BND-König végigsimította a pocakját, és feltűnően hangosan krárogott. — Na és, Mattek?

— Eltekintve attól, hogy a fickók szemet vetettek rám, abban látom a veszélyt, hogy ezek itt akkora tűzijátékot rendeznek, hogy magának, König vagy a Prassen Chemicalnak nem marad más választása, mint hogy valakit földobjanak. Alkalmassint azt az embert, akitől az ötlet származott . . .

— Ezt nem értem — szólt a hájpacni a Tartományi Bűnügyi Rendőrségtől.

— Jegyezzel! — mondtam tagoltan. — Van egy nagykutya, nem kell feltétlenül libanoninak lennie, aki hátat fordított Bejrútnak, óriási tudással és nagy áttekintéssel rendelkezik, és ismereteit horribilis összegekért apránként eladja. Tudja, melyik szervezet melyik túszt kapta el, és ismer minden számba jöhető szervezetet, amelynek anyagi vagy politikai jelentősége van. Esetünkben ilyen volt Abdul Saad. Ezt az embert kell még a bejrúti kommandósok előtt megtalálnunk, az ajtóra szögeznünk, és kifaggatnunk. Ily módon a német titkosszolgálat emberei, de talán az amerikaié és a franciáié is utat találhatnak és kiszabadíthatják a túszoikat, akiknek még a kormányok politikai nyomására

sem lehetett nyomára bukkanni. Ez ilyen egyszerű.

— Merész feltevés, Mattek — vélte a dagadt.

A fickóval lassan tele volt a hócipőm. Ránéztem Königre, aki ugyan nem a barátom, de azért vele azonos hullámhosszon vagyok.

— Miért küld ide olyan embert az LKA, akinek gőze sincs az egészről? — kérdeztem nyugodt hangon. — Az ördögbe is, ember, Libanonban annyi politikai irányzat van, hogy a kormány nem talál kompetens tárgyalópartnert, ha a túszok szabadon engedéséről van szó. Legfeljebb Khadafi sátrán kopogtathatnak, felajánlhatnak néhány Tornádót, és akkor a sivatagfi talán kegyesnek mutatkozik arra, hogy egyik vagy másik szervezetre nyomást gyakoroljon. Ezen az áron az egyiket vagy a másikat talán kiszabadíthatjuk. Értse meg...

Elfelejtettem a nevét. Ugyanolyan jellegtelennek tűnt, mint az egész ember.

— Meierhof — mondta sértődötten. — Ismerem az ön álláspontját, Mattek. Tudom, hogy néhány úr kíséreltképpen korlátlan szabadságot biztosított magának, de ezzel én egyáltalán nem értettem egyet. Azt mondják, eddig a maga egyszemélyes különleges ügyosztálya kifizetődően működik. Valóban sikereket könyvelhet el, de lehet, hogy csak szerencséje volt. Mondja, mit javasol?

— Nyomást kell gyakorolni — mondtam. — Az ördögöt Belzebubbal kell kiűzni.

— Ez rossz vért szül — mondta König.

— Még mindig jobb, mint a rendőrvér, König!

— Hol akarja kezdeni?

— Bárhol, ami mostanában Libanonnal kapcsolatos volt — feleltem, hiszen erre idáig természetesen nem gondoltam. — És a Prassen Chemical urainál. Vagy önnél, König.

Szemöldöke azonnal felszökött. Rendes körülmények között barátságos és bizalomgerjesztő arca volt, olyan, mint amilyenre a használató-kereskedőnek van szüksége, aki a tapasztalatlan vevőt rábeszéli egy ócska tragacsra, amely az első száz kilométer után szétesik. De most ez az arckifejezés megváltozott.

— König, maga megkérdezte, elvállalom-e a feladatot. És nyomatékosan kijelentette, hogy kizárólag saját szakállamra és saját felelősségemre cselekszem. Nincs hivatalos megbízás, sehol egy akta, ahol fel lenne jegyezve, hogy Mattek egyáltalán mit csinál. Igaz?

König bólintott. A düsseldorfi Meierhof gyerek újra a homlokát törölgette.

— König, én nem kérdeztem semmit. De most tudni akarom, hogy ismeri-e azt az embert, aki Abdul Saadról és Kurzéről az információkat szolgáltatta?

König félig felemelkedett a székéről, majd újra visszahuppant. Megrázta a fejét.

— És Pullachban?

— Ők se okosabbak nálam.

— Tehát a Prassen Chemical.

— Lehetséges. De ott néhány politikai is ül a felügyelőtanácsban. Egy rossz szó egy megbeszélésen, és maga járőrszolgálatba kerül.

Rágyújtottam egy cigarettára. Csengett a telefon. König fölvette. A düsseldorfi fickó úgy bámult rám, mint valami különleges állatra. König halkán beszélt.

— A férfit, aki kiugrott az ablakból, Timurnak hívják — közölte, miután letette a kagylót.

— Örvendek.

— A dortmundi pályaudvar mögötti parkolóházban találtak még egy halott libanonit. Fejlövésrel végeztek vele. Bár majdnem teljesen felismerhetetlen, egy bizonyos Abdel Karaméval azonosították.

Felemeltem a kezem és hunyorogtam, mivel a füst a szemembe csapódott.

— Alibim van — szóltam.

— A holttestét egy 318-as BMW-ben találták meg.

Újra leengedtem a kezem, és kivettem a cigarettát a számból.

— Koslowski, a Polyák ezt a kocsi látta a házam előtt.

König kinyitotta az íróasztalát, egy üveg konyakot és három poharat vett elő. A düsseldorfi pasas megrázta a fejét. Így König csak két poharat töltött meg.

— Talán az utolsó konyak, amit együtt iszunk, Mattek — mondta minden hamis felhang nélkül. — Hogy áll az életbiztosításával?

— Még ma megemelem, és a számlát elküldöm a BND-nek — feleltem, és felhajtottam a konyakot, amely olyan rossz fajta volt, hogy szinte smirglipapírként dörzsölte a torkomat. — Tudom, hogy nincs

sok lehetősége, de próbálja meg az ismert szereplők közötti kapcsolatot megállapítani. Ezen az úton-módon talán eljutunk azokhoz is, akik a körzetet fertőzik még.

Koslowski, a Polyák, Hermann Blechmann, a keruszk és én egy szolgálati Opel Rekorddal érkezünk. A rendszáma semleges, és nincs rajta rádióantenna, amelyről a rendőrökcsit felismerhetnék.

A kocsmát „Oriental Grill”-nek hívták, és egy háború előtti épületben volt, közvetlenül a kocszolómű előtt. A napi korom- és bűztermeléshez már hozzá kellett szokniuk. És az a kis kéníz, ami az étel után a szájban marad, nem okoz hányingert.

A parkoló egy mocsárvidék volt. Hogy a vendégek legalább viszonylag tiszta lábbal léphessenek a sötétbe, valahonnan néhány lapot loptak és lefektették a bejáratig. Az épület előtt négy öreg-kocsi állt. Rég megérték a kiselejtezésre. Megannyi csemege egy mániákus közlekedési zsarunak. A homlokzat előtt a bejáratnál, ahol négyzetméternyi vakoletdarabok hiányoztak, két moped állt.

— Idejár mindenki, aki valamit is számít? — fordultam Paul Koslowskihoz.

A Polyák megrántotta a vállát.

— Információim az úgynevezett jól tájékozott körökből származnak — mondta. — Ez itt egy emigráns-

találkozóhely. Elveszett lelkek és illegális alakok gyülekezőhelye, akik többnyire keresnek valakit, aki tartozik nekik. A külföldiekkel foglalkozó rendőrök és a karlsruhei tartományi államügyészségen lévő barátaink időnként felbukkannak itt, hogy letartóztassanak valakit.

Blechmann megvakarta a fejét.

— Akkor minket nem szívesen látnak itt — állapította meg.

— Az attól függ, hogyan viselkedsz, Hermann — mondta a Pollyák. — Nekem nincsenek alkalmazkodási nehézségeim.

Blechmann kérdő tekintetet vetett rám. Megvontam a vállam. — Abdul Saadnak nagy a családja — szóltam.

— Az az a fickó, akinél Kurze volt, és aki kasszírozott?

Bólintottam.

— Milyen rokonsági fokon lehetnek az itteniek?

— Unokahúg, unokaöcs, unokatestvér... mit tudom én.

A bejárat előtt Blechmann egyenesen belelépett egy pocsolába, és bokáig sülyedt az iszapba. Olyan képet vágott, mint aki tudja, hogy ennél jóval nagyobb kellemetlenségek elé néz, és ilyen apró dolgok nem izgatják.

Az Oriental Grill egy kopár holdály volt. A kopasz falakon sivatagi tájak bekeretezetlen képei lógtak. Tájak, amelyek mintha a Hold túlsó oldalán lennének. Bejrúti városképek, ahogy hajdanán nézhetett ki. Emellé valamiféle vad kölykök, akik tarka sállal úgy körülkerítették az arcukat, hogy csak a barna, szürös szemeket lehetett látni. A mintegy húsz vendég elszórva ült. A pult

szabad volt. Talán már jó ideje itt laknak, és még mindig nem szokták meg, hogy a Ruhr-vidék kedélyessége a kricsmik közelében megszűnik. Néhányan valami kártyajátékkal múlatták az időt. Érthetetlen szófoszlányok röpködtek asztaltól asztalig. Néhány vendég felnézett, bizalmatlanul végigmustrált minket, ellenséges képet vágott, és újra elmerült abba a tevékenységbe, ami- ben megjelenésünk megzavarta.

Koslowskival és Blechmann-nal már megállapodtunk abban, hogy ők két különböző asztalhoz ülnek, ahonnan az egész lebujt szemmel tarthatják. Én a pultnál telepszem le, hogy kicsit elbeszélgessek.

Félúton szétváltunk. Blechmann jobbra ült, Koslowski pedig egy ingatag asztal mellé, balra. Mindketten felvették az étel- és itallapot, amelyet eredetileg arabul írtak, és rettenetes németséggel feliratoztak.

Én a csupasz pulthoz mentem. Csak két ülőke állt ott. Egyik sem nézett ki túl bizalomgerjesztően. Az egyiket magamhoz húztam, és először csak félig ültem rá, óvatosan kipróbálva, mielőtt teljesen ránehezdedtem volna.

Két férfi és egy fiatal nő állt a pult mögött. A bejrúti kirándulásom óta nekem mindegyik egyformának tűnt. Mindig ugyanaz a barátságos arc, de jól látod, hogy ez a barátság nem szívből fakad. Különösen akkor nem, ha hozzám hasonlóval áll-

nak szemben, akit nem tudnak hova tenni.

Egy kávé rendeltem, rágyújtottam egy cigarettára, és vártam, amíg a lány a kávéhoz. Magas volt és karcsú, röviddel a térde fölött végződő szoknyát viselt. És nem csak a lába volt formás.

Megállt előttem, és rám nézett. Egy pillanatig csaknem merev arccal, ami aztán egy mosolyféleiben oldódott fel.

— Az olyan emberek, mint maga, nem jönnek ide azért, hogy egy kávé iganak.

— Ó, nem?

— Ó, nem — mondta, kivett egy cigarettát a pénztárgép alatt fekvő dobozból, és én tüzet adtam neki.

— Bejrútból jöttem — tettem hozzá. — És most körülnézek, hogy biztos legyenek abban, hogy békében is lehet élni.

Egy fél lépést hátrált, az egyik férfihez fordult, és érthetetlen nyelven valamit mondott neki. Annak még csak a szeme se rebbent.

— Újságíró? — kérdezte a fiatal libanoni nő.

— Olyasmi — feleltem. — De nem azért jöttem, hogy maguknak nehézséget okozzak.

— És a két barátja?

— Szabadnaposak, és velem jöttek. Időnként sokat iszom.

Nevetett. — Maga nyilván sok időt töltött Bejrútban.

— Miért?

— Úgy hazudik, akár egy bejrúti — felelte.

Nehéz motorkerékpárok robaja hallatszott be az Oriental Grillbe. Majd nevetés, és néhányan az ajtó előtti átkozott sarat szidták.

A lány összerezzen. A bárpult mögött álló két férfi egyike elhagyta a helyét. Eltűnt egy mellékajton. A libanoni lány hátrálni akart. Gyors mozdulattal elkaptam a csuklóját. Szeme kimeredt. Először láttam benne a félelmet.

— Csináljon nyugodtan még egy kávé! — mondtam. — Hogy hívják?

— Aisha.

Megfordult, és a presszógéphez ment. Remegett az ujja, amikor lecsavarta a szűrőt. Egy fél kanál kávé a gép mellé szóródott.

— Nézd meg magadnak a seggét!

— üvöltötte valaki a hátam mögött. — Meg a dudáit!

— A jó német kajától van. Öreganyám brikettet rágszál, ők meg kaviárral tömik tele a pofájukat.

Meg se kellett fordulnom. Hermann Blechmann vigyorát látva arra következtettem, hogy első osztályú, javíthatatlan jobboldaliak jelentek meg abból a fajtából, akiket néhány évvel ezelőtt a Hermann-emlékműnél összevert.

Csizmasarkok kopogtak a fapadlón. Úgy hangzott, mintha egy egész hadsereg vonulna, hogy elfoglalja a világot.

— Hé, muftik, nem akartok felállni, ha rendes németek lépnek be ebbe a bűdös kuplerájba? — üvöltötte valaki. Ugyanaz volt, aki Aisha fenekét és melleit akkora hangerővel értékelte.

A vendégek nem mozdultak. Csak én álltam föl, és fordultam lassan meg.

Vagy tízen lehettek, kopott bőrgúnyában és szögekkel kivert csizmában. Szegecsekkel díszített bőrdzse-

kit, széles övet viseltek, amelyen lánc lógott, és az SS-jelvényre erősen emlékeztető emblémával ellátott bőrsapkát.

A legnagyobb hangú egy fejjel emelkedett fölém, pedig a fenébe is, én sem vagyok törpe! És vagy tizenöt fonttal többet hurcolt magával. A bőrkabátja félig nyitva volt, kilátzott a szőrös melle. Ahogy a pulthoz közelített, megtáncoltatta a bicepszét.

— Miért állsz föl, picim? — kérdezte, miközben tekintetével végigpásztázta Aisha fenekét. Szemei enyhén örült fényben úsztak. A kis libanoni lányt nyilvánvalóan szoknya és bugyi nélkül képzelte maga elé.

— Egy mufti vagyok — feleltem.

Bár nem éreztem túl jól magam a bőrömben.

— Lehetetlen.

— De — bólintottam. — A kicsi a menyasszonyom, és a többiek, akik itt vannak, a rokonaim. Te német vagy?

— Arra mérget vehetsz.

— Horogkeresztekkel a tojásaidon?

A másik kilenc, aki szoros félkört vont az óriás köré, akkorát nyögött, akár egy asszony a szülési fájdalmak közepette.

— A menyasszonyod? — kérdezte az óriás.

Bólintottam. Aisha odaegyensúlyozta a kávé a pulthoz. A fele a kistányérba lötyögött ki, ahogyan letette. Szánalomra méltóan remegett. Arra következtettem, hogy ezek a fickók nem az első látogatásukat teszik a kocsmában.

— Ez mi? — kérdezte az óriás-csecsemő.

— Kávé — mondtam.

— Úgy néz ki, mint a törökhúgy. — Ujjával megpöckölte a csészét, amely amúgy is billegett a kistányéron. Felborult. A kávé tengerként áradt szét a tálcán.

— Azt hittem, a németek csészéből isszák.

Minden különösebb intelligenciának híján volt, és nem valószínű, hogy a három faiskolai osztálynál többet végzett volna, mielőtt mint gyógyíthatatlan hülyét, útjára bocsátották volna. A szemét most is értetlenül forgatta.

— Ezt hogy érted?

Bal kezemmel lesöpörtem a bőrsapkát a fejről. Alatta szép, hosszú szőke haj göndörödött, amelybe jobb kezem ujjai belemarkoltak. Egy kemény mozdulattal lerántottam. A kávé szanaszét spriccelt, ahogy az arca belecsókolt a pultba.

— Így értem.

Elengedtem. Összecsuklott. A többi fél méter hátrált.

Aisha felkiáltott.

A férfi, aki a pult mögül eltűnt, visszatért. Egy öreg, lefűrészelt csővű puskát tartott a kezében. Akár a vadnyugaton. Szeme vékony réssé szűkült, és úgy szikrázott, akár azé az emberé, aki Hamisa Khalilt megengem Bejrútban, a „zöld vonal” mögött 45-ös revolverrel fogadott.

— Yassier, ne! — sikoltott Aisha.

— Tényleg nincs rá szükség — szólt bele Koslowski is, aki elsőnek emelkedett föl a helyéről, elhelyez-

kedett a pult mellett, ránézett a libanonira, és megrázta a fejét.

— Már harmadszor jönnek — mondta a puskás libanoni. — Pénzt akarnak, meg a mocskos játékukat.

— Miféle játékot?

— Ők „megkerült ajatollahnak” nevezik — felelt a libanoni.

Én csak arra az emberre figyeltem, aki a pult előtt a földön feküdt, és az oldalára fordult. Vértett az orra. A felső ajka felrepedt. Jobbjával a földre támaszkodott, hogy felálljon. Ráléptem a kezére. Ordítva bukott újra a padlóra. Megpróbálta kihúzni a kezét a talpam alól. Azzal csak még nagyobb fájdalmat okozott saját magának.

— Úgy látszik, rám van szükség — szólt valamelyik a többi közül, akik külsőleg úgy hasonlítottak egymásra, mint egyik tojás a másikra. Eltekintve attól, hogy az egyik kissé magasabb, mint a másik, kissé kövérebb vagy soványabb.

Mindent nem tudtam szemmel tartani, egy lánc zúgását hallottam, és lebuktam. A súlyos lánc a pulton csattant, és az igazán nem puha fában mély, cakkos nyomot hagyott maga után.

Ha ez eltalál, tehetnek a sírba.

Ott állt a többiek gyűrűjében, ahol biztonságban érezte magát.

Nekiugrottam. Az öv fölött fejeltem a gyomrába, hiszen nem akartam saját fejem fölsérteni, és kilöktem a barátai fedezékéből. Követtem a röpdülését, és magam is az arcvonalam mögött landoltam.

Közben Koslowski egy szökkenéssel a pulton termett, mozdulatlanul megállt, és egyaránt fedezte Aishát meg a puskás férfit. Az aszta-

loknál lévőök ülve maradtak. Merően, mint akik odafagytak. Többféle okuk is lehetett arra, hogy ne avatkozzanak bele: lehet, hogy egyszerűen féltek, de lehet, hogy attól tartottak, ha padlóra kerülnek, és a rendőrség megérkezik, kiderül, hogy illegális bevándorlók, és kitoloncolják őket.

Hermann, a keruszk balról közelített. Egy asztal volt a kezében, az asztallábak dárdaaként meredtek a csoport felé, és úgy rontott a botrányhősök bandájára, mint egy bika a vörös kendőre. Azután, még mindig az asztallal a kezében körbeperdült. Így elfektette a deszkapadlóra az utolsó két függőleges fickót is.

A kölyök, akit hasba fejeltem, hányt. De azért megpróbálta, hogy a kivert csizmájával a fejembe rúgjon.

Elkaptam a lábát, mielőtt rám nézve veszélyes lehetett volna, és egy hirtelen rántással balra fordítottam. Mivel ez ellentétes mozdulat volt, csak egy történhetett: a térdét kifemicamítottam.

Akkora fájdalmat okoztam, hogy a szemei úgy kidülledtek, mintha bazedovkórban szenvedne. Kitátotta a száját, bepillantást engedve fogorvosára, amelytől a legharcedzettebb fogorvos is elriadna, elvesztette az eszméletét anélkül, hogy ajkai közül egy hang is előtört volna.

Koslowski még mindig a pulton állt. Meggörnyedve, akár egy tigris az ugrás előtt. Várt. Az, akinek a képét a kávéba nyomtam, nem fogta fel, hogy mire.

A kölyökóriás feltápászkodott, Koslowski vetődött. Széttérpesztett lábakkal a félhülye vállára ugrott, aki, bár magát „valódi németnek”

tartotta, igen málékony kulcscsontokkal rendelkezett.

Mielőtt elüvöltötte magát, a ropogó hangból hallottam, hogy az elkövetkező hónapokban nem nagyon fogja a láncot az etnikai kisebbségekkel szemben lengetni, lévén, hogy gipszpáncélt kell majd viselnie.

Aisha odagyökerezett a pult mögé. A libanoni, aki az előbb még a puskát szorongatta, már eldugta valahova a fegyvert. A másik is leengedte a métaütőt, amelyet a harc során valahonnan a pult mögül húzott elő.

Blechmann aprófát csinált az asztalból, mind a két kezében egy-egy kitört asztallábat szorongatott, és úgy vigyorgott, mint akinek menynevei örömet okoz az ilyen tökfekjek koponyájának a masszírozása. De ez csak a látszat. Elég régóta ismerem ahhoz, hogy tudjam, a testi erőszakhoz csak akkor folyamodik, ha nincsen más kiút. Bár nála is van szolgálati fegyver, mint mindannyiunknál, de én még nem láttam, hogy valamely bevetésen akár egyszer is használta volna.

A bandavezér a földön kuporgott a pult előtt. Eltört kulcscsontja miatt karja petyhüdtlen lógott alá, és könnyek patakzottak az arcán.

— „Megkergült ajatollah” — mondtam, és letöröltem homlokomról a verítéket. — Úgy látszik, nem olvastátok el figyelmesen a szabályokat.

Két alak az ajtó felé kúszott a padlón. Blechmann hagyta, hogy kijussanak az ajtón, és néhány méternyit másszanak a sárban, mielőtt nyakon csípte és az Oriental Grillbe visszaterelte őket.

Tízen voltak. De közülük csak négy kapta meg a magáét alaposan. A többiek még erejük teljében voltak, ám az erős fiúkból ártatlan báránykák lettek. Ott ültek a földön, kezüket a tarkójukra tették, anélkül, hogy erre bárki is felszólította volna őket. Egyiknek a félelemtől tele lett a nadrágja.

Aishára néztem, aki már felengedett merevségéből, és kérdő tekintetet vetett a két másik, pult mögötti libanonira. Azok persze nem tudták, miképp viselkedjenek.

— Nem tudom, hogy a vendégei megértene-e engem — mondtam a libanoni szépségnek. — Mondja meg nekik, hogy tűnjenek el, hacsak nem akarnak valamelyik rendőrőrsön órák hosszat tartó kérdés-felelet játékokban részt venni.

Aisha a vendégek felé fordult. Lassan szedelőzködtek. Az egyikük alaposan végigmérte Blechmannt, Koslowskit meg engem is, mielőtt eltűnt az ajtó mögött.

Az egyik sarokasztalra mutattam.

— Hozzon nekünk három sört és gabonapálinkát! — szóltam Aishának. Aztán a két másik libanonihoz fordultam. — Adjatok a kölyköknek néhány vödör vizet, seprűt és tisztítószert, hogy rendet rakhassanak maguk után!

Koslowski elvigyorodott.

— Peter, benned mindig túlbu-zog a szociális érzés — mondta.

— Lehet — tettem hozzá. — De az élet nemcsak felhőtlen mulato-

zásból áll, ezt a fiúknak is meg kell érteni.

Blechmann azokat, akik már megkapták a magukét, a hátsó jobb sarokba zavarta.

Akinek kitekertem a térdét, még eszméletlen volt. A törött vállú főnök halkán nyöszörgött mögötte. Segélykérő pillantásokat küldött felénk.

— Orvosra van szükségem — jajgatott.

Bólintottam, és rágyújtottam egy cigarettára.

— Ti nagyra tartjátok a régi hagyományokat, igaz? — kérdeztem.

Bólintott. Egy pillanatra megkeményítette magát.

— Akkor tudsz addig várni, amíg a bunkócskaid feltakarítják a fedélzetet.

Elvitték őket. Hármat kórházba szállítottak, a többi börtönbe. A vád garázdaság, rendőrök megtámadása, az államhatalommal való szembeszegülés és illegális fegyverbirtoklás. Egy fantáziadús ügyész ebből még többet is kihozhat, és remélhetőleg talál egy bírót, aki ezeket a félnótásokat bekasztlizza mindaddig, amíg világossá nem válik előttük, hogy itt most más világ van.

A csapszék bezárt. Nem a hivatalok jóvoltából, hanem mivel a közjárték miatt, melynek híre futótűzként terjedt el, nem jött több vendég. Koslowski korán végzett. Sietett ha-

za, hogy alaposan megmossa a fia fejét, akinek a mopedjét a közlekedési rendőrök megint elkobozták, mivel hangtompító nélkül száguldzott a városban. Hermann Blechmann-nak a szokásos kuglipartija volt. Az Aisha nevű libanoni tündérke meg rám akaszkodott, és nekem nem is volt ellene kifogásom. A „Hun Itató”-ba mentünk, mindjárt a várfal mögé.

Fred Wallner, a tulajdonos régi ismerősöm. Valamikor jelentős szerepet játszott a dortmundi alvilágban. Hét évet akasztottam a nyakába, egy másik ügyben viszont, mivel jó ötletet adott, újabb három évtől mentettem meg. Magas volt, széles vállú, hullámos haja megöszült. Arcán némi brutális vonás tükröződött. De ez csak látszat. Ha valaki nem ingerelte, teljesen veszélytelen volt.

Aisha belém csimpaszkodott. Wallner egy pillantással felértékelte az egzotikus szépséget, és elvigyorgott.

— Nevetséges — jegyezte meg. — A legrondább alakok kaparintják meg mindig a legjavát. Ha jót akar magának, kisasszonykám, menjen be a mosdóba, lépjen ki az ablakon, és fusson olyan messze, ahonnan már biztos, hogy ez a Mattek nem tudja visszahozni. Korábban egész normális ember volt, de azután vett egy Porschét, és fölcsapott főzсарnak.

Fred Wallner meglapogatta a válnam szeneslapát méretű tenyerével, és kivicsorította fogsorát.

— Rég láttalak, Peter. Elég a pult, vagy asztalt és hangulatgyertyát?

— És a pezsgőt te fizeted?

— Csak akkor, ha van egy húga, és összehozol vele.

— Lehet itt rendelni, vagy önki-
szolgáló? — kiabált valaki a pult
mellett. — Olyan szárazság van itt,
akár a sivatagban.

Wallner megfordult.

— Mindjárt fölhívom a vénasz-
szonyt! — fenyegetőzött. — És ha ő
megszorongat, majd kapsz folyé-
kony táplálékot a kórházban.

Wallner újra rám nézett.

— Mi van azzal a húggal?

— Négy van neki — mondtam.

— Vegyél egy jegyet Bejrútba, és én
elintézem neked. Adj egy asztalt
meg valamit inni, nekem egy hideg
karajt, amelyik még nem patinás.

— Hátul, balra.

— Tehát zсарu — mondta a liba-
noni szépség, amikor a padon he-
lyet foglaltunk, és oly szorosán si-
mult hozzám, hogy alig kaptam le-
vegőt.

Megvontam a vállam. — Azok is
emberek.

— Azt hittem, a rendőrök nem
hazudnak.

— Nem is. Én vagyok a legren-
desebb...

— ...először azt állította, hogy a
menyasszonya vagyok, most meg el-
látott nem létező húgokkal.

Kis kezét az enyémre tette, és
megsimogatott.

— Mindenesetre nem felejttem el,
amit értünk tett. Megbántom, ha
azt mondom, hogy nem minden
rendőrrel voltak ilyen jó tapasztala-
tink?

— Az igazság sohasem sértő. Én
nem vagyok egy tipikus zсарu. Azt

sem szeretem, ha úrnak és a vezeték-
nevemen szólítanak. A nevem...

— Peter — mondta, és rám né-
zett. — Jó szemed van.

— Hát szemüvegre nincs szüksé-
gem.

— És boldog ember vagy...

— Világos — mondtam. — Egy
ilyen nővel az oldalamon!

— ...rendes barátaid vannak.

— Igen — bólintottam rá. Igaza
volt. Ha az ember boldogsága a jó
barátokon múlik, akkor tényleg bol-
dog vagyok.

— Az „Oriental Grill”-beli pus-
kás ember a bátyám.

— Aki vigyáz rád?

Aisha vállat vont. Az, hogy a sze-
mem egyből a szökellő melleire irá-
nyult, nem tűnt kellemetlennek a szá-
mára. Nem kérdeztem, de megére-
ztem, hogy hosszú ideje él Németor-
szágban, talán itt is nevelkedett.

Fred Wallner személyesen jött az
asztalhoz, vigyorogva gyertyát gyűj-
tott, és odaintett egy pincért, aki egy
jegesvödöröt és pezsgőt hozott.

— Vigyázz, amikor kinyitja az
üveget! — szólt Wallner. — Három
hete még egy építkezési vállalatnál
volt pallér.

Hát a keze éppoly durva és repe-
dezett volt. De egy spanyol grand
méltóságával töltött, majd visszavo-
nult.

— Ha összeházasodtok, én le-
szek a tanú — vigyorgott Wallner,
és ő is távozott.

— Voltál Bejrútban? — kérdezte Aisha az első korty után.

— Igen.

— Üzleti ügy, vagy hivatalos?

— Privát — feleltem. — Egy távoli rokonod kerestem föl.

— Kit?

— Abdul Saadot.

Valahogy számítottam a heves reakciójára. Megpróbált felugrani. Kezemet a vállára fektettem, és visszanyomtam a párnázott padra. Kezem lecsúszott a válláról, és megérintette a mellét. Nem viselt melltartót.

— Semmi izgalom, semmi pánik — mondtam halkán. — Tudom, hogy sem te, sem a bátyád nem tetetek semmit.

Elég régóta foglalkozom embe-
rekkel, és elég jól fel tudom becsülni őket ahhoz, hogy egyetlen rávetett pillantás elárulja, itt van még valami.

— Jobb lesz, ha mindent elmesélsz — szóltam.

— És ki vigyáz akkor ránk? Te?

— Agglegény vagyok, van jó állásom, és néhány bejrúti barátom már megkeresett. Az egyik kiesett az ablakomon. Timur.

A név nem mondott neki semmit.

— Abdel Karamét egy parkolóházban saját társai likvidálták.

Most összerezzen.

— Mi kitaláljuk, ki áll Timurral és Karaméval kapcsolatban. De ehhez idő kell. Úgy gondolom, te meg tudnád mondani, és ezzel talán emberéleteket is megmentesz.

— Agglegény vagy, és egy látogatód volt már. Gondolod, hogy biztonságban lennék nálad?

— Van még valami, amit tudnod kell — tettem hozzá.

— Igen?

— Nem vagyok szerzetes, és nem tudok a nőknek ellenállni. Tehát kétszeresen is veszélyes lehetek a számodra. És a bátyád haragjától szeretném megkímélni magam.

Mint egy kanárimadár, úgy csipegette a valóban kitűnő pezsgőt. Karl, az egykori pallér, egy hideg karajt hozott. A tényért odatette elém, lerakta a terítéket, és mellé helyezte a mustárt.

— Nem is tudtam, hogy ekkora disznók is vannak — csodáltam meg a valóban óriási hússzeletet.

— Valószínűleg mamut volt — felelte. — Pezsgő és karaj, nem lesz rosszul?

A választ már nem várta meg, hanem távozott.

— Abdul Saad halott — mondta Aisha, miközben az életlen késsel a húst vagdostam. — Négy napja halottam. Egy halom pénzzel akart ke-
reket oldani, és elkapták. Azt mondják, eladott egy túszt.

— Így van — bólintottam. — Jól vagy informálva.

— Igen — felelte —, de nem vagyok életunt.

Bekaptam egy falatot a rágós húsból. Olyan öreg volt, mintha valóban valamely történelem előtti őslattól származna.

— Oké — mondtam utána. — Beszéljünk másról!

— Peter! — harsogta Fred Wallner keresztül a kocsmát. — A kicsikét Aishának hívják?

— Igen.

— Telefon.

Aisha barna arcszíne elhalványult. Amikor felállt, olyan ideges volt, hogy az egyik pezsgőspoharat

is feldöntötte. Meg se fordult, hogy az okozott kárt fölmérje.

A telefonfülke jobbra volt, a hosszú pult végében. Így nem láthattam őt. Úgy véltem, a bátyja követett minket, hogy megvédje az ártatlanságát, és most a dolgok állása felől tudakozódik. Másra nem tudtam gondolni.

Két-három perc telt el. Még sápadtabban jött vissza. Szeme nedves volt. Az arcáról már letörölte a könnyeket, de ezzel szétkente a finom sminket is.

— Te voltál az, aki Saadtól kétmillió dollárért megvett egy német gyárost.

— Eltaláltad. A férfi túszt volt.

— A bátyám, Yassier hívott föl.

Kérdőn néztem rá.

— Valaki elkapta. Két napod van arra, hogy megtaláld és átadd a férfit, aki a túszról és Saadról a tippet adta. Másképp megölik a bátyám, meg engem is.

Aisha halkan beszélt, és uralkodott magán, ami tényleg nehezére eshetett. Átkaroltam. Egy pillanatra úgy tűnt, hogy el akar fordulni. Aztán mégis hagyta.

— Tudsz valamit? — kérdezte.

— Nem — feleltem.

— Komolyan gondolják, Peter.

Persze, hogy komolyan gondolják, ezt nem is kell mondani.

Megöltek egy rendőrt, meg tudtak találni engem, és a saját embereik közül likvidáltak egyet, mert valószínűleg hibát követett el. Zúgott a fejem. Itt hívtak fel a Hun Itatóban. Tehát követtek bennünket. Különösebben nem is figyeltem arra, hogy követnek-e. De ha ügyeltem is volna rá, vannak ezek olyan ügyesek, hogy

észrevétlenek maradjanak. A történetekért nem kell magamnak szemrehányást tennem.

— Mit akarsz csinálni? — szakította félbe Aisha a gondolataimat.

— Még nem tudom. Van két napunk. Ez nagy idő. Elvihetlek valahova?

— Hozzád?

— Nem találok jó ötletnek.

— Akkor egy szállodába — mondta. — De nem akarok egyedül maradni. Félek, Peter. Tenedd kell valamit.

Két nap! Egy áruló élete, aki pénzzé teszi az információit, és ezzel talán megmenti néhány túszt életét — Aisha és bátyja életéért! Senki, még König se egyezne bele egy ilyen megállapodásba. Ha beleegyezőnk, hozzájárulunk egy halálos ítélet kimondásához és végrehajtásához.

— Peter...

— Csak egy lehetőség van, ha mindent elmondasz, Aisha, ezekről az emberekről, amit csak tudsz.

— És azután?

— Azután megtaláljuk a megoldást.

Könnyű volt mondani. De ha valaki a mód felől érdeklődött volna, nem biztos, hogy felelni tudtam volna rá.

— Várj egy percre!

Odamentem a pulthoz, és Fred Wallnert félrehívtam.

— Kéz kezet mos, Wallner — mondtam.

— Ha arra gondolsz, hogy még tartozom neked valamivel, helytelen úton jársz!

— Még jöhet rád rossz idő.

— Soká köll arra várnod. Mit akarsz, mit tegyek?

— Szedj össze pár fickót, Fred, aki kiviszi a kicsit! Olyanokat, akik követők nélkül is tudnak közlekedni. Vigyék a lányt a Metropol Hotelbe! Gondoskodj megfelelő szobáról, meg egy testőrről!

— És ki fizet? A jóisten?

— Pénz nem számít.

Fred Wallner elvigyorodott.

— Ezzel kellett volna kezdened, és nem diskurálnánk. Egy kétágyas a Metropolban. Meg násznép, nem?

— Valami olyasféle.

— Értem.

Ez iránt voltak kétségeim, de nem mondtam semmit.

— És mire kellene a fickóknak figyelni?

— Mindenre, ami gyanús. Mindig ketten, éjjel-nappal. Mondd meg nekik, hogy nézek ki, nehogy krémsajtot csináljanak belőlem, ha feltűnök.

— Mi van a bankókkal?

— Éhkoppot nyelsz?

— Ami jár, az jár!

— Holnap!

Visszamentem Aishához. Már túl kimerültek az idegei ahhoz, hogy elmentmondjon.

— Csak nem akarok egyedül maradni, Peter.

— Később utánad megyek — ígértem.

A partikkal már torkig volt. Tudta, hogy reprezentálnia kell, hozzászokott. De az évek során kifejlesztett egy módszert, amivel el tudta kerülni, hogy végig kelljen maradnia. Tizenegy tájban megivott három pezsgőt konyakkal. Ettől nyelve elnehezült, és olyan szavakat kezdett el használni, amelyek elárulták a Wanne Eickel-i bányászcsaládból való származását. Ez volt az a pillanat, amikor Heribert Prassen nagyiparos mentegetni kezdte a feleségét, hogy — úgymond — rosszul van, és hazaküldte.

Ma sem volt másként. Claudia Prassen lendületesen vállára vetette fehér nerckeppejét, hosszú, szőke haját megigazította a tükör előtt, utánahúzta az ajkát, és elégedetten állapította meg: annak ellenére, hogy már negyvenöt éves, olyan jól néz ki, mintha most múlt volna harminc.

A parti, amelyen nem utolsósorban Kurze túsztársának szerencsés végét ünnepelték, egész reggelig fog tartani. És Heribert, élet és halál ura, ahogy a háta mögött nevezték, az utolsók között lesz, akik elhagyják az ivászatot.

Egy livrébe bújtatott hajdani vándor tárta ki a villa széles ajtaját. Claudia Prassen végigmérte. Valahogy a bátyjára emlékeztette, akit egy napon a süjtőlég ölt meg. Belenyúlt a táskájába, aprópénzt keresett, de csak egy ötszázast talált, és a bankót a férfi markába nyomta.

— Nagyságos asszony, ez . . .

A nő nevetett, megpaskolta az arcát, és elment mellette. Négy márványlépcső vezetett a villa bejáratától a parkba. Balra néhány garázs

épült. Előtte ott álltak a pénzarisztokrácia luxusautói. Claudia Prassen még egyszer körülnézett, és még látta a hajdani vajúrt, ahogy ott áll, változatlanul elképedt arccal. Erős volt, széles vállú, kissé gomba az arca és nagy a keze. Egy férfi, aki keményen kézbe veszi a dolgokat. És rögtön felötlött benne a gondolat, méghozzá nagyon is erősen, hogy neki is újra egy férfira lenne szüksége, aki úgy istenigazában elkapná. Egy izmos alakra, aki nem túl barátságos, de annál célratörőbb. Aki elveszi, amit akar, és akinek nem lóg a hasa a térdéig, ha letolja a nadrágját.

A pezsgő és a konyak pusztítóan hatott a lelkiállapotára, és felébresztette a fantáziáját, bár ez az ő helyzetében lévő asszonynak akkor is tilos, ha férjezett.

Odalépett a Jaguárhoz, amely utolsóként állt egy Rolls mellett. Világos volt számára, mi fog még történni ezen az éjszakán. Miközben Heribert idegen asszonyok seggét tapogatja, és öreg mamiának bókol, hogy milyen jól néznek ki, ő keres magának egy fickót, aki elkapja anélkül, hogy sokáig kerülgetné a forró kását.

— Prassen asszony?

Felriadt gondolataiból. A hang idegen volt. A férfi, aki a Rolls mögül felbukkant, egy fiatal külföldi. Flanelnadrágot viselt, khakiinget és bőrzekét. Lány léptekkel közeledett. Sötét szeme úgy siklott végig rajta, mint egy árun, amelyről az ember még nem tudja, megéri-e az árát.

— Igen — felelt Claudia Prassen. Valahol egészen mélyen felötölt a gondolat, hogy nincs minden

rendben, hogy meg kellene fordulni, és el kéne futni. De állva maradt. Megnézte a markáns arcú férfit, akit észak-afrikainak vélt. Egy levantei alak, akinek meghatározhatatlan a nemzetisége.

Akkor a férfi közelebb jött. Az asszony elgyönyörködött lágy mozgásában és a félig nyitott khakiing alól kilátszó szőrzetben. És csak azután látta meg a fegyvert a kezében.

Valószínűleg a pezsgőnek és a konyaknak köszönhető, hogy nem halt azonnal szörnyet. Sőt nevetett, felemelte jobb kezét, és megsimogatta a nyakába omló hosszú haját.

— Utolsó pénzem a portásnak adtam — mondta. — Amim ezen kívül van, megkaphatod. Anélkül, hogy fegyverrel fenyegetnél. De nem itt.

Yamier Hobeika nem hitt a fülének. Szorosan a csodálatos szőkeség mellé lépett. A drága parfüm illata megütötte az orrát. A piros, kiugró ajkak mögött villogó fehér fogakat látott.

— Te vezeted a Jaguárt, és én majd mondom, hogy merre.

Claudia Prassen bólintott. De lassan elszállt a pezsgő és a konyak hatása. És lassan megértette, hogy az egész nem olyan veszélytelen, mint ahogy először gondolta.

— Siessünk!

A nő kinyitotta a kocsit, és a kormány mögé ült. Hobeika az anyósülésen foglalt helyet. Egy pillanatra ránézett. Azután a tekintete lesiklott

a lábakra, amelyek kivillantak a felcsúszott ruha alól. Majd visszatért az estélyi mély dekoltázsára, amelyből kerek, sima mellék íveltek elő.

— Mi lesz? — kérdezte Claudia Prassen kissé rekedten.

— Csak egy kirándulás, ha nem akadékoskodsz.

A nő indított és elhajtott. A hajdani bányász, akinek az ötszáz márká borraivalót adta, fent állt a felső márványlépcsőn, és utánuk intett.

BND-König kibírhatatlan volt. Emlekeztetett arra, hogy ő egy hivatalnok, akinek joga van a magánélethez. A telefonban a hangja úgy csengett, mint egy terrier dühös vakantása.

Szükszavúan jelentettem, hogy közben mit végeztem. Megpróbáltam tárgyyszerű maradni, és elfojtani az érzéseimet.

— Ezzel számolni lehetett — mondta. — Miért kellett magának azt a lányt is elcipelni?

Elcipelni, mondta. A szóhasználat normál körülmények között rangján aluli volt. Ez gyanakvóvá tett. Van még valami, csak nem biztos benne, hogy ezen a késői órán előrukkoljon-e vele.

— Ki vele, König! — dörmögtem.

— Figyeljen, Mattek, lehet, hogy sokat tart magáról, de...

— Lássuk a medvét, König!

— Prassennél rosszul állnak a dolgok. Legalábbis úgy néz ki.

— Miért?

— A nagyfőnöknek hiányzik a felesége, Mattek.

— Én láttam Heribert Prassen nagyfőnök fényképét, König. Nem csodálnám, ha a tacsója is fakép-nél hagyná.

A vonal másik végén néhány másodperces adásszünet állt be. König levegő után kapkodott.

— Egy különbizottságot akar, Mattek.

— Hogy megkeressék a feleségét?

— Az ördögbe is, maga éppúgy tudja, hogy másról van szó, nem egy félrelépésről, amire itt célozgat.

— Én vagyok a különbizottság!

— Néhányan máshogy gondolják.

— Az ő dolguk, König... vagy azt akarja ilyen sejtelmesen a tudomásomra hozni, hogy néhány pul-lachi aktakukac már úton van, aki azt képzei magáról, hogy jobban ér-ti a mesterséget, mint én?

Újra egy sóhaj. Válasznak elég is volt. DAB-Meise, akinek az irodájából beszéltem, és az egésztest egy hangszórón keresztül hallgatta, nyugtató mozdulattal nyújtotta ki a kezét.

— Tegyen a fickóknak egy szívességet, König! Ragadjon rá a telefonra, és mondja meg nekik, hogy életveszélyes dolog az utamat keresztetni! Ez személyes ügyem.

— Egy libanoni nő meg a bátyja miatt?

— Egy Harald Peterson nevű rendőr miatt, aki meghalt, és egy másik miatt, aki tele van tömve nyugtatókkal, mert nem tudja kollégája halálán túltenni magát. Én el-

sősorban, König, még mindig egy istenverte egyszerű rendőr vagyok. És még valami, König: ha a most feltűnő fickók valami marhaságot csinálnak, a libanoniak engem lőnek seggbe. És ha ez bekövetkezik, ember, akkor jobban szeretem, ha legalább nem másnak köszönhetem!

— Érdekes — mondta König. — Ha maga, Mattek, megmérgezedik, mindig kitűnik, hogy az anyatej, amit fogyasztott, szénporral volt elegyítve.

Meise elvigyorodott, bár nem túl vidáman.

— És erre büszke vagyok, König.

— Az ördögbe is, mit akar?

— Neveket, időpontokat, tényeket! Mindent, amit a Kurze-ügyben előttem elhallgattak. Nincs semmi kifogásom az ellen, ha maga ravaszabb akar lenni nálam, ha többet tud, és bizonyos információkat visszatart. Semmi kifogásom mindaddig, amíg nem csinálnak belőlem céltáblát. Holnap tízkor Lohmeyer államügyésznél leszek.

Letettem a kagylót. DAB-Meise az íróasztalán odagurított nekem egy Dortmunder Aktien Bräu-t. Felemeltem a dobozt, feltéptem a zárját, és a habja felfröccsent a falra.

— Oda se neki! — szólt DAB.

Megráztam a fejem, és ittam egy kortyot.

— Emelkedik a szar — szóltam.

— Attól tartok, lassan belefuldunk. Nincs nekem semmi bajom a moszlimokkal, a muzulmán milicistákkal, a keresztény milicistákkal és az egész trutymóval. Egyáltalán semmi, amíg otthon játszárok a háborúsdit, és nem jönnek ide, DAB. Ez itt Dortmund, és nem Bejrút.

— Inkább húshagyókedd, mint fekete szeptember — mondta DAB.

— Helyes.

— És mit akarsz tenni, te átkozott szuperzsaru?

— Beszállni a játékba.

— Magányos farkasként?

— A déli körzetből már eltemet-tek valakit, DAB. Semmi kedvem egy Ruhr-körzeti barátom sírja mellett állni.

— Szóval, mi álljunk a tied mellett?

— Mit csinálnak a galambjaid, DAB? — váltottam témát. — Vise-lős Raquel, miután sikerült a szuperrepülődet egy párzáshoz hozzásegítenem?

DAB megmasszírozta a krumpli-orrát.

— Koslowskinak és Blechmann-nak úgyszincs elég munkája — folytatta. — Koslowski egy piros Re-korddal furikázik, Blechmann egy rozsdafoltos BMW-vel, hogy meg-tudd őket különböztetni. És ha most elő akarod írni nekem, hogy hogyan foglalkoztassam az embereimet, Peter, akkor emlékeztetlek rá, hogy fő-felügyelő vagyok, és a te istenverte főnököd! Hivatalosan te még ehhez az átkozott körzethez tartozol. Ér-ted?

Kiittam a doboz DAB-ot, és visz-szagurítottam az asztalon. Meise el-kapta, és megcélozta a papírkosarat.

— Szép kis főnök, aki a szolgálá-ti idő alatt piál — mondtam, amikor már az ajtónál álltam.

A felém repülő doboz tele volt. Ha nem tudom félrerántani a fejem, egy púpot is kaptam volna.

— Van még valami kifogásod? — kérdezte DAB-Meise.

— Nincs — mondtam. — Újra rád ismerek.

Az első ember a Metropol Hotel portáspultja mellett, egy puha, piros karosszékekben terpeszkedett. Előtte a kis asztalon egy üveg sör állt. A Frankfurter Allgemeinen lapozgatta. Széles képe volt, benyomott orra és apró szeme. Meg voltam győződve arról, hogy nem érti, a Frankfurter vezércikke mivel örvendeztetni meg hívei szívét. De úgy tett, mint aki mindent érdekesnek talál. Szürke nadrágot viselt, fényes fekete cipőt, fehér inget és fehér pöttyös kék nyakkendőt. Még a körmei is tiszták voltak. Hogy normális körülmények között hegesztőpisztollyal kasszákat nyitogat, és néhány ringyót megkékit, ha a késői műszakból nem hoznak elég gubát haza, nem látszott rajta. Meg az az idő sem, amikor szűrt levegőt volt kénytelen szívni.

Fred Wallner válogatott baráti köréből, és azokat küldte el, akik a legkevésbé tűntek föl, és intelligensebb benyomást keltenek.

Felé tartottam. A Frankfurter mögül hosszú pillantást vetett rám. Bal szemére kancsalított egy kicsit. De ez nem rontott semmit elegáns megjelenésén.

— Minden rendben — szolt. — Kalle fönt van.

Fáradtan bólintottam.

— Muzulmán nincs a szállodában — tette hozzá.

— Követett valaki?

— Lehetséges — vakkantott oda.

— De akkor még mindig a botanikus kertben bóklászik. Nem vagyok kezdő. Hétszer ráztam le zsarukat, akik pedig állítólag a város minden szögletét ismerik. Világos?

Rábólintottam, és lifttel felmentem a negyedik emeletre.

Kalle a 412-es szobából jött elő, amelyik pont a lift mellett van. Mindjárt hallotta, ha a fülke följött. Ránézésre ugyancsak ki volt cifrázva, akár egy pünkösdi ökör. Sötétkék öltönyének kopott zakója, amit alkalmasint már a konfirmáción viselhetett, erősen kidudorodott ott, ahol a Ballermannja egy pisztolytáskában meghúzódott.

— Nem ismerlek — mondta —, de valószínűleg te adod a dohányt.

— Wallner mást mondott?

— Nem — vakargatta Kalle a körmét. — De te zсарu vagy. Idáig nem császáltam senki miatt, akiben nem bíztam meg. Veled semmi bajom — csak úgy általában. Érted?

Bólintottam.

Az ajtó újra becsapódott. Végigmentem a keskeny folyosón. A Metropol nem a legelőkelőbb, de az üzletemberek körében jó helynek számít. Közben végiggondoltam, hogy König most a jó fenébe kíván, és hogy a fickóknak, akiket azért küldtek, hogy a dolgomat átvegyék, eszük ágában sincs azzal törődni, hogy egyetértek-e velük, vagy sem. Meg Prassen feleségére gondoltam

és Yassiera, Aisha bátyjára. Meg, hogy az életük még két napig biztonságban lehet. A bejrútiak számára túl sok forog kockán. Nem táncolhatnak vissza. A nevét akarják valakinek, aki a szemükben áruoló, meg a holttestét, nehogy a Kurzeügy még egyszer megismétlődhesen. De a céljukat csak akkor érhetik el, ha betartják saját játékszabályaikat: két nap haladék tehát.

Kopogtam. — Peter — tettem hozzá.

Aisha nyitott ajtót. Már lezuhanzott. Hosszú fekete haja vizes volt. Fürdőköpenyt viselt, és egy poharat tartott a kezében. A széles franciaágy mellett lévő éjjeliszekrényen egy hamutartó állt, cigaretta füstölgött benne.

— Sokáig hagyta várakozni, Peter — mondta, de a hangjában nem volt szemrehányás.

— Dolgom volt.

Becsuktam magam mögött az ajtót. Levettem a bőrkabátot, az inget, és csak azután ültem le a két karosszék egyikébe, amelyek egy kanapéval együtt kényelmes ülősarkot alkottak a szobában. A televízió be volt kapcsolva. Egy küli elmondta az éjszaka bölcsességeit, azután a Schaumburg-palota előtt fellobozott a német zászló, egy fúvószenekar eltrombitálta a nemzeti himnusz, és azok számára, akik esetleg nem tudnák, kiírták a szöveget is.

Lenyomtam a távkapcsoló gombját. A patriotizmustól mindig rossz kedvem támad.

— Elértél valamit?

A kérdés érthető volt. Nem is vettem rossz néven, hogy ez volt az első, és csak utána tette hozzá:

— Fáradtnak látszol.

— Igen — felálltam, mindent levettem, kivéve az alsónadrágot — tekintettel egy ismeretlen vallásra, amely talán megtiltja, hogy esküvő előtt egy meztelen férfira nézzem —, és a fürdőszobába mentem. Hideg vizet engedtem magamra, azután forrót, és megint hideget. A hideg víz megvacogtatta a fogaim, de megszabadította a fejem a szükségtelen dolgoktól.

Amikor a zuhanyozófüggönyt félrehúztam, Aisha ott állt a kád előtt, és egy nagy, fehér fürdőlepedőt nyújtott felém. Bepólyáztam magam, vizes hajam hátrafésültem, olyan lettem, mint Valentino, leheveredtem az ágyra, és megkértem, hogy hozzon a minibárból egy whiskyt. Jég nélkül, víz nélkül. Csak egy kis üveggel, amit egy korttyal kiüríthetek. Az erős ital felmelegített. A lány meggyújtott két Gauloises-t, amelyek az éjjeliszekrényen feküdtek, és az egyiket ideadta.

— Mindig azt hittem, hogy a rendőrök bírságotól cédulákat firkálnak, körülmásszák a tetthelyet, és hülye kérdéseket tesznek föl az embereknek — mondta, miközben melém feküdt az ágyra.

Húsz centi volt köztünk a biztonsági távolság.

— Azt is csinálják — nyugtattam meg. — Meg még néhány más dolgot.

— De olyat még nem hallottam egyikről sem, hogy kétmillióval Bej-

rútba repüljön, és ott egy túszt kiáltson.

— Én sem — feleltem. — Ilyen örült valószínűleg csak egyszer akad.

Csökkentette a biztonsági távolságot, szorosabban mellém vackolódtott, és a lába hozzáért az enyémehez.

— Ki állt Abdul Saad mögött? — kérdeztem. — Úgy vélem, Saad fontos ember lehetett, de nem az ő kezében volt a döntés.

— Rashid al-Hoss — felelte. — Semil al-Hossnak, a korábbi miniszterelnöknek az unokaöccse, akinek 1980-ban vissza kellett vonulnia, mivel...

— Semmi politika! — vágtam közbe. — Ez az al-Hoss miféle ember?

— Egyike volt azoknak, akik 1984-ben a kelet-bejrúti amerikai követség elleni bombatámadást előkészítették.

— Tehát valóságos kincs — mondtam.

— Igen — szólt halkán. — Ritkán merül föl a neve, de ő a „kemény mag”. Ha ő azt mondja, hogy negyvennyolc óra, akkor negyvennyolc órát is gondol, egy perccel se többet. Ha ezzel a módszerrel nincs sikere, akkor keres egy másik utat, amelyik még több áldozattal jár. Érted, hogy félek?

Miután a köztünk lévő biztonsági távolság eltűnt, karomat a feje alá csúsztattam, és magamhoz húztam. Fejét a mellemre tette. Éreztem forró könnyeit.

— Értem, hogy félsz — feleltem, és lelki szemeim előtt föltűnt Jansen rendőr arca, ahogyan ott ült üres te-

kintettel, nyugtatókkal teletömve a karosszékeiben, az ablak előtt, és halott barátját, Petersont gyászolta.

— Úgy gondolod, al-Hoss maga vette kézbe az ügyet?

— Igen.

— Láttad valaha?

— Négy évvel ezelőtt, amikor utoljára Bejrútban jártam. Nagybátyám, Abdul Saad vendége volt.

Messzire el kellett hajolnom, hogy a cigarettámat elnyomhassam.

— Ezzel azt akarod mondani, hogy fölismernéd?

— Normális körülmények között igen.

Normális körülmények között... ezek itt nem normális körülmények. Hogy külső megjelenését megváltoztatta, az számomra biztosnak tűnt.

— Találj valami különlegességet, hogy felismerjük!

— Meg van bolondulva a Cartier napszemüvegekért, és a jobb kezén hiányzik a kisujja.

Fölálltam, odamentem a szobabárhoz, és elhoztam három miniüveg whiskyt. Útközben az ágy felé az egyiket megittam. Aisha felemelkedett. Szétnyílt a pongyolája. Szép, feszes melle volt, amolyan „marokba való”, fekete, merev bimbókkal. Rácsodálkoztam, és nehezemre esett volna eltitkolni, hogy vonzónak és izgatónak találom. Az ördögbe is, értelmetlenség lenne egy álmatlan éjszakát eltölteni, gondolatokon rágódni, amelyek holnap talán már nem állják meg a helyüket.

— Igazad van! — mondta.

— Tessék? — álltam meg az ágy mellett.

— Lehet terveket kovácsolni, órák hosszát töprengeni, Peter. A

valóságban azonban minden másképp néz ki. Tudom, hogy mindent meg fogsz tenni.

— Te nagyon sokat tudsz — mondtam rekedten. — De egyet nem.

— Mi az?

— Normális körülmények között nem vagyok az az eset, aki a lánnyal az első éjszaka lefekszik. De az ördögbe is, veled kivételt teszek.

Miközben levetette a pongyoláját, megszólalt:

— Rendőrtől még nem hallottam ennyi hazugságot, Mattek!

A ház Dortmund északi peremén feküdt. Egy bányászé volt, aki arra gondolt, hogy szilikózisos tüdejét Spanyolországban ki tudja kúrálni, és elvonult oda. A házat egy fél évre bérbe adta, és a pénzt, havi hatszázat, előre elkérte. Ebből Benidormban néhány jó napot szerzett magának. Egy frászt érdekelte, hogy ki a bérlő, aki hat hónap múlva újra kiköltözik. Nincs bérleti szerződés, egyáltalán semmi írás. Elmarni a pénzt, miután az Alicante—Düsseldorf légiutat is kifizették neki. Az üzlet a repülőtér restijében kötötten.

A szóban forgó ház a Dortmund Nord teherpályaudvar, a Dortmund—Westerholz teherpályaudvar és az olajkikötő találkozási pontján feküdt. Lakhatatlan, akár a hold. Abban a néhány házban, amelyik még itt állt, csak öregek éltek, akiknek nem volt idejük arra, hogy

bármivel is törődjenek, mivel a népjóléti hivatalba való örökös járkálás meghatározta életritmusukat.

Claudia Prassen és Yassier két, egymástól széttolt ágyon feküdt. Mindkettőjük jobb kezét az ágy vastámlájához bilincselték, és ez annyira akadályozta a mozgásukat, hogy felülni is alig tudtak.

Yassier nem nézett ki jól. Felduzdadt arcán ütésnyomok, tekintete zavaros. Csak hebegni tudott. Valamit beadtak neki, és így számukra veszélytelen kábultságban tartották.

Claudia Prassen, aki máshogy képzelte ezt az éjszakát, kisírt szemmel feküdt a hátán. Mereven nézte a durva léceket, amelyekkel a szoba egyszem ablaka be volt deszkázva.

Amikor az ajtó nyikorogva kitárt, és Hobeika bejött, Yassier fáradtan és érdeklődés nélkül pillantott föl, miközben Claudia Prassen életében először valódi félelmet érzett.

A szőke szépség küzdött ellene, amennyire lehetett, felegyenesedett, és egyenest a fiatal libanoni arcába nézett. Rögtön föl is tette magában a kérdést, hogy vajon mennyi váltásdíjat követelhetnek érte, és Heribert, a férje, fizet-e vajon.

— Jól van — szólta Hobeika, elment Claudia ágya mellett, felhúzta Yassier szemhéját, és elégedetten bólintott. Utána megfordult, és leült a keskeny ágyra Claudia Prassen mellé.

Megnézte a nőt. Claudia Prassen

nem fedezett föl semmilyen kegyetlen vonást a fiatalember keskeny, éles metszésű arcán. Inkább higgadt érdektelenséget.

— Nem tart tovább, mint két napig — mondta Hobeika. — Ha nehézséget okozol, te is kaphatsz egy injekciót.

Claudia Prassen megrázta a fejét.

— Nem okozok nehézséget — bizonygatta fátyolos hangon. — Mennyi pénzről van szó?

— Nem pénzről.

A nő értetlenül nézett a fiatal libanonira.

— Információról — tette az hozzá. — Kurzét elhozták Bejrútból, és az ötletet adta valaki. Mi azt az embert akarjuk, akitől az ötlet származott. Ez minden.

— Semmit sem tudok róla — szólt a nő.

Hobeika bólintott.

— Lehetséges — folytatta. — De telefonálsz a férjednek, és megmondod neki, hogy már csak néhány órád van hátra, ha nem adja meg az informátora nevét.

A szőkeség megremegett.

— És ha ő maga sem tudja?

— Majd igyekezni fog, hogy megtudja.

— És ha...

— ...akkor meghalsz — közölte Hobeika. — Ő is — biccentett a keskeny ágy felé, ahol Yassier feküdt.

— A férjem meg fogja tenni, amit követelnek.

Hobeika vigyorgott. — Mert szeret téged?

— Mert el akarja kerülni a botrányt — felelte Claudia. — Azt mondanák, hogy a kereskedelmi igazgatója, Kurze életét a felesége

életéért vásárolta meg. Ezt nem engedheti meg magának.

— Csak ezért?

Claudia Prassen vállat vont. — Ismered a férjemet?

— Nem — felelte Hobeika. — De te egy szép asszony vagy, akiért egy valódi férfinak az életét is föl kéne áldoznia.

A nő hallgatott, résnyire összehúzta a szemét, és föltette magának a kérdést, mekkora lehet annak az esélye, hogy ezt a férfit megszerezze, és esetleg kiszabaduljon.

— Teljességgel lehetetlen, hogy Prassen úrral beszéljen...

— Mattek — neveztem meg magam másodszor is az igazgatói iroda szigorú őre előtt. — Hívhat Peternek is.

Az asszony jó ötvenes lehetett, de láthatóan minden reggel azon szorgoskodott a tükör előtt, hogy harmincasnak lássék. Ez időt vesz igénybe. Emiatt keveset alszik, és épp ezért vannak sötét karikák a szeme körül. Normális körülmények között ezt a szemüveg fedezéke mögé rejtette, de ha, mint most is, a szemüvege fölött, alulról fölfelé nézett, kiderült a turpisság.

— Prassen úrnak fontos megbeszélése van!

Ebben biztos voltam. Ott várokoztam az igazgatóság üvegpalatája előtt, amikor láttam a két halvány-szürke öltönyt viselő fickót belépni a házba. Egy bonni rendszámú

190-es Mercedesszel jöttek. Bár nem vagyok se próféta, se jóvendómondó, de ha nem azok, akikről König tegnap beszélt nekem, önként lemondok a legközelebbi karácsonyi pénzjutalomról.

Ránevettem a szemüveges ötvenesre, ráfröcsköltem kedvességem, mint halálos mérgét a kobra, de pár pillanat múlva észrevettem, hogy minden igyekezetem hasztalan. A férfinemről szerzett tapasztalatai valószínűleg olyan katasztrofálisak voltak, hogy minden zacskóhordóra bizalmatlanul nézett.

— Oké — mondtam. — Ha valaki megkérdi, nyugodt lelkiismerettel mondhatja, hogy ön figyelmeztetett.

Mutatóujjával visszatolta a szemüvegét. A szeme alatti sötét karikák eltűntek, de az üveg mögött villámokat szórtak megnagyobbodott pupilái.

— Csak nem vetemedik akkora pimaszságra...

Amíg hitetlenkedve rázta a fejét, odaléptem a kipárnázott, dupla ajtóhoz, amely mögött Prassen meg a két pullachi nagyokos tanácskozott.

A pápaszemes kígyó gyorsan fel akart ugrani. De én is átkozottul gyors tudok lenni. Már bent voltam, amikor ő még a fél utat sem tette meg az ajtóig. Az utolsó, amit hallottam, az iszonyat sikoltása volt. Utána mind a két nehéz ajtót becsuktam magam mögött.

Az ablak előtt álló íróasztal oly hatalmas volt, hogy szinte a szoba egyik falától a másikig ért. Heribert Prassennek pont ilyen bútorra volt szüksége. Ezáltal valamivel keskenyebbnek tűnt, és a másfél mázsa elősúly nem riasztott el már az első

látásra. A hasa lelógott. A nyaka olyan kurta, hogy az a dupla tekegolyó, amit ő fejnek nevezett, szinte a törzséből nőtt ki. Dülledt szemei még jobban kiguvadtak, amikor meglátott. Nem ismert engem, de alkalmasint meséltek neki rólam. Nyilván arról is, hogy még nehézségei lehetnek miattam, amit persze később senki nem róna fel nekem, amennyiben az én módszereim bizonyulnak eredményesnek.

— Mattek! — mutatkoztam be. — A maga bejrúti embere, Prassen.

Helyzetének a Fenség, Excellenciás Úr vagy a Sir felelt volna meg. Hogy én simán a vezetéknevén szólítottam, az láthatóan megrázta.

Prassen még megrökönödve állt a fedezéke mögött, amikor a két szürke ruhás felemelte a seggét az íróasztal előtt álló kényelmes karosszékekből, és úgy meredt rám, mint a nyolcadik világcsodára.

— Beszéltem Königgel — kezdtem bele, mielőtt a másik kettő kinyithatta volna a száját. — El vagyok bocsátva. És ha nem akadékoskodtok, az utolsó járandóságotokat is megkapjátok.

Az egyik fél fejjel volt magasabb a társánál, és fekete, közepén elválasztott haja miatt úgy nézett ki, mint egy selyemfiú. A másik szőke volt. Rövid haja makrancosan meredezett ovális koponyáján. Ártalmatlannak látszottak, de én tudtam, hogy nem azok.

— Mattek! — a hang megfelelt

Prassen — eme hatalmas hangszekrény — méreteinek. A poharak megcsörrentek a vitrinben. Az előd képe, amely jobbról a falon lógott, megremegett a keretben.

Odaléptem az íróasztalhoz. A két szürke öltönyös barátom közelebb lépett, és megállt.

— Mattek . . .

Kezem Prassen vállára tettem, ami őt láthatóan bosszantotta, sőt egyenesen kihozta a sodrából.

— Egyszerű falusi fickónak születtem, és meg is maradtam annak, Prassen — mondtam halkan. — Nem sokat tartok a megbeszélésekről, és amit mondok, annak van füle is, farka is. Nem kerülgetem a forró kását. Ezt a két fickót nem ismerem. De nem túl szimpatikusak. Úgy öltözködnek, mint két szürke egér, és annak is akarnak látszani. De aki átlát rajtuk, rögtön fölismeri a gonosz szándékú titkosrendőrt.

A selyemfiú és a szőke közelebb lépett. Úgy érezték magukat, mint akit orra vágta. Bár igazán nem akartam megsérteni őket. Lehet, hogy kitűnő emberek, de meg kellett szabadulnom tőlük — bármi eszközzel.

Prassen hosszú bevezetőm alatt levegő után kapkodott.

— Én hoztam el Kurzét Bejrútból, Prassen — folytattam. — Talán megkérdezték ezt a kettőt is, de ők nem vállalták. Talán túl forrónak tűnt nekik a feladat. Ahogyan Kurzét ideszállítottam, visszahozom a feleségét is.

Prassen mintha mondani akart volna valamit. De csak az álla esett le, és a nyelve összekuszálódott a szájában.

— Szólt valamit, Prassen? — kérdeztem.

A lenyalt fekete hajú már majdnem a nyakamba mászott. Felemeltem a mutatóujjam, és megcsóváltam az orra előtt.

— Ha tényleg dühös vagy, barátom, lent megvárhatsz, és a kinti barátságos hölgy hívhat mindjárt mentőt is. Szükséged lesz rá.

Prassen felnevetett.

— Azt hittem, hogy a kollégái.

Megvontam a vállam. — Lehet, hogy azok — tettem hozzá. — De az ön helyében ellenőriztetném az üzemi őrséggel, és kihajítatnám őket.

Prassen nevetése még hangosabb lett. A selyemfiú elvesztette szép egészséges színét. A szőke túskefrijurásnak a füle is elvörösödött.

— Úgy látszik, maga biztosan áll a lábán, Mattek — mondta Prassen.

— Valóban — bólintottam. — Ismerem a fickókat, akik Bejrútból idejöttek, hogy egy informátort likvidáljanak. Tudom, hogy néznek ki.

A szőke szólni akart valamit. Prassen egy parancsoló kézmozdulattal félbeszakította, mielőtt akár egy szótagot is kiejthetett volna keskeny száján.

— És a fickók is ismernek engem — folytattam. — Végül is az egyikük a lakásomban lett öngyilkos.

— Öngyilkos?

— Na, igen . . . mindenesetre kiugrott az ablakomon, és repült négy emeletet.

— Önként?

— Többé-kevésbé. — Az első jég megtört. Két ellenséget szereztem, ez a két szürke öltönyös kölyök nem fog elfelejteni, és megpróbál majd az utamba akadályokat gördíteni,

de úgy tűnt, hogy Prassen lassan, de biztosan bezárt elhújasodott szívébe.

— Úgy mászkálok, akár egy céltábla, Dortmundon keresztül — mondtam Prassennak. — A túloldali barátai biztosan nem fognak mindjárt lelőni, de szemmel fognak tartani. Úgyhogy valamikor csak feltűnnek nekem is.

— És aztán?

— Aztán nyársra tűzöm őket.

Prassen bólintott.

— Ez egy fantaszta — mondta a szőke túskehajú.

— Oké — vágtam rá. — Akkor meséld el te a nagymesternek, hogyan fognád el a rossz fiúkat, úgy, hogy az asszonyát is kihozod. Két napot adtak. Tíz óra már eltelt. Na gyerünk, játszd ki az aduidat!

— Hallgasson ide, uram — mondta a szőke. — Matteknek nincs a kezében semmi. Ez egy hazardőr, aki nem csupán a saját életét kockáztatja, de az ön feleségéét is.

Rágyújtottam, és egy mélyet szí pantottam a cigarettából.

— Pénzkérdés? — kérdezte Prassen.

Megráztam a fejem.

— Módszer kérdése, Prassen. Helyes taktika és elszántság. A szőkének igaza van: ez a hazardjáték egy fajtája. Piros vagy fekete, minden vagy semmi. De megvan az az előnyünk, hogy ismerjük a játékost, és közbeszólhatunk, mielőtt a golyó elindul.

— Garancia? — faggatott Prassen.

— Az adott körülmények között semmi.

— És miféle feltételek mellett lehet róla szó?

— Ha óhajuk szerint szállítjuk az ürgét, aki ötletet adott arra nézve, hol található meg Kurzét.

Prassen hosszan, áthatóan nézett a szürke ruhásokra.

— Ismerik azt az embert?

A sötét hajú megrázta a fejét.

— Én sem — mondta Prassen, és épp ez volt az, amitől tartottam. — Felhívtak. Komoly, részletes adatokat közöltek a Kurze-ügyben. Utána postán érkezett egy friss dátummal ellátott fotó Kurzéről és egy szalag az ő hangjával. Két nappal később az ismeretlen újra fölhívott. Magának egymilliót kért a közvetítésért, kétszázézetet egy közreműködőnek Bejrútban, és kétmilliót annak a csoportnak, amelyik Kurzét fogva tartotta. Közben kapcsolatba léptem a belügy- és külügyminisztériummal és különböző hivatalokkal. Ők az egészet csak blöffnek tartották. Senki sem volt hajlandó ezen az alapon egy embert Bejrútba küldeni.

Elnyomtam a cigarettám. Senki nem akart elküldeni és esetleg fölládozni egy embert. Akkor jutottam én az eszükbe: KÜ—I Mattek, a szuperzsaru! Az egyszemélyes különleges ügyosztály. Rendhagyó kísérlet kényes feladatok gyors megoldására anélkül, hogy írásos nyoma lenne, ha balul üt ki a vállalkozás. Ha mégis belefutnék egy pengébe — némelyek szinte számítottak is rá —, a varjú se károg utánam. Idáig rendben is lenne a dolog. De hogy most, miután Kurzét meghoztam

Bejrútból, hivatalosan másokat állítanak az ügyre, és engem félretolnak, hát ettől felment a vércukrom.

Prassen látta vagy sejtette, hogy forr bennem a méreg.

— Mondja meg, mit akar, Mattek!

— A többieket távol tartani az ügytől.

— Az nem megy olyan egyszerűen, Mattek! — vágott közbe a szöke.

— A kiskirályok ideje lejárt! Ne képzelje, hogy itt maga dirigálhat!

A szókének valószínűleg igaza van. De ha Prassen csak félig olyan fontos személyiség, mint ahogy velem közölték, ha politikusok az igazgatótanácsa tagjaként keresik meg a mindennapi betevő falatjukat, akkor sok minden másképp történhet.

Az órámra néztem.

— Fél óra múlva a Hun Itatóban vagyok — közöltem. — Pont egy óra múlva várom a hívását.

A két pullachi a fenébe kívánt engem, miközben Prassen már a telefonjához tűzte a számot.

Az előszobatündér megajándékozott egy lesújtó pillantással, de egy szót sem szólt. A Porschém ott állt a bejárat előtt. A szemközti parkolóban Koslowski piros Rekordját fedeztem föl. Blechmann BMW-jét nem láttam sehol.

Abban a pillanatban, amikor ki akartam nyitni a Porsche ajtaját, a levegőbe repült Mercedes jutott az eszembe. Egy pillanatig haboztam. Azután kinyitottam a kocsit. Koslowski a közelben volt. Ha valaki tényleg a kocsim körül matatott volna, a Polyák már rég figyelmeztetett volna.

Indítottam, még egyszer végigpörgettem mindent gondolatban, aztán elhajtottam.

— Senki sem érdeklődött utánad — mekegett Koslowski hangja kicsit később az autórádióon.

— Talán csak nem figyelteél eléggé.

— A figyeléstől már olyan piros a szemem, mint egy angóranyalú — sértődött meg.

— Nyakig ülünk a szarban, Polyák — mondtam azután.

Nevetett. — Lehet-e másként, ha az ember veled dolgozik együtt!

— A kutya sem ismeri azt a pasast, akit a bejrútiak akarnak. Ez egy tengeralattjáró, Koslowski. Akkor tűnik föl és ad jelet, ha pénzre van szüksége. És lebonyolítja az üzletet, de senkivel sem lép személyes kapcsolatba.

— Mondjak neked valamit, Peter?

— Hallgatlak.

— Ez a forrásnál ücsörög.

— Úgy gondolod, hogy Bejrútban?

— Természetesen — mondta Koslowski mély meggyőződéssel. — Talán épp az egyik főnöke a gazembereknek, akik turistákat, újságírókat és politikusokat ragadnak el a színről, hogy segítségükkel politikai nyomást gyakoroljanak. Tudja, melyik szervezet kit tart fogságban. És kit lehet megvenni. Ha Libanonban egyszer újra nyugalom lesz, vagy az ő fajtája már kimegy a divatból, akkor nyugodtan elvonul valamerre.

— Ahhoz képest, hogy főtörzsőr-mester vagy, rettenetesen nagy a fantáziád. Nem olvastál túl sok Graham Greene-t?

— Ugyanolyan jól tudod, hogy igazam van, főhekus!

— Igen — válaszoltam rövid gondolkodás után. — Valószínűleg igazad van, Paul. De ezzel még inkább benne vagyunk a csávéban.

— Hogyhogy?

— A barátaink, akik idetáncoltak, ezt nem fogják bevenni.

— Pedig nem marad más választásuk, Peter. Azt csak nem hihetik, hogy hagyjuk elharapózni a terrort, csak azért, hogy valami pénzsóvár alakot megvédjünk.

— Akkor sem lesz könnyű.

— Ezért képezték ki téged, Peter.

— Most a Hun Itatóba megyek — közöltem. — Hol van Blechmann?

— Valahol a közelben — felelt Paul Koslowski.

— Semmi idegeskedés, picinyem — kapcsolódott bele Blechmann a beszélgetésbe. A kiválasztott frekvenciát csak Blechmann használhatta, Koslowski meg én. — Hermann vigyáz rád.

— Menj a Metropol Hotelbe, és igyál egy sört a számlámra!

— Úgy vélem, Wallner barátod már fölvonultatta ott a dortmundi alvilág színe-javát.

— Azért menj csak!

— Oké.

A zárva táblát már messziről megláttam. Wallner egyszer illuminált állapotban, akadozó kézzel írta meg, így az ékezet is lemaradt. En-

nek ellenére kiakasztotta — de csak ha nyomós oka volt rá.

— Ha ezt a táblát meglátod — mondta egyszer —, akkor gáz van a körzetben. Akkor mozgósítsd a speciális kommandót, Peter, vagy valami másféle bozótharcosokat — vagy legalább egy szakembert, aki tetszetős hullát tud csinálni belőlem. Semmi kedvem ahhoz, hogy úgy fekdjek, mint egy zombi a koporsóban. Világos?

Egyszerűen elhajtottam az udvarba vezető bejárat mellett. A ház az udvar végében állt, a telket kőfal szegélyezte. Volt egy átjáró, elég széles ahhoz, hogy egy sörös- vagy teherkocsi átréselje magát. Mögötte tágas parkoló, utána az egyemeletes, vörös téglapépület, amelyik valamikor raktárhelyiség lehetett. Wallner elég pénzt szélhámoskodott össze ahhoz, hogy megvegye, és „Hun Itató”-nak átépítse.

— Mi baj, Peter? — kérdezte Koslowski rádión keresztül.

— Gáz van — feleltem. — Wallner különleges táblája lóg a bejárat ajtón.

— Egy kis nézeteltérés középosztályú gazfickók között — vélte Koslowski. — Wallner bizonyára beleköpött valakinek a levesébe.

Én is erre gondoltam volna, ha nem beszéltem volna vele előző nap. De azt mondta, hogy a régi időknek vége. Hogy pokoli sokat kéne várnom arra, amíg ő újra bajba kerül, és az én segítségemre szorul.

— Mit akarsz tenni, Peter?

Tudtam, hogy mit akarok tenni, és a szép Porschéra gondoltam. Koslowskit a következő sarokra rendeltem. A piros Rekord a Porschém mögött fékezett.

— Cseréljünk kocsit! — mondtam.

Nagy szemeket meresztett rám.

— Itt valami büzlik — szólt. — Az egyetlen ember, akinek hagynád, hogy vezesse a kocsidat, az a nagymamád. De neki nincs jogosítványa.

— Senki sem mondta, Paul, hogy vezetned is kell. Üljlél csak bele, és vigyázz erre a pompás jószágra! Tudom, hogy jót akarsz nekem, Polyák, de most maradj nyugodtan a fenekeden, és tarts ki minden körülmények között!

— Hm, Peter, tudod . . .

— Komolyan gondolom, Paul. És ha véletlenül járőröző kollégák bukkannának föl, megállítod és elküldöd őket.

Rám nézett. Ha akart, úgy tudott nézni az emberre, mint egy tacsó, amit egy doboz kutyaedellel és egy konzervnyitóval magára hagytak.

— Oké — szólalt meg. — Oké, szuperzсарu! Most épp a főnököm vagy, vagy micsoda?

— A barátod — feleltem, és a vállára tettem a kezemet.

— Ha veled valami történik, és DAB-Meise megtudja, hogy én itt végigkibiceltem, visszatoloncoltat Lengyelországba.

Még sok mindent el akart mondani, de én rábólintottam, beültem a piros Rekordba, és indítottam. Tettem egy kanyart, a Berettámat úgy dugtam hátul az övembe, ahogyan

azt egy igazi filmbeli zsarunak illik, megcéloztam az átjárót, és gázt adtam.

Valahonnan emlékeztem arra, hogy Clint Eastwood, mint „Dirty Harry” ugyanezen az úton-módon hajtott be egy kocsmába. De most nem volt időm azon bánkódni, hogy nem én vagyok az első, aki így tér be egy csapszékbe.

A bejárat ajtónak két szárnya volt. Logikus, hiszen valaha raktár működött itt, és a kocsiknak ki és be kellett járni.

A sebességmutató hatvannál ingadozott. A bal ajtószárny átvitorlázott a kocsmá teljes szélességén, és a hosszú pult mögött álló italpolcon fenséges méretű kárt okozott. A Rekord összetört orrával elrámoltam az útból három asztalt, a hozzájuk tartozó székekkel együtt, és az utolsó pillanatban sikerült félrerántanom a kormányt, amikor hirtelen fölfedeztem Karlt a pult előtt, a földön. Nem akartam, hogy a hajdani pallér élete, aki Aishát és engem olyan jól kiszolgált, és nem hallgatta el, hogy a felszolgált hús egy ósálatból való, a lelkemen száradjon.

A manőver révén átszabtam a pultot, és néhány centivel hátrább helyeztem. Ha Wallner a jövőben meghagyja ilyenek, egy asztallal többet állíthat be, és még nagyobb forgalmat csinálhat.

A Rekord ajtaja beszorult. Minden erőmmel neki kellett feküdnöm. A motorháztető összetört. Fehér gőz gomolygott alóla. Az idegeim vibráltak. Enyhe gyomorfájással szálltam ki a kocsiból.

Ebben a pillanatban láttam meg a középmagas, karcsú férfit is. Az ar-

ca heges volt, talán egy taposóaknával csókolózott, aranykeretes Cartier napszemüveget viselt, és két kézzel szorongatta a 45-ös Colt Automaticját. A cső fölött végigmért. Automatikusan a jobb keze hiányzó kisujját kerestem. Megtaláltam. Vagyis csak a helyét.

Rashid al-Hoss!

Aisha olyan jól leírta a fickót, hogy senki mással nem téveszthetem össze.

— Egyedül vagyok, és egyedül is maradok — szólaltam meg.

A pult mögött felüvöltött valaki. Fred Wallnerre tippeltem, bár ebből a kiáltásból nem lehetett ráismerni.

Az izzadság a szememet égette.

— Egyedül vagyok, és egyedül is maradok — ismételtam, és magam is csodálkoztam, milyen nyugodtan cseng a hangom.

— Persze — mondta al-Hoss. — A halottak mindig egyedül vannak.

Valahogy sikerült elvigyorodnom.

— Ha halott vagyok — tettem hozzá —, azt jelenti, hogy nem sikerült megegyeznünk, és akkor neked sincs sok hátra, al-Hoss!

Összerázkódott. Talán nem kellett volna a nevéen neveznem. Felidegesítettem, és észrevettem, hogy a mutatóujja megfeszül.

— Ez nem vicc — mondtam halaknak. — Ismersz engem. Én jártam Bejrútban. Amit akarsz, azt csak én szállíthatom, al-Hoss!

Egy szart tudtam neki szállítani! De szerencsére ezt nem sejtette.

— Azért jöttem be ilyen útonmódon, mert a szabályt te is ismered: aki gyilkolni akar, nem csap ekora zajt.

Bár nem voltam benne biztos,

mégis úgy tűnt, hogy a mutatóujja nem érintkezik olyan szorosan a revolver elsütőbillentyűjével.

Wallner újra elüvöltötte magát a pult mögött.

Lassan megfordultam, és óvatosan megemeltem a bőrkabátom, hogy a Berettát megláthassa.

— Ha félsz — folytattam —, lehetem a fegyvert.

Nem vártam meg a választát, leengedtem a bőrkabátot, és újra al-Hoss felé fordultam. Aztán Karlra néztem, a jobb időket látott egykori pallérra. Úgy festett, mint akit egy dühöngő földmunkás háromszor vágott orra a lapáttal. Arca csupa vér volt, talán belső sérülése is lehetett, mindenesetre még vette a levegőt.

— Hőst akart játszani, pedig nem az — szólt al-Hoss.

Megvontam a vállam.

— Ha elintézett volna, Wallner fizetésemelést ad neki. Családja van, és az élet mindennap drágább. Valamit kockáztatni kell, ha életben akarunk maradni.

A pulthoz léptem, és megnéztem Wallnert. A hátán feküdt. Jobb karját kitérte. A tenyerén egy kést ütöttek át, és ezzel a kezét a padlóhoz szögezték. Hullámos, őszes haja helyenként véres csimbókokban tapadt a fejéhez, az orra balra fordult.

Wallner kimeredt szemekkel bámult rám. Nadrágja nyitva, kilátzott a nemi szerve.

— Furcsa humoruk van ezeknek

— nyögte alig érthetően. — Ha egy kicsit később jössz, talán levágja a szerszámomat.

Wallner mellé térdeltem, megmarkoltam a kést, és kirántottam a kezéből. Már le is tettem, amikor elüvöltötte magát. Mellette a földön egy üveg gabonapálinka hevert. Leütöttem a nyakát, és az alkoholt a vérző kezére öntöttem.

Mindezt azzal a biztos tudattal tettem, hogy al-Hoss a 45-ös Automáciájával megcélozza a fejemet, és bármely pillanatban megfoszthat tőle, ha olyant teszek, ami nem tetszik neki. „Piros vagy fekete, minden vagy semmi!” — mondtam Prassennek. Inkább csak egy egyszerű szó-lás volt. Hogy ilyen hamar valóság-gá válik, arra nem gondoltam.

Egészséges kezével Wallner visz-szatömkölte szerszámát a nadrágjába, balra csúszott, keresztül a földön heverő cserepeken, és a pultnak vetette a hátát.

A sötét szemüveg mögött nem lát-hattam a libanoni szemét. De biztos voltam abban, hogy összehunyorít-totta.

— Nem ő a te embered — mondtam. — Időnként megiszom nála egy sört, és tegnap este itt voltam Aishával. Ennyi az egész.

A libanoni vállat vont. — C'est la vie — felelte.

Koslowskira gondoltam, és reméltem, hogy a Ruhr-körzet főtörzs-örmistere ura marad az idegeinek, és nem keveredik most bele. Egy nyomorult lépést sem tudunk tenni, ha al-Hoszt most elkapjuk. Akkor kitesszük Claudia Prassent és Aisha bátyját, Yassiert a dühének. Meg néhány nagyon értékes túszt Liba-

nonban is, akiknek a halálával épp-úgy fenyegetőzhet, ha ép bőrrel nem térne vissza hazájába. Pillanatnyilag nemkívánatos személy: persona non grata. De átkozottul biztos voltam benne, hogy ha egyáltalán hazatérhet — csak alaposan kidekorált képpel.

— Te veszélyes ember vagy, Mattek — állapította meg al-Hoss.

Vállat vontam. Ami igaz, az igaz. Már a Bibliában megíratott, hogy senki se rejtse véka alá a tudását.

— De örök életed nincsen!

— Senkinek sincs, al-Hoss — mondtam. Töltöttem Wallnernek egy pohár gabonapálinkát, és az egészséges markába nyomtam. Lehajtotta, akár a málnaszörpöt, köhögőrohamot kapott, és elkékült az arca.

— És most, Mattek?

— Eldöntheted magad — feleltem. — Vagy megmarad a két nap, vagy itt és most véget vetünk a dolognak. Lelősz engem, és végül te magad is fübe harapsz. Claudia Prasser és Yassier is elhagyja az árnyékvilágot, a pasas pedig, akinek a nyakát meg akarod szorongatni, mert a túszeitokból már egy vagyont szerzett magának, örökké hálás lehet Allahnak vagy kinek, hogy téged ekkora ostobasággal áldott meg.

— Elintéz ez bennünket is Karlal — nyögdécselt Wallner, akinek újra kezdett visszatérni az arcszíne. A rettegés elfeledtette vele a fájdalmat.

— Persze — mondtam —, ha már meg kell halni, akkor stílusosan!

A libanoninak arcizma sem rándult.

— Megjátszod itt a rendíthetetlen hőst — szólt.

— Akárcsak te — mondtam. — Akárcsak a milíciáitok tagjai, akik Kalasnyikovjaikkal körbelövöldözik a környéket, és azért csapnak akkora zajt, hogy ne hallják, hogyan vacog a félelemtől a foguk. Most kimegyünk innen, ember. Odaviszlek, ahova akarod. Eltűnhetsz, vagy tőlem valahol meg is ebédelhetsz. Senki sem fog szaglászni utánad. Addig nem, amíg a két nap le nem telik, al-Hoss. Az holnap este tizenegy óra. Akkor tudni fogod, hogyan léphetsz velem kapcsolatba, és létrejön-e az üzlet, vagy sem. Ez volt a kívánságod.

— Megkapjuk azt az embert, vagy az asszony és Yassier meghal. Elérjük Aishát is. Meg téged is.

Bólintottam.

— És ha valami véletlen folytán bajom esne, az asszony és Yassier ugyanúgy halott. Nem vagyok egyedül.

— Tudom — feleltem. — De takarékoskodnod kellene az embereiddel, al-Hoss. Timurnak és Karaménak már vége.

— Pancserok — szólt lenézően, és utána eltette a 45-ös Automaticját.

Már az ajtónál jártunk, amikor Wallner felkapaszkodott, és utánunk nézett.

— Küldök, Fred, egy mentőkoszt — szóltam vissza.

— Ne feledkezz meg az emberről sem a bankból! — sziszegett Wallner. — Jó nagy pénzeszsákkal! Felhívhatod az építésszt is, meg foglaltathatsz nekem egy repülőjegyet Mallorcára. Ötcsillagos szálloda le-

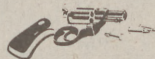
gyen, Peter! És majd táviratilag értesítesz, ha minden rendben lesz. És ha ez az átkozott kezem újra rendbe jön, kismirglizem a képedet!

Rávigyorogtam.

— Nélkülem már nem lenne meg a zacskód, Wallner!

— Egy nagy szart! — üvöltött utánam. — Semmi sem történik, ha nem ismerlek!

Meg kell hagyni, ebben igaza volt.

Az ötvenes, aki harmincasnak akart kinézni, még mindig nem zárt a szívébe. De miután ezért fizették, kitárta előttem a Prassenhez vezető ajtót. Prassen kedvenc helyén ült, az íróasztal mögött. A két szürke öltönyös barátom még mindig ott volt. Ehhez hozzájött BND-König és Karl Lohmeyer tartományi első ügyész is, aki hivatalosan a közvetlen főnököm volt.

Prassen vigyorgott, Lohmeyer megint a „mikor mehetek már végre nyugdíjba”-arcot viselte. König úgy nézett ki, mint aki szíves örömet kezelné a kapcsolót, amikor engem a villanszékbe ültetnek.

A Hun Itatóban történt dolog óta öt óra telt el — eseménytelenül. Azonkívül, hogy König idéfáradt Bonnból, és Lohmeyer is elhagyta a Hohe Strassén lévő székhelyét.

— Maga meg akarja kapni a „Rambo” szolgálati érdemérmet? — szellemeskedett Lohmeyer.

— Kaphatnék egy kávé-t meg egy konyakot? — kérdeztem Prassen-tól.

Lenyomta a gombot, és a rendelést beleüvöltötte a készülékbe.

— Mit jelentsen ez? — érdeklődött König. — Úgy értem, milyen mélyebb értelme van ennek a fellépésnek?

— A libanoni addig faggatta volna Wallnert és a pincérét, míg azok belehalnak tudatlanságukba — feleltem.

— A kár eléri — a civil követelésen felül, amelyet Wallner bizonyára megtesz — úgy durván az ötvenezer márkát — mondta Lohmeyer. Az adójog szakértőjeként mindjárt a pénzre gondolt.

— A piros Rekordot is beleértve? — kérdeztem.

Lohmeyer rakétaként emelkedett a magasba. A keret nélküli szemüveg újra az orrára csúszott. Kissé ferde vágású szeme vádlóan nézett rám az üvegen keresztül.

— Mondjon hetvenezret, Lohmeyer — szóltam. — Az harminc-ötezer fejenként, egy-egy emberéért. Jóllehet Wallner az államot minden sarkon és szegleten átvágja, ezt az összeget egyedül jövedelemadóként befizeti, és ezzel fedezi a maga jövedelmének is kellő részét. Ismerek egypár újságíró-t, akik nem kedvelik magát, Lohmeyer.

Visszaült. Prassen még mindig vigyorgott. König elfintorította az arcát. A két szürke figura nagy bölcsen tartózkodott bármiféle kommentártól.

— Nyomást akar gyakorolni rám, Mattek?

— Zsarutrükk — mondtam. — Itt most nem pénzről van szó, államügyész úr, hanem emberéletről. Prassen 3,2 millió-t fizetett ki egyetlen emberért, és ezzel megmentette az életét. Egy rendőr halott. Claudia Prassen és Yassier ugyancsak a földi lét határán állnak, és maga egy hetvenezres kár meg néhány tönkrement dolog miatt siránkozik, amely-lyel kapcsolatban Wallner állampolgári panasszal él! Az ördögbe is, teljes joggal. A kezét egy késsel átdöf-ték, az orrát félreverték, és a muzulmán le akarta vágni a tojásait.

Mint mindig, ha a tudományának a végére ért, Lohmeyer félretaposott barna cipőjét szemlélte, amelynek szárára ráhajtotta a zokniját.

— El tudta volna kapni azt az embert, Mattek? — kérdezte König.

— Valószínűleg — bólintottam rá.

— Akkor miért hagyta megugrani?

— Ez engem is érdekelne — a fekete, elválasztott hajú pullachi most először szólt közbe.

— Mert nem egyedül doigozik, szuperügynök — feleltem. — Ha valami történik vele, Prassennének és Yassiernak kellene lakolnia.

— Mi kiszedtük volna belőle, hová rejtette őket — mondta a szőke. Ránéztem.

— Csak nem? — kérdeztem. — És mi módon? Barátságos kérdéseket tenne föl, büntetlenséget garantálna, netalán fizetne, vagy a pallost köszörölné?

Egy lány kávé-t és konyakot hozott, mindent odarakott Prassen asz-

talára, és udvarias mosollyal távozott.

Prassen kitöltötte a kávé és a konyakot. Két csészébe és két pohárba: csupán magának és nekem. Nem volt szép tőle, de megértettem a hájast, aki az első pillanatban anynyira ellenszenves volt.

— Azt akarom, König, hogy ezt a két James Bond utánezatot küldje el valamelyik szövetségi irattárba aktát porolni — fordultam a bonni hivatalnok felé, és kinyújtott mutatóujjammal a két szürke öltönyös felé böktem. — A dolgot elrendezem a saját módszerem szerint, olyan emberekkel, akikben megbízom, és akik megbíznak bennem.

— De azok csak egyszerű rendőrök a Ruhr-körzetből — mondta König.

— Azok olyan emberek, akik teljesítik a kötelességüket, elvégzik a munkájukat, amely se elismerést, se dicsőséget nem hoz nekik.

Prassen megitta a konyakját. Lohmeyer nagy bölcsen a háttérbe húzódott. König Prassenre nézett, az pedig megszólalt:

— Nem hallotta, Mattek mit mondott? Néhány politikus barátommal beszélgettünk Mattekről és a helyzetéről. Ismerem azokat az embereket is, akik őt azzá tették, ami: egy szuperzsaruvá, olyan hatalommal, amelyről maga és a társasága legfeljebb csak álmodhatnak. De átkozottul magányos emberré is, aki után senki sem ejtene könnyet, ha fűbe harap. Bejrútban elvégezte a feladatát, amelyre senki más nem vállalkozott, és mindenki azt mondta, hogy lehetetlen megcsinálni. Kurze újra itt van, Németországban.

Az ördögbe is, azt akarom, hogy Mattek a saját módszere szerint folytassa! Azokkal az emberekkel, akiket ő akar. Kifelé ezzel a kettővel!

Nem akartam, hogy így beszéljen, de nem akadályozhattam meg. Csak annyit akartam elérni, hogy ne fékezék a munkámat, és ne ringassák magukat hamis reményekbe.

— Tehát? — kérdezte König valamivel később. Ő és Lohmeyer közben kaptak kávé. König egy konyakot is ivott. Lohmeyer szolgálatban mellőzte az alkoholt.

— Egész egyszerű — feleltem. — Kihozzuk Prassennét és Yassiert, al-Hossal megértetjük, hogy itt rossz helyen keresi az árulót, és felültetjük a legközelebbi bejrúti gépre.

Lohmeyer tarkóján felborzolódtak a hajszálak. — De hisz maga mondta, hogy egy rendőr halála szírad a lelkén, Mattek! Ehhez jön még a túszügy...

Ez volt a gyenge pont. Magam is tudtam.

— Figyeljen ide! — mondtam megfontoltan. — Ő nem pepecsel bombákkal, nem ő rabolta el Prassennét és Yassiert. Tud mindenről, az is lehet, hogy ő a nagyfőnök. Timur és Karame halott. A lelkiismeretem megnyugtatóására én abból indulok ki, hogy ők babráltak a bombával. És azokat, akik Prassennét és Yassiert elkapták, elfogjuk. Al-Hoss hazamegy, és odahaza megkeresi azt a fickót, akiért hiába fáradt ide. Vé-

gül is valakik majd megállapodnak a szövetségi ügyészséggel, és azokat, akiket elkaptunk, amilyen hamar csak lehet, vissza fogják küldeni. És a körzetben újra nyugalom lesz. Magam részéről ellene vagyok az ilyen megállapodásoknak. De hát nincs más módja — még ha nem is ismerik be hivatalosan. És ha minden lezajlik, tiszta kézzel kerülünk ki belőle.

Töltöttem magamnak még egy kokonyt.

— És ki felel ezért? — kérdezte Lohmeyer.

— Egyikünk se — feleltem. — Amint ez lezajlik, König majd valakinek az utasítására felhív engem, és közli, hogy a KÜ—I dolga elintézve és helybenhagyva.

Lohmeyer hallgatott. Mit is mondhatott volna? Nagyon jól tudta, hogy ez így megy. König kiszűr-csölte a kávéját, és Prassen úgy bölintott, akár egy hadvezér, aki seregeinek ezzel kiadja a támadási parancsot.

— Az ön dolga, Mattek — jelentette ki végül König, de ezzel nem mondott semmi újat.

— Ami pedig Wallnert és a szétvert kocsmáját illeti, meg a személyes kárigényét... — fordultam a kővér Prassen felé...

— ...megkapja, amit akar, és maga hozza el nekem, amit én akarok, Mattek: a feleségem! Nem főz jól, gyűlöli a társadalmi kötelezettségeket, iszik, bizonyára megcsal, de én már megszoktam azt a szukát, és végül is, az enyém.

Claudia Prassen elszámolta magát. Annyira felizgatta Hobeikát, hogy végül is le kellett vele feküdnie. Megkapta, amire a parti után áhított, de Hobeikát csak fél karjával ölelhette át, mivel a jobbjára az ágyhoz volt bilincselve.

Mikor Hobeika felállt, és elhagyta a szobát, a holmiját is magával vitte, és amikor később felöltözve visszajött, Claudia Prassen még mindig lihegve feküdt az ágyon. Ez volt az a pillanat, amikor nem tudta, hogy sírjon-e vagy nevéssen. Ő megpróbálta — igazán nem természete ellenére történt —, de miután má-mora elmúlt, újra vesztesnek érezte magát.

— Te egy disznó kutya vagy — mondta.

Hobeika teli szájjal vigyorgott.

— Én szeretem a disznó kutyákat — folytatta Claudia, és ránézett. — Ha akarom, egy gazdag disznó kutyát csinállok belőled. Elfelejtetted azt a szaros Libanont, itt maradsz, pénzre nem lesz gondod, és rendszeresen találkozunk. Tőlem nem tud meg senki semmit.

Ez volt az utolsó kísérlet. Ahogy Hobeika tovább vigyorgott, tudta, hogy a kísérlet hiábavaló. A férfi odalépett az ágyhoz, kinyitotta a bilincset, és karon fogva átvezette egy másik helyiségbe. Az ablak melletti asztalkán egy telefon állt.

— Hívd föl a férjedet, és mondd meg neki, hogy kitűnően vagy, és hogy viszont akarod látni. Mondd meg neki, meg kell tennie, amit követelünk.

Claudia Prassen bölintott. Meztelenül ült a hideg deszkaszéken, dingergett, és libabőrös lett.

— Ha egy rossz szót szólsz, azt az érzést, amelyben most volt részed, soha többé nem élvezheted.

Szelíd, nyugodt hangon beszélt, de Claudia Prassen nem táplált hamis reményeket. Talán a férfi nem ölné meg szívesen, de megtenné.

— Adj egy cigarettát! — mondta.
— Miután fölhívtad!

Telefonált, egy rossz szót nem mondott, és a válaszból, a férje hangjából kiérezte, hogy valami megindult. Valami, ami kiszabadíthatja ebből a helyzetből.

Hobeika lenyomta a telefon villáját, és adott egy cigarettát a nőnek. Újra karon fogta, mint egy kisgyereket, lefektette az ágyra, és a bilincset visszacsatolta a vascsőre. Elhagyta a szobát, és pár pillanat múlva két injekciós tűvel tért vissza.

— Ha ordítasz, fájni fog — mondta. — Ettől a szertől tizenkét óra hosszát fogsz aludni, és utána tisztá fejjel ébredsz föl.

Claudia Prassen lehunyta a szemét. Érezte a finom szúrást a karja hajlatában, és a könnyeket, amelyek forrón gördültek le az arcán. Azután elvesztette az eszméletét.

Wallner elárulta a Metropol Hotel nevét. De ezért nem lehetett neki szemrehányást tenni. Mások sokkal kevésbé veszélyes helyzetben államtitkokat fecsegnék ki. A hajdani bányász, aki most a partin portásként teljesített szolgálatot, és Claudia Prassent egy ismeretlen férfival tá-

vozni látta, elég bizonytalan leírást tudott csak adni. Azért ennek alapján egy komputerkép elkészült, és ebből próbálta a BND, a Szövetségi Hírszerző Szolgálat és a BKA, a Szövetségi Bűnügyi Rendőrség megállapítani Claudia Prassen elrablásának személyazonosságát. Dortmund teljes nagykörzetében minden járőrökocsiban ott volt Prassenék Jaguarjának a képe, de a kocsi eltűnt. Annak az esélye, hogy valahol ott álljon, ahol Claudia Prassent és Yassiert fogva tartják, elég csekély volt.

Al-Hoss rejtekhelyre vonult. Aho-gyan vártuk. Átengedi a munkát másoknak, és minden valószínűség szerint csak másnap fog újra felbukkanni, amikor az üzlet megkötetik.

Wallner embereit visszavontam a szállodából. Helyettük a Ruhr-körzetből Werner Okker, Lampert és Koslowski szállta meg a Metropolt. Hermann Blechmann rozsdás BMW-jével a parkolóban rostokolt. Szállóbeli kollégáival rádión tartotta a kapcsolatot.

A legkisebb mozgást sem lehetett észlelni. De éreztem, hogy a levegőben van valami. Valami, ami Aishával kapcsolatos.

Al-Hoszt a nevéen neveztem. Azt kiszámíthatta, hogy Aisha vezethetett nyomra. Tehát a libanoni szépség is veszélyes lehet a számára. Nem is annyira rá, mint a különböző, részben titkos politikai csoportcskákra Libanonban, amelyekkel

kapcsolatban áll. Aisha potenciális információhordozó, aki bizonyos körülmények között kifecseghet olyan dolgokat, ami nehézségeket okozhat.

Aisha volt al-Hoss gyenge pontja. A tervbe vett üzlet előtt, amelyben a libanoni még mindig bízott, megpróbálhatja, hogy a lányt elrabolja, kifaggassa és ha lehet, elhallgattassa.

De amíg úgy őrizzük, akár az angol koronaékszereket, senki sem férhet hozzá.

Úton a Metropol felé rádión faggattam ki a kollégáimat. A szállodában minden csendes. Normális üzletmenet, egy árva lélek se bukkant fel. Hermann Blechmann-nál sincs semmi. Miután ő nem hagyhatja el a kocsit, Paul Koslowski tett néhány kört odakint, ugyanolyan negatív eredménnyel.

Egy közeli mellékutcában parkoltam le, és a konyhabejárat felől közelítettem meg a szállodát. Egy nagy udvaron kellett keresztülmennem. Koslowski a szűk mellékfolyosón várt, amely egyben vészkijáratul is szolgált.

Rám nézett, és megrázta a fejét.

— Igaz, hogy többnyire jó orrod van, Peter — szólt —, de most nem jött be. Ezek holnap estig békét kötöttek.

— Lehet — feleltem. — Fent van?

— Fél. Nem mozdul ki a szobájából.

Bólintottam, és rágyújtottam egy cigarettára. Koslowski becsukta mögöttem az ajtót.

— Azok közül egyik sem olyan örült, Peter, hogy itt a szállodában

kíséreljenek meg valamit a lány ellen. Egy kézen ki tudják számolni, hogy itt a védelmünk alatt áll. Talán arra számítanak, hogy elvisszük majd máshová.

Megint bólintottam.

— Felmegyek. Pillanatnyilag minden marad, ahogy van.

Lifttel mentem föl. Walter Lampert — aki vékony, akár egy babkáró, és akit mindenki csak Lázárnak hív, mivel tényleg úgy néz ki, mint aki most támadt föl a halottaiból — fehér pincérkabátot viselt, amely úgy lötyögött rajta, mint egy farvitorla szélcsendben. Az ezüsttálcát, amely az emeleti pincér ismertetőjele, úgy markolta meg, mint valami diszkoszt. Meg volt fázva. Túlméretezett ormánya vörösen izzott, és a sok orrfúvástól kisebesedett a szája.

Rám nézett, és ugyanúgy rázta a fejét, mint az előbb Koslowski.

— Oké — előztem meg, és a magas, ösztövé ember vállára tettem a kezem. — Vedd le a kabátot, ülj be a bárba, és szippants fel három gabonapálinkát! Az, meglátod, segít.

— Hát az öngyilkosságnak van egyéb módja is — morogta —, de a pálinka nem rossz ötlet, Peter. Még találkozunk.

Vártam, amíg a lifttel eltűnik, azután a nevemet kiáltva bekopogtam Aisha ajtaján.

A lány ajtót nyitott. Hosszú, oldalt felsliccelt, piros ruhát viselt. Fekete hajkorona keretezte szép arcát. Ha félt is, nem látszott rajta. Megcsókolt, rúzsát elkente az arcomon, és szívélyesen utat engedett.

Az asztalon egy pezsgősvödör

állt, belevalóval együtt. Kiemeltem az üveget. Épp hogy lötyögött az alján. Jobbra, a szék mögött már állt egy üres üveg.

— Nem tudom, te mit csináltál — mondta —, de én egy partit adtam a magam tiszteletére. Kész vagyok...

Az asztalig követett, és olyan közel állt meg hozzám, hogy nehéz parfümjének illata bódítóan csapott az orromba.

— Mire gondolsz? — kérdeztem álszent mosollyal.

Nevetett. Hogy ivott, az se a kinézetén, se a beszédén nem látszott meg. Kecses mozdulattal simította le hosszú, fekete haját. A piros ruha alatt megfeszültek a mellei, és az elmúlt éjszakára emlékeztettek. És arra gondoltam, hogy al-Hoss és társai mennyi szépséget zúznak össze hidegvérrel, ha úgy kívánja az érdekük.

— Láttad, ugye? Al-Hossra gondolkodok.

— Igen.

— Családja van — folytatta. — Szép felesége, két fia és két lánya. Ha bárkit megkérdezel, azt fogja mondani, hogy a legjobb férj és a legjobb apa.

— Lehet — mondtam.

— Csak azt akarom mondani, hogy ez az átkozott háború teszi ilyenné az embereket.

Bólintottam.

— Semmit sem tudsz neki nyújtani, Peter — folytatta tovább. — Elmúlik a két nap, és te ugyanott állsz. Ölni fog. Vagy ti ölitek meg őt, és akkor mások lépnek a helyébe.

— Mit akarsz ezzel mondani?

Még közelebb jött hozzám, az

ölembe ült, és karját a nyakam köré fonta.

— Ami tegnap köztünk volt, az többször nem ismétlődik meg — mondta halkán. — Én már nagyon régóta nem éreztem félelmet. De tegnap elfogott a rettegés. Szükségem volt rád, és nem bánok semmit.

— Folytasd!

— És megteszem — mondta, kiemelte jobbujával a majdnem üres üveget a vödörből, és vissza is ejtette. — Nem miattad, hanem Yassier miatt. És most ne mondd, hogy nem gondoltál rá!

— Gondoltam.

Aisha vállamra hajtotta a fejét. Ujjai a hajamban babráltak. A teste melege mögött megéreztem a finom remegést is. Tegnap elmúlt talán, de végleg nem szűnt meg a félelem. De ez már más volt, elviselhetőbb, és a lány újra hűvös tárgyilagossággal, érzelemmentesen tudott gondolkodni.

Felkelt az ölemből, és néhány lépést tett a szobában.

— Rashid al-Hoss nem fog színre lépni. Ő csak holnap jön elő, a fináléra. De azért van egy esélyünk. Ha Rashid al-Hoss a nyakamra is küld valakit, arra utasítást ad, hogy nem ölhet meg.

— Olyan biztos vagy ebben?

— Tudom — felelte. — Elhagyom a szállodát, akár akarod, akár nem. Nincs jogod hozzá, hogy itt tarts. Senkinek sincs joga hozzá.

— Ez igaz.

— De hallgatok rád, és úgy teszek, ahogy te kívánod, mert bízom benned, Peter Mattek. Te sokkal jobban ismered a lehetőségeket.

Felálltam és a karomba fogtam. Csak úgy, egyszerűen. Vagy mert megkönnyítette a dolgomat? Ebben a pillanatban nem tudtam volna megmondani. Kimondta azt, amire én a szálló felé jöttömben gondoltam. A saját döntése volt. És ha valami történik vele, nem én leszek a felelős.

„A pokolba, Mattek, disznó alak vagy!” — szidtam magamat.

— Akárki legyen is az, Peter, nem fog megölni engem. Óvakodik attól, hogy hacsak nem kényszerítik rá, al-Hoss parancsa ellen tegyen. És ez az adu a te kezvedben van — meg a többiekében.

Kibontakozott az ölelésből, hátrált egy lépést, és rám nézett.

„Tedd meg! — olvastam ki a szeméből. — Ez az egyetlen lehetőség.”

— Adj egy órát! — mondtam.

Aisha bólintott.

— És mindent úgy teszel, ahogyan mondom?

— Igen.

Aki Aishát követte, nem volt egy akármilyen tökfej. Egy kocsmakörülat csináltattam vele a belvárosban, mivel ott tudtuk legjobban szemmel tartani a lányt. Ahányszor egy általunk kijelölt kocsmába belépett, Koslowski, Okker, Lampert vagy Blechmann már ott volt. Én magam

egy öreg, lerobbant VW-bogárral követtem, vagy éppen gyalog. Ahogy a szituáció megkívánta. A játék két óra hosszat tartott. Ezalatt Aisha többnyire idősebb uraktól egy sor erkölcstelen ajánlatot kapott. Mindenki törte magát utána. Csak az nem jelentkezett, akit vártunk.

Már éjfél is elmúlt, és azon spekuláltam, hogy abbahagyom az egészet. Arra utalt minden, hogy tévedtem. Rashid al-Hoss nem vállal rizikót. Vár. Úgy sejtettem, hogy valamikor a nap folyamán megváltoztatja a tervét. Majd Aishát fogja követelni, és a lábunk elé teszi a lány bátyjának, Yassiernak a holttestét, ha nem egyezünk bele.

Az átkozott háború — bárhol, bármi okból folyjon is — azokból az emberekből, akik normális körülmények között rendes családapák lennének, kiszámíthatatlan szörnyeteget csinál.

— Nem tudom, hogyan bírja még ki — jelentette Blechmann a rádióján. — Tíz kocsmát megjárt már, és a különböző ajánlatokból, amelyekben része volt, már egy lexikont lehetne összeállítani. Én . . .

Ebben a pillanatban valami felűnt nekem. Egy sápadt, sovány legényke. A Wallstrassén lévő „Vörös Vadkanból” jött ki, ahol Aisha még bent volt. Véletlen-e, vagy intuíció, hogy pont a legényre összpontosítottam? Abban a pillanatban tudtam, nem először látom ezen az éjszakán.

— Pillanat, Hermann — szóltam vissza.

Letekertem az öreg bogár ablakát, és kissé lecsúsztatva hátradőltem az ülésen. A fiú átjött az úttesten. Mi-

nél közelebb jött, annál sápadtabbnak nézett ki. Az orra hegyes, szemei dülledtek, ajka vékony. Arca beesett. Kíéhezettnek látszott. Kíéhezettnek, de nem ételre, hanem a következő adag morfiumra, amit kilátásba helyezhettek neki, ha elvégzi a feladatát.

Megállt, és gyanakvóan körülnézett. Tekintete keresztülsiklott az öreg VW-bogaramon, egyenest a Schmiedstrasse sarkán álló telefonfülke irányába.

— Az átkozott disznó lóvá tett minket, Hermann — mondtam halkan. — Egy órszemet ragasztott a kicsire. Ül a vackában, és telefonon jelentenek neki. Ezek egészen biztosak akarnak lenni, hogy Aisha elszakadt tőlünk.

— Biztos vagy benne? — kérdezte Hermann Blechmann.

— Lépj kapcsolatba Koslowskival és Lamperttel! Maradjanak ott, ahol vannak! Aisha ne hagyja el a kocsmát! Később újra jelentkezem.

A sápadt fiú ájtott az utcán. Hogy elérje a Schmiedstrasse sarkán álló telefonfülkét, közvetlen a VW mellett kellett elmennie. Egy pillanatra megállt, és rágyújtott.

A gondolataim egymást hajszolták. Persze tévedhettem is. De ha valaki annyi ideje van már ezen a pályán, mint én, abban kifejlődik valami leírhatatlan megérzés. Ráérez az összefüggésekre, anélkül, hogy meg tudná magyarázni.

Megvártam, míg egy magasságba ér a kocsimmal. Azután kilöktem az ajtót, egyenesen a sápadt fickónak. Arra számítottam, hogy megbotlik és elesik. De két kézzel erősen meg-

ragadta a keretet, tágra nyílt szemmel meredt a kocsi sára és rám, és automatikusan felébredt benne a menekülési ösztön.

Jobbra vetettem magam, keresztül az anyósülésen. Az átkozott sebességváltó a gyomromba fúródott, a fájdalom az agyamig hatolt, és még dühösebbé tett.

Elkaptam a jobb lábát, amikor épp megfordult, és olajra akart lépni.

És amit egyszer megfogtam, azt erősen tartom.

Ekkor a fiú már nem tudott talpon maradni. Kezével vadul hadonászott. Jobb lett volna, ha a kezét maga elé tartja. De mert nem tette, megcsókolta az aszfaltot. Ordítása gurgulázó zajba fulladt. Két másodpercig csöndben feküdt, és ez elég volt ahhoz, hogy kimásszam a bogárból. Kábult volt még ahhoz, hogy szembeszállhasson velem.

Felrántottam. Könnyű volt. Egy lendülettel löktem hátra, keresztül az ülésen. Hogy a koponyáját közben újra beverte az ajtóba, az már az ő egyéni pechje volt.

— Hermann!

Blechmann rádióon jelentkezett.

— Schmiedstrassei parkolóház, Königswall sarok — mondtam. — Harmadik szint. Egyedül gyere! Koslowski, Lampert és Okker maradjon, ahol van. Aisha is!

Egy pillantást vettem hátra. Sajnáltam a fiút. De ez nem volt a legmegfelelőbb idő az együttérésre.

Valami olyanba mászott bele, amelyről halvány segédfogalma sincs. Csak a pénzt látta, amit ígértek neki. Csak a következő adagra gondolt, amit megvehet érte. Továbbhajtottam. Még nem tért magához, és így nem okozott semmi nehézséget. Csak akkor emelkedett föl, amikor elértem a parkolóház bejáratát, és a kerekek megzendültek a sima burkolaton.

— Úgy nézel ki, mint egy félholt — mondtam —, de ha nem maradsz nyugton a helyeden, segíthetek a természetnek.

— A rohadt életbe, mi ez?!

Hangja siránkozó volt. Talán sírt is. Túl gyenge volt a világítás ahhoz, hogy lássam.

A garázs szinte üres volt. Csupán néhány kocsi állt az első két szinten, vagy huzamosabb időre otthagya, vagy a korhelyeké. Ezért választottam a harmadik szintet, beálltam két oszlop mögé, és kikapcsoltam a motort.

— Kiszállni! — szólítottam föl a sápadt gyereket, miután elhagytam a kocsit.

Kiszállt. Remegett a térde, olyan annyira, hogy neki kellett dőlnie a bogár tetejének.

— Mennyit adnak neked? — kérdeztem.

— Nem tudom . . .

Hermann Blechmann fehér Audi-ja vakító fényszórókkal érkezett. A fiú hátrakapta a fejét. Az éles fénysugár hunyorgásra kényszerítette. Hermann úgy állt meg, hogy a fickó beszorult a VW és az Audi orra közé. Csak néhány centi mozgásterület maradt előtte és mögötte. Nem számíthatott arra, hogy kikászálódik a két kocsi közül.

Blechmann kidugta a fejét az ablakon, és felbőgte az Audi motorját.

— Ez egyike azoknak a hősöknek, akik inkább meghalnak, mint-hogy szóljanak — közöltem.

Hogyan csinálta, nem tudom. De Blechmann nemcsak a páncélszekrényekhez és a zárakhoz ért, az autókkal is úgy tud bánni, akár Casanova az asszonyokkal. Az Audi két centit ugrott előre. Most azután a gyerek tényleg szorítóba került.

— Mennyit? — kérdeztem.

— Háromszázat! — Úgy üvöltött, hogy tán még a Schriedstrassen is hallani lehetett. — Háromszázat!

Az Audi motorja újra fölbögett.

— Milyen gyakran kell jelentkezned?

— Minden órában.

Fellélegeztem és rágyújtottam egy cigarettára. Mélyet szippantottam. Mindent összevetve: ésszel és megérzéssel megtaláltam a helyes utat. Ezt a sápadt békát akasztották a libanoni lányra, és a kölyök szépen jelentgette, hogy a levegő tiszta-e vagy sem. Az olyan embereknek, mint ő, akik a tú rabjai, és egész napjukat az átkozott méreg utáni vadászattal töltik, hetedik érzékük fejlődik ki a zsaruk felismerésére.

Hermann Blechmann kiszállt. Kikapcsolta a motort, miután fél méterrel hátrább irányította az Audit.

— Ki az a pasas, aki megbízott téged? — kérdeztem.

— Valami tevehajcsár — rántotta meg a vállát.

Leírtam neki Rashid al-Hoszt. Csak a fejét rázta. — Az nem. — Keze fejével végigtörölte csatakos

arcát, és hegyes ujjával megtapintotta a feje búbján nőtt daganatot.

— Mi a szám?

Egy cetlit adott ide, amelyen látszott, hogy már sokszor gyűrögette izzadt tenyerében.

— Semmit sem tettem — mondta. — Biz' isten, semmit!

— Csak egy lányra vigyáztál, és rendszeresen jelentetted, hogy minden rendben van, igaz?

— Igen — bólintott. — Stimmel.

— És elmondtad, hogy semmi olyan nincs körülötte, ami a rendőrségre utalna, így van? — kérdezte Blechmann.

A legény megfélemlítve nézett rá, és újra bólintott.

— De azzal az átkozott szerrel, amit lenyelsz, elszívsz vagy ereidbe lösz, tönkretetted a szaglóiidegeidet. Zsaruk vagyunk ám!

Majdnem rajongással nézett Blechmannra. Mázsás kő hullt le a szívéről.

— Tényleg nem ismerem azt az embert. Az állomáson szedett össze. Először azt hittem, homokos . . .

— Ha telefonálsz, ki jelentkezik?

— A söntés a Jungbrunnen közepében.

— Huckarde Nordban van — szólt Hermann Blechmann.

— És kit kell kérned?

— Alit.

— Ismered a vendéglőt?

— Onnan jövök — mondta a sápadt —, egész éjszaka nyitva van.

— Mikor kell felhívnod?

— Tizenöt perc múlva — felelt, miután törött üvegű karóráját a szeme elé emelte.

— És a dohányt bezsebelted? — szegeztem neki a kérdést.

— Százötvenet — felelt a kölyök.

— A maradékot holnap kapnám meg az állomáson. Leülhettek? Roszszul vagyok.

Leült a földre, és két kezébe tette az arcát.

— Huckarde Nord tényleg jó hely — szólt Blechmann elgondolkozva. — Ott kint, a teherpályaudvarok és a kikötő között csak nyugdíjasok laknak. És senki sem törődik a másikkal. Most mi lesz, Peter?

— Elindulok. Fiatal barátunk felhívja a pasast, és elmondja, amit diktálunk. Azután megvár DAB-Meisénél minket, amíg ezt az Alit, vagy hogy hívják a fickót, kihalásznak. Hívd Koslowskit, Hermann! A Polyák induljon útnak Aishával, és a söntésben igyanak még egy utolsó üveggel éjszakára!

Hermann Blechmann megvakarta a fejét.

— És ha a fickó becsavarodik?

— Nem teszi — mondtam meggyőződéssel. — Aisha nem ismeri, tehát nem kell pánikba esnie. Elhagyja a söntést, és remélhetőleg elvezet a helyes útra.

— Claudia Prassenhez és Yasierhez.

— A jelöltnek kilencvenkilenc pontja van. A te IQ-dal még rendőrtanácsos is lehetsz.

Walther Lampert mellettem ült a kocsi-
siban, a VW kormánykereke mö-
gött. Blechmann BMW-je olyan
helyzetben állt, hogy ellenőrizni tud-
ta a Hülshoferstrasse bejáratát, és
Koslowski, a Polyák, úgy cipelte ma-
gával Aishát, akár egy viking a zsák-
mányát. A söntésbe az elülső bejára-
ton mentek be. Clausner, így hívták
a sápatag őrszemet, már telefonált.
Ali jelentkezett, és a következő, egy-
ben utolsó hívást pont kettőre várta.

Könnyen rájöhöttem, mire számí-
tott: ha a levegő egészen addig tisz-
ta marad, ha Clausner egészen ad-
dig nem fedez fel zsarut Aisha köze-
lében, akkor megcsípheti, és odaci-
pelheti, ahol Claudia Prassen és
Yassier is van.

Logikusan gondolkozott, mégis
helytelenül. De erről nem tudott.

A söntésnek két ablaka volt hátra-
felé. Nem volt rajtuk függöny, csak
néhány virág belül, és a szokásos ni-
kotinlerakódás az ablakon. A tíz
vendég közül, aki bent időzött, há-
rom olyan részeg volt, hogy a saját
nevét se tudta volna megmondani.
Öten a pultnál nagy hanggal játszot-
tak valamit, és uralták az egész tere-
pet. Egy alak oldalt ült, és a mutató-
ujjával piszkált valamit a pohárá-
ban. Talán egy légy esett a sörbe, és
most azzal kísérletezett, hogy meg-
tanítsa körbeúszni. A tizedik egy fi-
atal férfi volt, világos flanelnadrág-
ban, drapp pulóverben és barna
bőr kabátban.

Ez volt a mi emberünk. Minden
kétség elszállt, amikor Koslowski
Aishával együtt belépett a söntésbe,
és a fickó összerándult, mint akire
épp rákapcsolták a magasfeszültsé-
get.

Ülve maradt, a kávéját szopogat-
ta, és rágyújtott egy cigarettára.
Hogy ne legyen föltűnő, a többi
vendéggel együtt ő is meggasztálta
Aishát, aki tényleg szemrevaló volt.
De csak egy rövid pillantással, az-
után nem törődött vele tovább, ami
igencsak nehezebbé eshetett. Kissé
később föllállt, fizetett a pultnál, kér-
dezett valamit a tulajdonostól, és
hátrafelé eltűnt a látómezőnkől.

Koslowski és Aisha ülve maradt.
Az épp elszívott cigarettámat kipöc-
centtettem az ablakon, és a sötét fel-
hőket szemléltem, amelyeket az erős
szél hajtott a fejünk fölé, alacson-
nyan, hogy szinte ráfeküdtek az óri-
ási szénhegyekre, amelyek most
még feketébbnek tűntek. Messziről
idehallatszott a rendezés alatt álló
vonatok csattogása. Valahol, az ipa-
ri kikötőben háromszor elbődült egy
sziréna. Hogy erre mi szükség volt,
az ördög tudja.

Walther Lampert oldalba bökött.

A fickó közeledett. A két hátsó
bejárat egyikén hagyta el a söntést,
az egyik garázs árnyékába húzódott,
és körülnézett. Se Lampertet, se en-
gem nem láthatott. Ahhoz két méter
ötvennek kellett volna lennie. Nem
volt annyi.

Azután Lamperttel egy kocsni in-
dulására figyeltünk föl. A garázsor
előtt felvillantak a hátsó lámpák, és
jobbra eltűntek.

— Egy világos Opel Kadett, Her-
mann — továbbítottam Hermann
Blechmann-nak. — Egyenest feléd
tart.

— Oké.

— Engedd el magad mellett,
Hermann! Lázár most indul. Beér-
jük és megelőzzük. Innen nem sok

felé mehet. Nemsokára tudjuk az úti célját. Amikor megáll egy ház előtt, gurulj rá hátulról!

Blechmann halkan nevetett.

— Lohmeyernek tényleg igaza van, amikor azt állítja, hogy meglehetősen önkényesen bánsz az állami tulajdonnal.

Walther Lampert, alias Lázár indított. Olyan magas volt, hogy a fejét állandóan beleverte a kocsisetőbe. A Kadett után vetette magát. Kissé később a piros hátsó lámpák feltűntek előttünk.

— Oké, előzd meg!

Az utca keskeny volt. Bal oldalon új csatornát fektettek le, így az út még inkább beszűkült.

Lázár rávillogott az Opelre. Első pillanatban a vezető beletaposott a gázba, de azután lassított. Lázár kényelmesen megelőzte, felé nézett, és még szemtelenül odaintett neki, hogy ha gyanakszik, eloszlassa bizalmatlanságát.

A jobb oldali visszapillantó tükrökben megláttam, hogy Hermann Blechmann a Kadett mögött tisztes távolságban halad.

Lázár elnézett néhány gödröt. A VW átpattant rajtuk, ugrált, mint a bakkecske, és a Ruhr-körzet langaléta rendőre mindahányszor beleverte fejét a tetőbe.

— Törpéknek készült ez az ócskavas! — mérgeződött, és újra lassított.

Előttünk egy kereszteződés tűnt föl. Szabadon választhattam: egyenesen tovább a Hülshoferstrassén Wischingen felé, vagy balra a Franzstrassén.

— Balra — szoltam Lázárnak.

Lágyan vette a kanyart a kis bo-

gárhátú. A fényszórók világosságában feltűnt az Emscheren átvezető híd, mögötte a rendező pályaudvar fényei, és távolabb az ipari kikötő csatornája.

Balra, a híd előtt, egy keskeny utcatornolat látszott. Másfél kiskocsi széles. Töredezett aszfalt. Jobbra és balra lombjuk vesztett fák, melyek távirópóznaként meredeztek a sötét felhők felé. Hátrébb néhány magányos ház árnyéka emelkedett ki a sötétből. Háború előtti remekművek, amelyeken azóta se piszkította be senki a kezét. A lakónegyed-építkezések jóval délebbre húzódtak.

— Hajts be, Lázár!

Két keréken vette a kanyart. A reflektorfény visszaverődésében megláttam a finom izzadságcseppeket a homlokán. Lázár ajka mozgott, és halkán káromkodott.

A Kadett mögöttünk volt, és az utca torkolatánál lassított.

— Hajts kissé gyorsabban, Lázár!

Nem is kellett volna mondanom. Lázár már gázt adott. Elértük az első két, magányosan álló házat, és a Kadett követett minket.

Úgy éreztem magam, mint egy kisgyerek egy nappal karácsony, húsvét vagy a születésnap előtt.

— Itt legalább tizenhét ház van — dünnyögte Lázár melletttem. — És ha megkérdezel, a fele lakatlan. Jó szórakozás lenne Okkernek ezeket a romokat végleg a levegőbe röptíteni.

A Kadett lassított. Most engem vert ki az izzadság. — Adj egy kis fényt!

A fényszőnyeg szétterült a sötét-ségen. Két ház állt előttünk. Az egyik tetőtéréből a sötétvörös, vas-tag függöny mögül gyenge fény szivárgott elő. A másik üresen állt. Gyom burjánzott a kapu előtt. Az ajtót vadborostyán futotta be, de erőszakosan le volt szaggatva, és szomorúan csüngött a szénportól fekete falról. A bejárat mellett kétoldalt az ablakokat lécekkel szögelték be.

— Húzódj ezzel az átkozott bogárral az útpadkához, Lázár! Kiszálllok. Pont ott, a két ház között. Te továbbhajtasz, megfordulsz valahol, és visszajössz.

Lázár balra sandított. Az én oldalamon lévő árok nem volt mély, de az esővíz összegyűlt benne, és a rézsű álnokul csillogott.

— Ha azzal a hülye fejeddel esel előre, tízezer év múlva előásnak, mint a Dortmund Huckarde Nord-i tőzeghullát, és kiállítanak a múzeumban.

Még egyszer belepillantottam a tükörbe. A Kadett mintegy kétszáz méterre lehetett. A fényszórója nem pásztázta be ily messze az utat. Blechmann nem is lehetett látni. Kissé visszafogta magát, és nagyobb előnyt adott a Kadettnak, nehogy a vezetője gyanút fogjon.

Kilöktem az ajtót, és kibukfenceztem a kocsiból. Ahogy lecsúsztam a rézsűn, és az árokban lévő sár bárosnyos simulékonyással magához ölelt, Lázár már újra becsukta az ajtót, és gyorsított.

Oldalamra fordultam, kissé föl-

húztam magam a rézsűn, és mint egy gyalogbéka másztam a borostyános ház kapuja felé.

A Kadettban ülő akkor sem vehetett volna észre, ha felvillantja a reflektort. De nem is tette meg. Amikor látta, hogy Lázár a következő kanyarban eltűnik, gyorsított.

Még húsz méter választott el a háztól, amely felé kúsztam a fűben, amikor a Kadett a lápvilágon át behajtott a ház elé, és én a meglévő mély keréknyomokból láttam, hogy nem először jár erre.

Amikor a fickó kiszállt, kigyuladt a kocsi belső világítása. Hátrafordult. Blechmann fényszórója belehasított a sötétségbe, és egyre közeledett.

A libanoni karcsú teste megrándult. Idegesen húzta össze a szemét, és gyorsan megfordult, hátat fordítva nekem.

A Berettát jobb kezembe fogtam. Bal kezem belemarkolt a rézsű elvadt fűcsomóiba. Így próbáltam kievickélni ebből az átkozott iszapból. Bal lábam már szabad volt. Azután kiszabadult a jobb is, de a cuppanás tisztán hallatszott.

Blechmann BMW-je már nem is érdekelte a libanonit annyira. Megperdült. Kezében megpillantottam a bejrútiak rendszeresített fegyverét, a 45-ös Colt Automaticot, no meg az eltorzult képét. Mindezt egy pillanat töredéke alatt. De ha mesterlövész lett volna, akkor sem találhatott volna el.

Hogy erre kétszer is kísérletet tett, azt valószínűleg ő sem értette egészen. A hibás reakció annak a jele volt, hogy a pánik hatalmába kerítette. Az egyetlen igazi esélyt az je-

lentette volna számára, ha a kapuhoz rohan, és eltűnik a házban. Ott bent — efelől a legkisebb kétségem sem maradt — található Claudia Prassen és Aisha bátyja, Yassier.

Hogy hibát követett el, arra a második lövés után maga is rájött. Jobbra fordult, és megindult a kapu felé. Ehhez még kellett kerülnie a Kadett orrát, de ebben a pillanatban rohant bele hátulról Hermann Blechmann.

A Kadett megugrott, és fellökte a karcsú libanonit. Ő a kapu felé katalapultált, megpördült a mocsokban, de azonnal talpra vergődött.

Egy rántással kikeveredtem a rézsű mögül, tovább hasaltam, és két kézre fogtam a Berettámat. Szemem sarkából láttam, hogy Hermann ráborul az öreg BMW kormányára. Mozdulatlanul. Túl nagy sebességgel érkezett. A biztonsági öve kiszakadt, nem volt képes megtartani.

— Itt a végállomás! — üvöltöttem a libanoni után, aki az utolsó két lépést tette éppen támoltyogva a ház felé.

Nem állt meg. Szemem már a célzógömbre tapadt, amikor a ház kapuja egy lökéssel kitárult.

A visszacsapódó ajtószárny telibe találta a libanoni fejét, visszapenderítette a Kadettig, és hozzácsapta a bádoghhoz. A váratlan visszavonulás során elvesztette revolverét.

A ház bejáratában úgy állt Lampert Lázár, mint egy magányos fűzfakaró a végtelen pusztán. Nem azt tette, amit mondtam neki. Ahelyett, hogy elment volna addig, ahol a bogárral meg tud fordulni, a ház mögé hajtott, hátulról betört egy ablakot, óriási léptekkel keresztülszelte a há-

zat, és teljesen véletlenül — hisz nem mérhette föl, mi történik itt kívül — kilökte az ajtót.

A Berettát még mindig a kezemben szorongattam, és a csöve egyenest az ajtóra irányult, ahol Lázár állt.

— Átkozott hülye! — üvöltöttem. — Képzeld el, ha két másodperccel előbb lövök.

Lázár lehajtott fővel jött ki a házból, átgázolt a feljáró sarán, és rámeredt a libanonira, aki eszméletlenül feküdt a Kadett előtt.

— Klasszikus knock out — mondta, és megvakarta a fejét.

— És ha tényleg lőttem volna...

— ...te olyan pokolian rossz vagy e téren, hogy három méterről sem találsz el egy magamfajta gibernyúzt, Peter. Ne hergeld magad mesterségesen! Különben is úgy nézel ki, mint egy vaddisznó, amelyik békés rőfögéssel mászik elő a dagonyából. Mi van Hermannel?

Függőleges helyzetbe hoztam magam, és fölrántottam a BMW ajtaját. A belső világítás kigyulladt.

Ebben a pillanatban Blechmann kinyitotta a szemét, forgatta, akár a szárazra vetett tonhal, és két kézzel megtapogatta vérző homlokát.

— Ilyen szétkorhadt járgány is csak a szövetségi rendőrség külső körzeteiben található — dünnyögött. — Ez a rohadt szij kiszakadt!

Mondott még néhány keresetlen szót, amivel tökéletesen bebizonyította, hogy minden rendben van.

Körülnéztem. Százméteres körzetben nem volt egy ház, amelynek ablakán kigyúlt volna a fény.

— Bent vannak — mondta Lázár, amikor fölállt a megbilincselte libanoni mellől. — De valami szert adtak be nekik, amitől holnap reggel, ha fölébrednek, néhány óra hiányozni fog az életükből. Tehát pánikra semmi ok.

Bólintottam, letöröltem a sarat a képepről, és beléptem a házba.

Claudia Prassen látványa még egy vén trotyliban is vad álmokat ébresztett volna. Félig az oldalán feküdt. A takaró lecsúszott róla, és meztelen volt. Nyugodtan lélegzett. Akárcsak Yassier, aki a másik ágyon feküdt. Az injekciós tűket az ampullákkal együtt a libanoni egyszerűen a földre szórta. Ez megkönnyíti a doktor dolgát, hogy megfelelő ellenszert adjon be nekik.

Rágyújtottam egy cigarettára, és befordultam az öreg konyhába, ahol a telefon állt. Mellette egy cédula feküdt, rajta egy szám. Felhívtam DAB-ot, és elmondtam, hogy mi történt. Megígérte, hogy mindent elrendez. Azután megadtam neki a telefonszámot is.

— Találd meg nekem, ki van a túlsó végén! Blechmann és Lázár itt marad. Tártsázd fel a söntésben Koslowskit!

DAB-Meise valami érthetlent mormogott.

— Még valamit, DAB — mondtam. — Átkozottul jó banda van körülöttem!

Átöltöztem, beszéltem Prassennal, Lohmeyerrel, és most König volt a vonalban.

— Ez már egy olyan dolog, ami nem magára tartozik, Mattek!

Kipöcköltem a csikket a Porsche ablakán. A „Prinzenhof” első rek-lámtáblája a bal oldali járda fölött tűnt föl. A bejáratig még kétszáz méter volt.

— Egy fél órát, König! — mondtam. — Az ördögbe is, tartoznak nekem ennyivel!

— Nem akarok hullákat, habár ez egyszerűsíteni az egészet.

Halkan kuncogtam. — Biztos nem könnyítem meg a dolgát. Egy fél órát! Mostantól, König.

— Sietnie kell, Mattek — felelte. — Most elindulok néhány emberrel. Hacsak nem csípünk el egy zöld hullámot, szűk fél óra.

Egyszerűen letette.

A Porschéval elhajtottam a bejáróig, és megálltam a szálloda ajtaja előtt. Éjjel három volt, amikor belöktem az üvegajtót, és beléptem a márvány előtérbe. A recepcióban egy lány ült meg egy öreg férfi, aki nek az arcára az éjszakai órák mély ráncokat véstek.

— A maga kocsija ott kint . . . — kezdte az öregember.

— Semmi föltűnés és semmi pánik — mondtam, és az igazolványom meg Rashid al-Hoss képét az orra elé dugtam. — Melyik szoba?

— 435 — felelte az öreg. — Nem értem . . .

— Ne hívja fel azt a fentit! — mondtam. — Nemsokára mások is jönnek. Jobb lenne, ha kint várna, és a hátsó ajtón engedné be őket. Érti?

— Értem... — mondta nem túl meggyőzően.

Beszálltam a liftbe. Útközben minden átfutott a fejemen, ami rondaság az utóbbi napokban történt, meg amit mások átéltek, csupán azért, mert szerencsétlenségükre egy idegen háború taposómalmába csöppentek.

A 435-ös a folyosó végén volt. Az ajtón a tábla „No disturb”, azonkívül a reggelirendelés: sonka, piritós, zsemle, kávé, narancslé... az egész jезgyék.

A disznó nemcsak kitűnően alszik, miközben mások törik magukat, de kiváló étvágya is van, előkelő helyen lakik, és szórja a pénzt, amit mindenféle szervezetek a túszokért kicsikartak.

Kézbe vettem a Berettámat, megemeltem a jobb lábam, és beletalpaltam az ajtóba, közvetlenül a kilincs alá. Minél proccosabb egy hely, minél nagyobb a szobaár, annál gyengébb a szobák zárszerkezete.

Az ajtó föl pattant, és nekicsapódott a falnak. Még arra is szakítottam időt, hogy becsukjam, és három lépéssel átjutottam a kis előtéren, elértem a szobát, ahol egy dupla ágy állt.

Öklömmel rácsaptam a villanykapcsolóra.

Nem becsültem le Rashid al-Hoszt, de még annál is gyorsabb volt, mint amit föltételeztem.

Felriadni, a párna alá nyúlni, a 45-ös Automaticot előhúzni, a biztosítóbilleentyűt kibiztosítani, és a ravaszt fölhúzni, ez egy folyamatos, megszakítás nélküli mozdulatsor volt.

— Oké — mondtam. — A teszt sikerült.

Úgy álltam ott, akár a lőtéren, térdem megroggyantva, a Beretta két kézben, és a bal szemem összehunyorítva. Rashid al-Hoss rám meredt egy pillanatra, aztán rájött, hogy a halál köhög rá, ha csak a szeme is rossz irányba mozdul.

Leeresztette revolverét, óvatosan ráhelyezte az ágytakaróra, és lassított mozdulatokkal eltávolodott az ágytól. A Beretta csövével követtem a mozgását. Az nem volt olyan hatalmas, mint az ő 45-öse, de ugyanolyan halálos.

— A partinak vége, Rashid — mondtam halkán. — A vendégek hazamentek, már csak mi maradtunk... pillanatnyilag. Hobeika aszpirint szed a fejfájása ellen. Claudia Prassent és Yassiert egy kórházban babusgatják, és a többiek épp egy óriási disznóságot forralnak ellened, Rashid al-Hoss.

Állva maradt az ágy mellett. Az arcán fehéren virítottak a sebhelyek. Most, hogy nem viselt szemüveget, először nézhettem a szemébe. Sötét volt, és bár most villogott, szelídnek tűnt. Követte a Beretta csövének a mozgását, és eltávolodva az ágytól, egy lépést tett felém.

— Akit te keresel, az nincs itt — mondtam.

Állva maradt. Három lépés volt köztünk.

— A fickó, aki az információkat árulja, valószínűleg a barátaid közé

tartozik. Valahol Bejrútban ül, vékával méri a dohányt, és várja a pillanatot, amikor hátat fordíthat az egész ócska háborútoknak.

A sötét szemek tágra nyíltak, másra talán még hipnotikus hatással is lehetnek volna, engem azonban hidegen hagytak.

— Ez az igazság, al-Hoss — folytattam. — Prassenek sejtelve sincs arról, és a mi hivatalnokainknak sincs, ki a fickó. De biztos lehetsz abban, hogy a segítségét a jövőben is igénybe fogjuk venni, és tisztességesen meg is fizetjük majd. Hacsak az embereitek odahaza nem rava-szabbak, mint amilyenek te mutatkoztál, és megtalálják őt.

Még egy lépést közelített. Evvel elérte azt a távolságot, amelyet akart. Szeme se rebbent, mégis tudtam, hogy jobb lába kilendül, hogy kirúgja fegyveremet a kezemből.

Hagytam, hogy így legyen, elugrottam a másik irányba, hogy megkaparinthassa a Berettámat, felkapja a szőnyegről, és rám fogja.

Dühöm fele már elpárolgott, de ahogy rám vigyorgott, újra fellobbant.

Meghajlított háttal, felhúzott vállakkal közelített felém.

— Az az ember, akit saját fegyverével lőnek agyon, olyan ostoba, hogy nem engedik be a mennyekbe — sziszegte.

— Nem tesz semmit — mondtam halkán. — Ott fenn úgyszincs ismerősöm, Rashid.

— Hazudtál.

Megráztam a fejem.

— Az az ember, aki Kurzéval kapcsolatban az ötletet adta, Bejrút-

ban ücsörög. És senki előtt nem mutatkozik. Ez a szintiszta igazság.

Fölemelte a Berettát. Hunyorítottam. Pillantásom olyan éles volt, hogy a cső hornyait is láttam.

— Nem ismered a specialistáinkat, akiknek kitűnő kapcsolataik vannak a hazádban. Kitűnő kapcsolataik olyanokkal, akik, úgy vélem, fölötted állnak. És valahogy abban is biztos vagyok, hogy már összeállították az anyagot, amelyből kitűnik, hogy épp te vagy az az ember, aki az ötletet adta, és csak azért tűntél föl a körzetben, hogy valami alibifélet szerezz magadnak. Nem biztos, hogy így van, Rashid, de én a helyedben számolnék ezzel is.

Elővettem egy cigarettát, és rágyújtottam, miközben ő árgus szemekkel figyelt.

— Az egy más dolog — szólt az után. — Az élet kompromisszumokból és piszkos üzletekből áll. Majd megegyezem a ti specialistáitokkal, Mattek.

— Valószínűleg — szippantottam egy mélyet.

— És ők akkor is vissza engednek repülni engem, ha téged leterítetek.

— Akkor egész biztosan — feleltem. — Azok között, akikkel te egyezkedsz, nincs igazi barátom.

— Igen — mondta. — Ez a te hibád. Ha valakinek olyan foglalkozása van, mint neked, akkor legyen mindenütt barátja. Én egyszerűen nem tűröm el, hogy valaki nálam jobb legyen.

— És én az vagyok, he? — kérdeztem. — Idejöttél egy teli bőrönd reménnyel, és ha egyáltalán vissza utazol, üres kézzel teszed. Ehhez

még néhány emberedet is elvesztetted. Mit akarsz tenni egy olyan ember ellen, aki jobb nálad?

— Ezt — mondta, és fölemelte a fegyvert, közvetlen a szemem közé célzott. Az arcán lévő sebhelyek fehérek voltak, mint a hó, amikor a Berettát elsütötte.

— Klikk! — visszhangoztam a csattanást, ahogy a ravasz az üres tárra csapódott.

Teljes kétségbeeséssel sütötte el még egyszer, miközben az öklöm szétszabdalt arcának fehér foltos tájképébe csapott. Ahogy hátralépett, még egyet kapott. Az ágy felé vetette magát, felém hajította a fegyvert, amely majdnem eltalálta a szobába elsőként belépő Königit.

Rashid akkor az ágyra ugrott. A 45-ös Automaticja a visszahajtott takaró alatt feküdt. Ahogy kezével kaparászott utána, a cipőm sarka pont az orra tövében találta el. Hátrátáncorodott, és nekivágódott az éjjeliszekrénynek. A szekrénykén lévő lámpa leröpült, és széttört a földön.

— Mattek! — üvöltött König.

König felé fordultam. A két szürke öltönyös, akiket tulajdonképpen egy irattárba kellett volna küldenie aktákat porolni, ott feszített a két oldalán.

A középben elválasztott hajú selyemfiú elfintorította az arcát.

— Ez egy gyilkos, König úr — mondta a szőke. Rám gondolt.

A selyemfiú bólintott.

— Al-Hoss fegyvertelen volt, és teljesen kiszolgáltatott. Az ágyban akart védelmet keresni, amikor Mattek megkísérelte, hogy egy rúgással megölje.

König hallgatott. Mi nem kedveltük különösebben egymást, nem voltunk barátok, de azért nem írná König olyan könnyen alá, amit a két aktakukac állított.

— Te biztosan engedted volna, hogy az ágyhoz másszon.

— Természetesen.

— És te is, te kis James Bond? — kérdeztem a fekete hajút.

— Természetesen — felelt. — És a beszámolómban majd az áll, hogy messzemenően túllépted a hatáskörödöt, és veszélyt jelentesz...

— Ezek nem szeretnek téged, König — mondtam, odaléptem az ágyhoz, kihalásztam a 45-ös Automaticot a takaró alól, és odahajítottam a fekete hajú melléhez.

— Tényleg nem szeretnek. Hagyták volna, hogy al-Hoss odamásszon az ágyhoz, fölmarkolja a fegyverét, és lelőjön téged.

Fölvettem a Berettámat, kilöktem a markolatból az üres tárat, és egy telit csúszttattam a helyébe. Ránéztem al-Hossra, aki az éjjeliszekrény előtt feküdt. Esméletlenül és közel olyanformán kidekorálva, ahogyan elképzeltem.

BND-König sápadt volt, és kétségbeesve nézett rám. A selyemfiú úgy fogta al-Hoss 45-ös Automaticját, mintha égetné a tenyerét. A szőke, akárcsak Prassen irodájában, fülig elvörösödött.

König vállára tettem a kezemet.

— Nem tegezem le többet — ígértem. — Azt se várom, hogy meg-

köszönje, hogy megmentettem a maga, meg e két gyengeelméjű életét. És a különleges bátorságért járó szolgálati emlékérmet a két szürke öltönyre is kitűzheti, König. De, az ördögbe is, nem akarom soha megtudni, hogyan simítják el ezt a piszkos ügyet! Túl sokat kívánok?

König megrázta a fejét.

Elhagytam a szobát, és arra gondoltam, ez volt az a pillanat, amely

emberileg mégiscsak közelebb hozott minket egymáshoz.

Aisha, Koslowski, Blechmann, Lampert, Okker és DAB-Meise a Metropol Hotelban várt rám. Valahogy elérték, hogy a bárfiú vállalja az éjszakai műszakot.

Leküzdhetetlen vágyat éreztem, hogy a Ruhr-körzet II. ügyosztályának kis csapatát — barátaimat — keblemre öleljem!

VÉGE

Júniustól új sorozat!

SZILVIA

A LEGSZEBB
SZERELMES
REGÉNYEK

Ne feledje!

Minden hónap
első hetében

DR. STEFAN FRANK:
Egy orvos
különleges esetei

KERESSE
AZ ÚJSÁGÁRUSOKNÁL!

DR. STEFAN FRANK

EGY ORVOS KÜLÖNLEGES ESETEI

Hosszú évek óta növekvő népszerűségnek örvend egész Európában a Bastei Verlag regénysorozata. Eddig több mint 1000 füzet jelent meg a rokonszenves orvosról, dr. Stefan Frankról, aki egész életét a betegeknek szenteli.

SZERELEM, IZGALOM, EMBERSÉG.

Ez lehetne a regények mottója, és reméljük, hogy a Kedves Olvasó mindezt megtalálja a mostantól havonta jelentkező sorozatban. Az 1000 regény garancia arra, hogy mindig érdekes olvasmányt adjunk az Önök kezébe, és megígérjük, hogy ha igénylik, akkor gyakrabban is jelentkezünk.

**Jó szórakozást kíván:
a Szerkesztőség**

BASTEI
BUDAPEST

BASTEI BUDAPEST

Peter Mattek

A SZUPERZSARU

Következő regényünk:

Bombamerénylet Dortmundban

— Te vagy az, Mattek? — kérdezte az ismeretlen telefonáló.

Legszebb álmomból vert fel. Ráadásul újra belém hasított az elalvás előtti kínzó fejfájás.

— Egy havertól kaptam meg a számodat és a címedet.

— Na és?

— Azt hiszed talán, hogy őrült vagyok?

— Szó sincs róla!

Ha végre kibökné, hogy miért vert fel az éjszaka kellős közepén, habozás nélkül rávágnám, hogy igenis egy őrült, lecsapnám a kagylót, és végre tovább alhatnék.

— Mattek! Azt hiszem, meg akarnak ölni!

